

ΕΡΩΤΑΣ

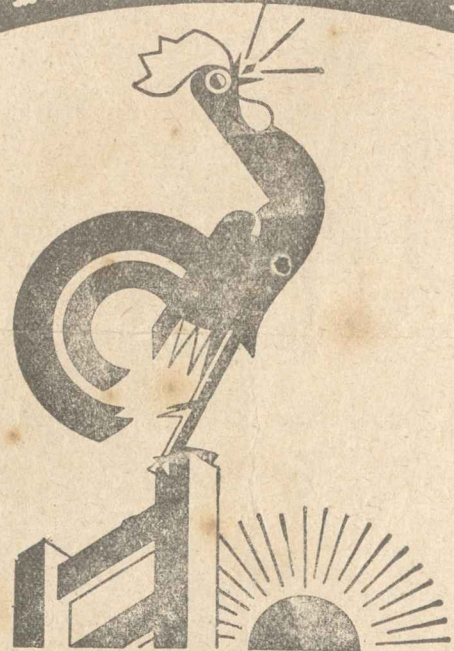
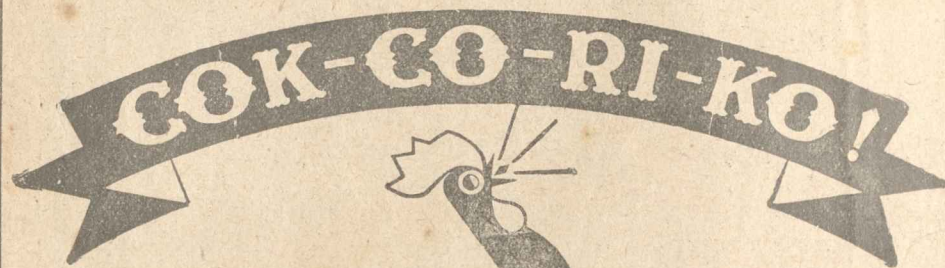
ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

“Όλα τὰ Σχολικά εἶδη
ἀρίστης ποιότητος καὶ εὐθηρὰ
ὥς πάντοτε :

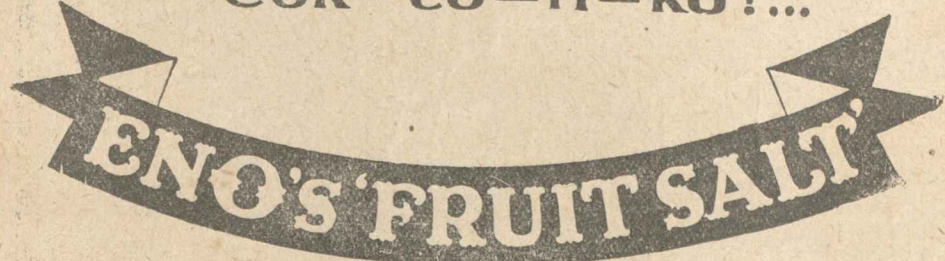
Εἰς τὸ Χαρτοπωλεῖον «ΚΟΣΜΟΣ»

ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

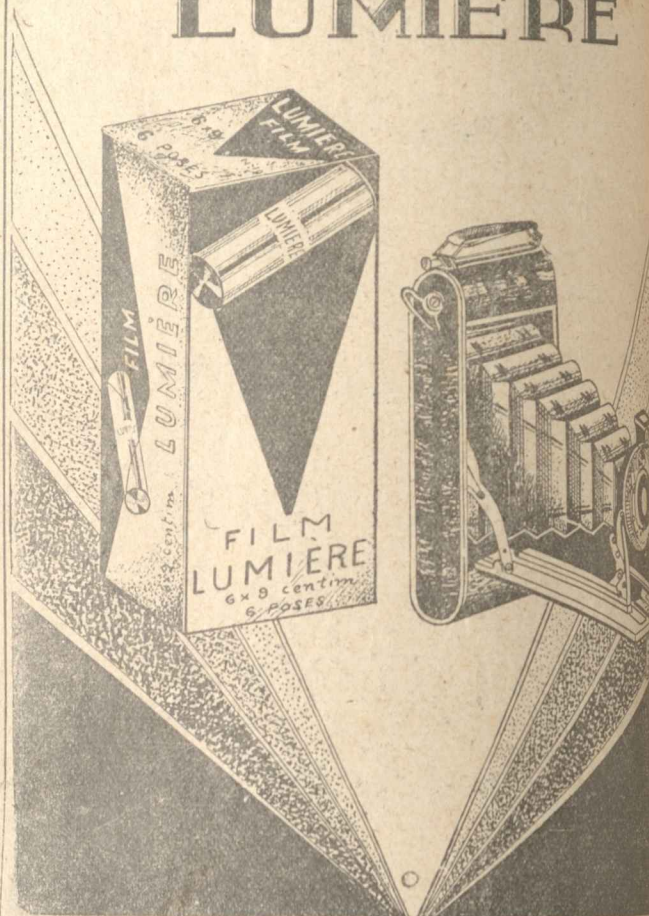
Ὁδὸς Ι. Περμαζόγλου 19 (Ἀρσάκειον)

Cok-co-ri-ko!...
Le jour qui point.
N'oubliez point!...
Cok-co-ri-ko!...
Un peu d'Eno
Dans un peu d'eau.
Cok-co-ri-ko!...
C'est le secret de la santé
Du bien-être et de la beauté.
Cok-co-ri-ko!...

ΦΙΛΜ-ΜΗΧΑΝΗ
LUMIÈRE

Ἀντιπρόσωποι καὶ διαρκῆς παρακαταθήκη

Μ. ΚΟΦΙΝΑΣ & Κ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Ἑρμοῦ 15, Ἀθήναι

Η ΑΙΤΜΟΚΛΕΙΤΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ δας αἱ
δοποφέρουν ἔνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθὼς
ἀμέσως τοὺς πόνοὺς καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικά
ματα ποὺ ἀπαιτοῦνται.

Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία Παιδιά.

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ
Εἰς ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς
φιλίδος. Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ἰατρ.
συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ.
λῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν.

Ἀντιπρόσωποι

Υἱοὶ ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Παιδιά.

Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ
κ. Φωτῖα Μοσχούλα, Ἀθήναι, 8, Ὁδὸς
ραιῶς καὶ εἰς τὸ Ἰατρικὸν ὅδε

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΘΑΙΑ τῆς «Εβδομάδος»

ΠΡΙΝ τρία χρόνια σάν σήμερα, κυκλοφοροῦσε τὸ πρῶτο φύλλο τῆς «Εβδομάδος». Μικροῦλο σὲ σχῆμα, φτωχὸ σὲ σελίδες, μ' ἓνα δίχρωμο ἐξώφυλλο, ἐπιχειροῦσε δεῖλὰ τὴν ἐμφάνισή του καὶ δεχότανε τὸ βάπτισμα ἔχοντας γιὰ νομὸς του τὸ Θάρρος, τὴν Πρὸς-πάθειαν, τὴν Ἀνησυχίαν.

Κι' αὐτοὶ οἱ τρεῖς πνευματικοὶ ἀνάδοχοι τοῦ στάθηκαν ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη στιγμή πλάι του, καθοδηγώντας το κι' ἐπαναλαμβάνοντάς του διαρκῶς πῶς δὲν θάπρεπε ποτὲ νὰ ἐπαναπαυθῇ στῆς ἐπιτυχίες του, πῶς ὁ δρόμος του δὲν ἔχει οὔτε θάπρεπε ποτὲ νὰ κλητέμα, πῶς κάθε καινούργια κατὰκτησις προσθέτει ἀκόμα μιά ὑποχρέωση κοντὰ στῆς τόσες ἄλλες ποὺ ἀνέλαβε ἀπέναντι τοῦ Κοινοῦ ποὺ τὸ ὑπεστήριξε καὶ τὸ ὑποστηρίζει μὲ τόσο φανατισμό, περιβάλλοντάς το μὲ τὴν ἀγάπη του.

Καὶ τὸ μικροῦλο σὲ σχῆμα περιοδικάκι ποὺ τόσο δεῖλὰ πρωτόκανε τὴν ἐμφάνισή του στάθηκε συνεπὲς στῆς ὑποχρεώσεις του, ἄκουσε τὰς συμβουλὰς τῶν ἀναδόχων του καὶ μὴ λογαριάζοντας οὔτε κόπους, οὔτε ἐξοδα, ἔνα εἶχε μόνον σκοπὸ: πῶς νὰ γίνῃ καλύτερο.

Τὸ κατάρθωσε ἡ ὄχι; Νὰ μιά ἐρώτησις ποὺ ἡ ἀπάντησις τῆς θάπρεπε νὰ προέρχεται ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλον ἐκτός ἀπὸ μᾶς, τελείως ἀναρμόδιους γι' αὐτήν. Καὶ πιστεύετε μὲ πῶς σὲ κάθε ἄλλῃ περίπτωση δὲν θὰ κάναμε τέτοια ἐρώτησι. Μὰ σήμερα, εἴτε γιὰ γιορτάζουμε τὰ γενέθλια τῆς τετάρτης χρονιάς τοῦ περιοδικοῦ μας, εἴτε γιὰ μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία μὲ τὴν ὀλοτέλα νὰ ἐμφανισθῇ, εἴτε καὶ γιὰ μᾶς συνεπῆρε ὁ ἐνθουσιασμός — μὴ ξεχνάτε πῶς, ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦμε νὰ μὴν παρακολουθεῖ τῆς «Εβδομάδος», εἵμαστε ἄνθρωποι — κι' ἔχουμε καὶ μεῖς ὅλες τῆς ἀνθρώπι-

νές ἀδυναμίες — δὲν θεωροῦμε ἄσκοπο νὰ κάνουμε ἓνα μικρὸν ἀπολογισμὸ τῆς τριήχρονης σταδιοδρομίας τοῦ περιοδικοῦ μας, ποὺ θὰ ἀποτελοῦσε ἴσως καὶ τὴν ὁρθέστερη καὶ δικαιοτέρα ἀπάντησιν στὴν παραπάνω ἐρώτησιν.

Ἀλλὰ καλλίτερα ἂς ἀφήσουμε νὰ μιλήσουν τὰ πράγματα. Καὶ πρῶτα πρῶτα ἂς πάρουμε τὸν κόπο νὰ καταβάσουμε ἀπ' τὴν βιβλιοθήκη μας τοὺς τρεῖς τόμους τοῦ περιοδικοῦ μας κι' ἂς τοὺς ἀνοίξουμε. Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ τοὺς ξεφυλλίσουμε ἀπὸ τὴν πρώτη σελίδα ἵσαμε τὴν τελευταία. Φτάνει νὰ ρίξουμε μιά ματιὰ στὸ πρῶτο φύλλο καὶ στὸ τελευταῖο γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν διαφορὰ ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσά τους, διαφορὰ τόσο μεγάλη ποὺ νὰ νομίζῃ κανεὶς πῶς εἶνε δύο διάφορα περιοδικὰ ποὺ ἔχουν ἓνα μόνον κοινὸ σημεῖο: τὸν τίτλο.

“Όλα τάλλα ἔχουν ὑποστή μίαν ἀδι-ἀκοπη, ἀκούραστη καὶ μελετημένη ἐξέλιξι, ποὺ ἔτεινε πάντα πρὸς τὸν μοναδικὸ σκοπὸ μας: νὰ βελτιώσουμε, νὰ συμπληρώσουμε, νὰ πλουτίσουμε τὴν «ΕΒΔΟΜΑΔΑ», καὶ νὰ τὴν καταστήσουμε τὸν πιὸ χρήσιμον καὶ τὸν πιὸ ἀγαπημένον σύντροφό σας.

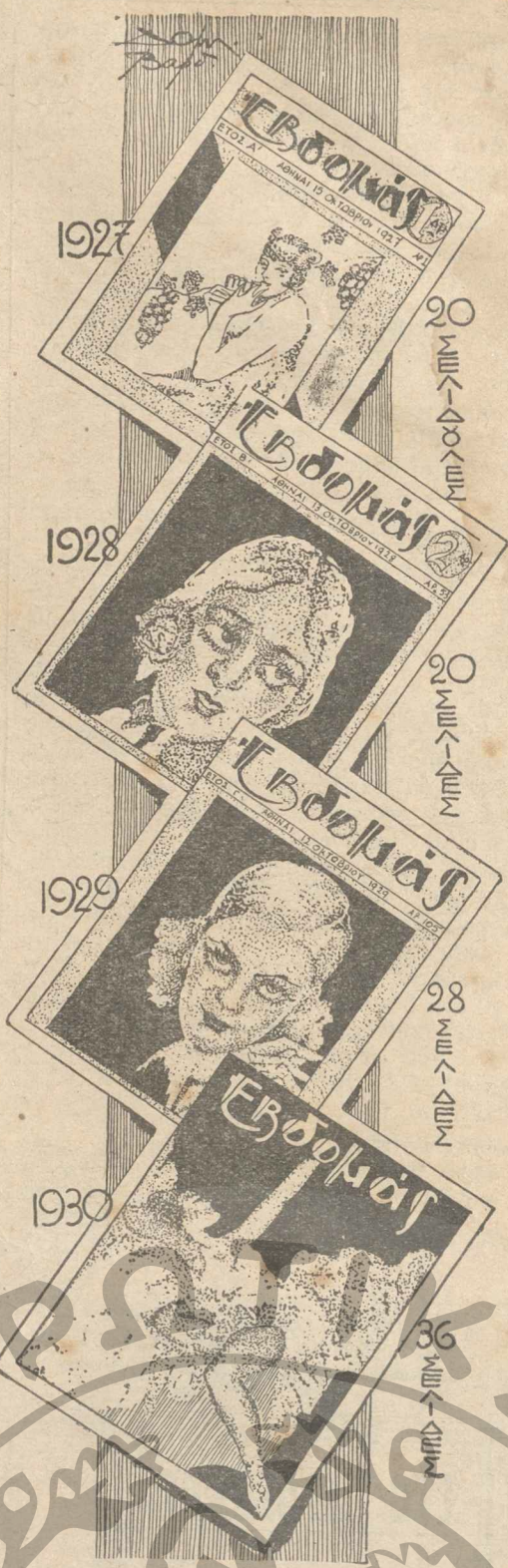
Κι' ἂν βρισκεται κανεὶς ποὺ νὰ ἔχη καὶ τὴν παραμικρότερη ἀμφιβολία κατὰ πόσον ἐπετύχαμε αὐτὸν τὸν σκοπὸ, εἴμαι ἀπόλυτα βέβαιος πῶς θὰ ἐσπευδε νὰ ἀποσύρῃ καὶ τὴν τελευταία ἐπιφύλαξι ὅταν θ' ἀνοίξῃ τὸ πρῶτο αὐτὸ φύλλο τῆς τετάρτης χρονιάς μας. Ἡ «Εβδομάς» ἄλλαξε ἀπ' τὸ ἐξώφυλλο ἵσαμε τὴν τελευταία γραμμὴ τῆς τελευταίας τῆς σελίδος. Κι' ἡ ἀλλαγὴ εἶνε τόσο ριζικὴ ποὺ καταντᾷ νὰ ἐγεγῆ καὶ μᾶς τοὺς ἰδιοὺς ποὺ τὴν μελετήσαμε, τὴν σχεδιάσαμε καὶ παρακολούθησαμε τὴν ἐκτέλεσίν της βῆμα πρὸς βῆμα.

Γιὰτί ὅμως νὰ σᾶς τὰ λέω αὐτά; Μήπως δὲν μοὶ δόθηκε τόσες χιλιάδες φορές εὐκαιρία ἀπὸ τὰ τόσο εὐγενικά γράμματά σας νὰ μάθω πόσο προσεκτικὰ παρακολουθεῖτε κάθε — καὶ τὴν παραμικρότερη ἀκόμα — ἐξέλιξι τοῦ περιοδικοῦ μας; Μήπως δὲν εἶμαι κατὰ βάθος ὄχι βέβαιος, μὰ ὑπερβέβαιος πῶς καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ θὰ σπεύσετε πάλι νὰ μὲ κατακλύσετε μὲ γράμματά ἐξ ἴσου εὐγενικά, ἐνθαρρυντικά, ἐνθουσιαστικά; Μήπως δὲν νοιώθω πῶς ἡ χαρὰ ἡ δική μας, δίδοντάς σας σήμερα κάτι καινούργιο, κάτι καλλίτερον ἀπὸ χθές, ὡχρὶά μπροστὰ στὴν χαρὰ ποὺ θὰ νοιώσετε σεις ξεφυλλίζοντας τὸ φύλλο αὐτὸ τῆς «Εβδομάδος» ἡ καλλίτερα τοῦ περιόδικου Σας, ὅπως συνηθίζετε νὰ τὸ δοσιμάτετε;

Ναί, μήπως δὲν εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος γιὰ ὅλα αὐτά; Τότε γιὰτί νὰ σᾶς τὰ λέω; Χμ! Ξέρω καὶ γὰ! Εἶνε κι' αὐτὸ μιά ἀνθρώπινη ἀδυναμία σάν τὴν πρώτη. Ὁ ἄνθρωπος ὅταν νοιώθῃ τὸν ἑαυτὸ τοῦ ικανοποιημένον ἢ εὐχαριστημένον ἀπὸ κάτι, τρέχει, βιάζεται, ἀγωνίζεται νὰ τὸ πῇ, νὰ τὸ διαλαλήσῃ σ' ὅλον τὸν κόσμον, ἄσχετα ἂν εἶνε βέβαιος πῶς ὁ κόσμος αὐτὸς ἐνοιώσῃ

σάγχρονον μ' αὐτὸν τὴν ἴδια ἢ καὶ μεγαλύτερη ἀκόμα χαρὰ. “Ετοὶ καὶ μεῖς σήμερα μ' ὅλη τὴν πεποίθησιν ποὺχομε πῶς ἡ χαρὰ σας θὰ ξεπεράσῃ τὴν δική μας καὶ πῶς ὁ γιορτασμός τῶν γενεθλίων τοῦ περιοδικοῦ μας θὰ πανηγυρισθῇ πρὸ πολλοῦ ἀπὸ σας, μὲ ὅλο αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ ἀποσιωπήσουμε τὸ γεγονός.

Ἡ «Εβδομάς» ἀπὸ σήμερα μπαίνει σ' ἓνα καινούργιο, χωρίς νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν παλὸν τῆς — δρόμον μὲ νέους ὀρίζοντες, μὲ νέες ὑποχρεώσεις, μὲ νέα ἰδανικά. Λίγα ἀπ' αὐτὰ μᾶς τὰ ὑποδείξατε σεις ἀγαπητέες μου ἀγνωστές ἀναγνώστριες κι' ἀναγνώστες. “Ο,τι κρίσεις κι' ὑποδείξεις μᾶς γράφατε, μὴ νομίζετε — ἄλλως τε τὴν ἀμεση ἀπόδειξι σας τὴν δίδει τὸ φύλλο αὐτὸ ποὺ κρατάτε, — πῶς δὲν τῆς διαβάξαμε καὶ δὲν τῆς λαμβάναμε ὡς ὄψιν. Μᾶς εἶνε σεβαστὴ κι' ἐνδιαφέρουσα κι' ἡ παραμικρότερη γνώμη τοῦ τελευταίου τῶν ἀναγνωστῶν μας. Τῆς διαβάξαμε λοιπὸν καὶ τῆς σημειώναμε κάποιον, κι' ὁ-

ταν άρχισαμε νά καταστρώνουμε τήν καινούργια εμφάνιση τοῦ περιοδικοῦ μας τῆς βάλαμε κι' αὐτὲς κάτω καὶ προσπαθήσαμε νά εὐχαριστήσουμε ὅλο τὸν κόσμο, νά ἱκανοποιήσουμε ὅλα τὰ παραύχονα.

Τὸ κατορθώσαμε;

Τὸ ἐλπίζουμε. Μὰ κι' ἂν μᾶς διέφυγε κάτι, ἂν ἀναγκαστήκαμε νά συμπτύξουμε ἢ νά παραβλέψουμε ἕνα ἄλλο, αὐτὸ γίνηκε γιατί «τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον ἢ δὲ σὰρξ ἀσθενής» κι' ἡ «σάρκα» στὴν περίπτωσή μας ἦταν ἡ σελίδες τῆς «Εβδομάδος» πού, ὅσο κι' ἂν αὐξήθηκαν σὲ τριανταεξὶ ἀπὸ εἰκοσιπέντε, πάλι δὲν μᾶς ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νά συμπεριλάβουμε ὅ, τι θὰ θέλουμε, γιὰ νά σᾶς προσφέρουμε ἕνα ἀκόμη ἀρμονικότερο καὶ γενικώτερο περιεχόμενο.

Μὰ ἂν εἶνε μόνο αὐτὸ τὸ λάθος μας, ἔχουμε τὴν πεποίθηση πὼς θὰ μᾶς τὸ συγχωρήσετε. Κι' αὐτὸ ὄχι γιὰ καμμιὰ ἄλλη αἰτία, ἀλλὰ γιατί ἔχετε τὸ λόγο μας — κι' ἔχετε εὐτυχῶς ἴσαμε σήμερα πολλές ἀφορμὲς πού σᾶς δείχνουν πὼς ξέρουμε νά κρατᾶμε τῆς ὑποσχέσεις πού δίνουμε — πὼς κι' αὐτὸ θὰ διορθωθῇ, κι' αὐτὸ θὰ λείψῃ μιά μέρα, ἀρκεῖ... ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσετε Σ. Ε. Ξ.

Ναί, μὴ νομίζετε πὼς ἀστεϊεύομαι. «Ὅταν Σ. Ε. Ξ. θὰ ἐξακολουθήσῃ νά τ' ἀγαπάτε καὶ νά τὸ θεωρεῖτε σὰν κάτι ὀλότεια δικό σας, νᾶστε βέβαιοι πὼς τὸ παλὴρ περιοδικάκι, τὸ μικρούλιό σ' ὄχιμα, φτωχὸ σ' ἐστίδες, μ' ἕνα δίχρωμο ἐξώφυλλο, πού δειλὰ ἔκανε πρὶν τρία χρόνια τὴν ἐμφάνισή του καὶ πού στηριγμένο πάνω στὴν ἀγάπη σας, σὰς παρουσιάζεται σήμερα μεγαλύτερο, πλουσιώτερο, περιεκτικότερο, καλλιτεχνικότερο, θὰ γίνῃ μιά μέρα ἐκείνο πού ὀνειρεύεστε...

Ὅποτε.

Nikos Nikas

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΞ
ΑΝΘΟΥΛΑΣ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ διήγημα

ΧΡΟΝ.

ΕΝΑ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΩΡΟ ΜΕ ΤΗΝ

ΣΩΤΗΡΙΑ ΙΑΤΡΙΔΟΥ

Πικάντικες λεπτομέρειες γιὰ τὴν
ζωή της...

F. DUPIN

ΗΤΑΝΕ ΤΕΣΣΕΡΗΣ...

Μία ἐνδιαφέρουσα καμπάνια
Γάλλου ἀστυνομικοῦ γιὰ τὸν
θάνατον τὸν τεσσάρων «ἀσσαν»
τῶν Παρισινῶν Ἀπάχιδων.

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΤΟ ΡΙΓΟΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ἡ ἐποχή μας, θὰ μπορούσε δίκαια νά ὀνομασθῇ ἡ ἐποχὴ τῆς τολμῆς. Ἡ τελευταῖα τουλάχιστον, ἀπώπειρος τῆς διαθέσεως τοῦ Ἀλφρανκού, τῆς ἐξερευνητικῆς τοῦ Πόλου, οἱ ἀκροβατισμοὶ τῶν ἀεροπόρων, ἡ ἀναβίωσις τῶν ταυρομαχιῶν, ὅλ' αὐτὰ παροτρύνουν ἀρετὰ ὅτι ζοῦμε μέσα σὲ μιά ἐποχὴ γεμάτη δόξα γιὰ τὴν τολμῆ καὶ γιὰ τὴν ἀνδρείαν.

Τὶ ἀσθάνονται ὅμως οἱ τρομεροὶ αὐτοὶ «ἀσσοὶ» τῆς τολμῆς; Ποιὸ εἶναι τὸ κίνητρο πού τοὺς παρακινεῖ ν' ἀντιμετωπίζουν ἐπὶ φανερά τὸν κίνδυνον; Ἐνας γάλλος δημοσιογράφος, ἔκανε τελευταῖα μὴν ἔρευνα πάνω στὸ ζήτημα αὐτό.

Ἀξίζει, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, νά μεταφέρωμεν ἐδῶ μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα τῆς τῶσον ἐνδιαφερόντος αὐτῆς «καμπάνιας».

«Ποτὲ δὲ θὰ ἔξαρσώ—γράφει ὁ γάλλος δημοσιογράφος—τῆς πρώτης ταυρομαχίας στῆς ὁποῖες παρευρέθηκα. Ἦτανε σὲ μιά μικρὴ πόλιν πού ὀνομάζεται Λυνέλ. Ἐνας φίλος μου, φανατικὸς θαυμαστῆς τῶν ταυρομαχιῶν, μὲ συνόδευε. Ἐπήγαμε νά γευματίσουμε σ' ἕνα καφενεῖο ὅπου συνζοῦν οἱ ταυρομάχοι. Ἦτανε μιά μικρὴ αἰθούσα, πού μύριζε λάδι τηγανισμένο καὶ κρασί... Ἡ ἐμφάνισή τῆς πόλεως ἦτανε μαζεμένη ἔξω ἀπὸ τὸ κατελεῖο γιὰ νά μπορέσῃ νά θαυμάσῃ τοὺς ἥρωας τῆς ἡμέρας. Ὁ φίλος μου τοὺς ἔφερε ὅλους, καὶ καθίσουμε στὸ τραπέζι τους. Μὲ μεγάλη μου ἐκπλήξη παρατήρησα πὼς οἱ ἥρωες αὐτοὶ ἦσαν ἀνθρώποι ἀπλοῦστοι, σωτηριοί, ντυμένοι μὲ σκούρα ρούχα. Ὁ βέβαιος θαυμαστής τῆς ἡμέρας ἦταν ὁ ματαντὸρ Μάλλα πού ἦταν πολὺ φημισμένος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Ὁ φίλος μου ἄρχισε νά τὸν ρωτᾷ γιὰ τὰ σχέδιά του, γιὰ τὴν «ἐφόρμα» του, γιὰ τὰ ἀνδραγαθήματα πού σκόπευε νά κάνει σὲ λίγο. Αὐτὸς ἐχαμογέλασε μαλαχολικά :

—Σήμερα, εἶπε, μὰ μόνο εἶναι ἡ φιλοδοξία μου: νά καταστῶ μιά γυναίκα! Ὅλο τὸ ἄλλο πλῆθος, μὲ εἶναι ἀδιάφορο. Σέρω καλὰ πὼς εἶπε, τῆς προῶλης: «Αὐτὸς ὁ Μάλλα εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους. Δὲ μ' ἔκανε ποτὲ νά ἀσθανθῶ τὸ ρίγος τοῦ θανάτου». Θέλω, ἀπὸψε, νά τῆς ἀρέσω. Θὰ τὴν ἐξαγαγῶ νά παύσῃ νά εἶναι ἀδιάφορη. Θὰ δῆτε».

Ὁ φίλος μου, πού ἔφερε καλὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ματαντῶ, τὸν ἐκένταξε σιωπηλὰ. Ὁ Μάλλα, εὐθύμως τώρα, ἔκανε ἀδιακώπως. Ἐνας χοντρὸς πικαντὸρ ἄρχισε τὸ τραγοῦδι.

... Λίγη ὥρα ἀργότερα, μέσα στὴ μεγάλη ἀρένα, ὑπὸ ἕναν καυστικότατο ἥλιο, οἱ ἐμπανταλλέροι ἀσπολοῦνταν σὲ νά ἐξαγριώσουν τὸν ταῦρο, ἕνα τεράστιο μαῦρο ζῶο μὲ κέρατα κοντὰ καὶ μυτερά σὰ μαχαίρα. Ἐξαφνα ἀντήρησαν τὰ «λαρίνα», ὅλοι οἱ κομπάρσοι παραμερίσαν. Ὁ Μάλλα ἔμεινε μόνος. Τοῦ ἔμεινε νά κάνει τὴν καθιερωμένη, τὴν κλασσικὴ χειρονομία: ν' ἀπεριφύσῃ σὲ κάποιον ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον τὸν ταῦρο πού ἐπρόκειτο νά σκοτώσῃ. Προχώρησε πρὸς τὰ θεωρεῖα, ἔβγαλε τὴν μπαρέτα του καὶ τὴν μεγάλην του χρυσὴ κιάλα, καὶ τὰ ἔβρισε πρὸς τὴν διεύθυνση μιᾶς γυναικὸς πού καθότανε κει μέσα σὲ μιά θεωροβόθρη παρὰ. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν μιά πανόρα. Ἰσπανίδα πού φορούσε μιά μαύρη μαντίλα ἀπὸ νταντέλα τῆς Βαλέντίας. Ἐδέχθηκε τὴν προσφορά τοῦ ταυρομάχου, χωρίς ὅμως νά χαμογέλασῃ, μ' ἕνα ἔφος ἀδιάφορο, παγερό.

Ὁ Μάλλα, μὲ μιά νευρικὴ κίνησι ξαναγύρισε πρὸς τὸν στίβο καὶ προχώρησε. Ὁ ταῦρος, βαρὺς, ματωμένος, λαχανιασμέ-

νος τὸν ἐκένταξε νά πλησιάσῃ πρὸς τὸ μέρος πού χωρὶς νά κουνιέται.

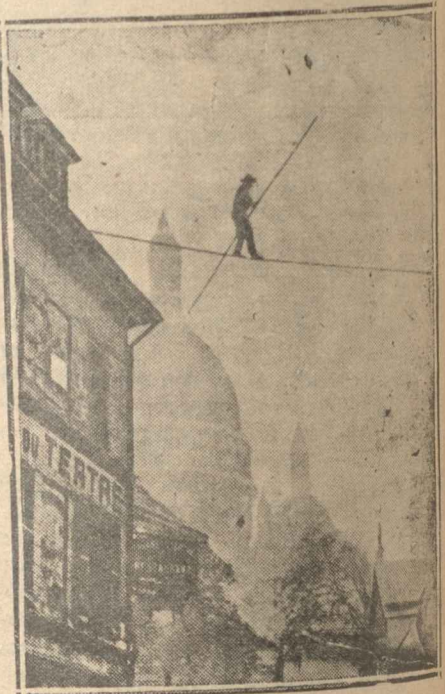
Ὁ Μάλλα ἔφτασε στὴ μέση τῆς ἀρένας, ἐκένταξε τὸ ζῶο, καὶ σὲ ἀπόσταση τριῶν μέτρων ἀπ' αὐτό, γονάτισε.

Οἱ εἰκοσι χιλιάδες θεαταὶ, μὲ μιά κίνησι βρεθίκαν βρόθιοι.

Ὁ ταῦρος ἀνάσανε δυνατὰ, δὲν κουνήθηκε ὅμως καθόλου.

Ὁ τρομερὸ τότε προχώρησε μὲ τὰ γόνατα πρὸς αὐτόν. Δυὸ μέτρα τὸν ἐκένταξε πάλι ἀπὸ τὸν ταῦρο... ἕνα μέτρο... Μέσα στὴ τρομακτικὴ σιωπὴ πού βασίλευε τραγικὰ, ἐκούστηρε ἡ φωνὴ τοῦ πού καλοῦσε σιγανὰ: —Τόρο! Τόρο!

Τὸ μαῦρο, τότε, θηριό, κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ μέρη. Γιὰ μιά στιγμὴ φάνηκε σὰ νά ἐσπρωχνε μόνο τὸν ταυρομάχο.

Ἀκροβασία...

Ὅλοι ὅμως ἔχαν δῇ τὸ κοντὸ τοῦ κέρατος νά μπαίνει μέσα στὸ στήθος τοῦ δυστυχισμένου τρομεροῦ, σὰν δολοφονικὸ μαχαίρι.

Ὁ Μάλλα σπρώχθηκε βρόθιος, προσπαθώντας νά πάρῃ μὴν ἀνάσα, καὶ ἔπεσε, μοναχικὰ.

Μιά κραυγὴ ἀγωνίας, ἀπὸ εἰκοσι χιλιάδες στομάτια, ἀκούστηκε.

Μέσα στὸ θεωρεῖο τρέχαν νά περιστρέψῃ τὴν γυναίκα πού εἶχε λιποθύμει. Ὁ φίλος μου ἔβριξε μιά ματὰ γεμάτη μῆ-
σοι πρὸς τὰ κει, καὶ εἶπε:

—Νά πὸν τὸ ἔνοιασέ, ἀκαρδὴ, τὸ ὄνομα τοῦ θανάτου!...

Τὸ συναίσθημα αὐτό—ἡ δόξα τοῦ ὄνομα τοῦ θανάτου—εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπινο. Ἔτσι ἐξηγεῖται ὁ φανατισμὸς μὲ τὸν ὁποῖο τὰ πλήθη συνέφεραν στοὺς στίβους τῶν θαλαίων ἱπποδρόμων, ὅπου οἱ χρυσαντοὶ μάχες σταυρώνονταν καὶ ξεσηκώνονταν ἀπὸ τὴν θηριό. Ἔτσι ἐξηγεῖται ὁ νόμος τοῦ Λίντς. Καὶ ἀκόμη, ἔτσι ἐξηγεῖται ὁ μυστὸς τοῦ σπληνὸς πλῆθους πού ξεκάνει ἀπὸ τὰ χαρμάνια.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥ- ΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ...

Ἐνα πρωτότυπο ἀθηναϊ-
κὸ ρομάντζο γραμμένο εἰ-
δικῶς γιὰ τὴν «Εβδομάδα»

γὰ νά πᾶν νά παρευρεθῇ σὲ καμμιὰ θανατικὴ ἐκτέλεση...

Στὸ Μορταρὰς ἔτυχε νά γνωρίσω μιά γυναίκα πού τὴν λέγαν Μύρρα. Ἐργαζόταν σ' ἕνα μὰρ. Δὲν μίλουσε, δὲ χαμογελούσε σχεδὸν ποτέ. Μιά νύχτα ἐντοῦτος πού εἶχε πᾶν ἀπὸ παραπάνω, ἄνοιξε τὸ στόμα τῆς καὶ μίλησε :

—Ὁ πατέρας μου ἦταν ταχυδακτυλουργός... εἶπε. Ἀπὸ πολὺ μικρὴ μὲ ἔχεν ἐξαορθώσει, γιὰ νά μπορέσω νά γίνω μιά καλὴ σκονοβάτισσα. Ὅταν ἔγινε δεκάξη χρονῶν, σὲ κάποια τουρνέ, ἀγάπησα ἕναν νεό... Τὸν παντρεύτηκα... Ἐκανε ἀκροβασίες σ' ἕνα μονόζυγο. Ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο μας, ἄρχισα νά γυμναζόμαστε μαζί. Εἶχε σκεφτῇ νά κάνει ἕνα νοῦμερο πού ἂν τὸ πετυχαίναμε, θὰ μᾶς εἶνε δόξα καὶ πλοῦσι. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ πολλές τολμηρὲς φριχτοῦρες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ τελευταία ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη: Πιασμένοι ἀπὸ δύο χωριστὰ μονόζυγα, πού ἀπείχον ἀρκετὰ μεταξύ τους, σὲ μιά ὀριζμημένη στιγμή θὰ πεταγόμαστε στὸν ἀέρα! Ὁ ἀντρας μου βάρανε τὸ μονόζυγό του, θὰ μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια, τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ ἔβρινα καὶ ἔμεινε ἔτσι κρεμασμένος στὸ κενόν.

Ἡ πρόβες δὲς πῆγαν πολὺ ὥρα. Ἡ ἐπιτυχία ἦταν ἐξασφαλισμένη. Ὁ διεθυντὴς ἔνο ἱπποδρόμου μᾶς προσέλαβε στὴν ἐπαγγελματικὴν τοῦ, στὸ Ἀμβουόγο. Τὴ βραδυνὰ τῆς προεμέρας μας, τὸ ἱπποδρόμο ἦταν γεμάτο κόσμο. Ἀρχίσουμε. Ὅσο προχωροῦσε τὸ νοῦμερό μας, τόσο ἡ ἀγωνία τοῦ κόσμου γινόταν μεγαλύτερη. Κάθε τόσο ἀκούγες κραυγὲς τρόμου καὶ ἐκπλήξεως. Τέλος ἔφτασε καὶ τὸ φινάλε μας. Ὁ ἀντρας μου, μὲ μιά χειρονομία, ἐπέβαλε σιωπὴ στὴν αἰθούσα καὶ στὸ πλῆθος. Ἀκολούθησε μιά ἀπὸ τῆς βαρύνε-
ς κινήσεως σιωπῆς ὅπου ὁ καθένας ἀκούει νά χτυπᾷ ἡ καρδιά του. Ἀπέναντί μου, ὁ ἀντρας μου παρήγαγε τὸ μονόζυγό του καὶ ὤρμησε σὲ κενόν... Θαρρῶ πὼς τὸν βλέπω ἀκόμη...

Ἐπρεπε νά πεταχθῇ καὶ ἐγώ, γιὰ νά τοῦ τελῶν τὰ χέρια μου, μισὸ δευτερόλεπτο ὑστερὰ ἀπ' αὐτόν. Εἶδα τὸ βλέμμα του... Βλέπω ἀπὸ τὸν χαμόγελό του, ἀκούω ἀκόμη τὴν κραυγὴν του: «Χάρις... Ζυγιάστικα... Κι' ἔ-
πειτα... ἐκεῖνο ἀκριβὲς τὸ δευτερόλεπτο... ἔπειτα ὅλως μιά τρομερὴ κραυγὴ, ἕνα οὐρ-
λασμα... Μιά γυναίκα, μέσα στὸ ἀκροατή-
ριο, εἶχε λιποθύμει... Δὲν εἶχα ἀποκτήσει ἀκόμη αὐτὴν τὴν ψυχραιμία πού δίνει μόνο ἡ
περίοδος τῆς ἀγάπης... Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, γιὰ λιγότερο ἴσως, ἔμεινα καρ-
πομένη στὴ θέσιν μου... Κατόπιν, μ' ἔνα
πρόσωπο γεμάτο ἀπόγνωση, ὤρμησα... Ἦ-
ταν ἀργὰ ὅμως πάλι... Ὁ ἀντρας μου δὲ
ἔβριξε τὰ χέρια μου στὴ θέσιν πού τὰ περιέ-
μενε καὶ στρεφόμενος, σὲ μιά φοικὴ δὴν, στὸ
κενόν... Ἡ γῆ δρασκόταν σὲ ἀπόσταση δε-
καπέντε μέτρων... Εἶδα τὸν πολυλαμπρυνό
μου νά γίνετα λωῶμα στὴ γῆ... Πέθανε
πρὸς τὸ τέλος τῆς νύχτας, σὲ νοσοκομεῖο...
Ἐξαίτια μὲ λυγμούς, ντυμένη μὲ τὸ μαγιὸ
τῆς δουλειᾶς μου ἀκόμη, καθισμένη κοντὰ στὸ
κρεβάτι μου. Ἡ τελευταία μου χειρονομία ἦ-

ταν γιὰ νά μοῦ χαϊδέψῃ τὸ κεφάλι, μονομυ-
ρίζοντας :

—Μὴν κλαῖς... Δὲ φταῖς ἐσύ, μικρούλα
μου...

Κι' ἦταν ἀλήθεια... Ἄν ἡ γυναίκα αὐτὴ, πού εἶχε πληρώσει γιὰ νά νοιώσῃ τὸ «ρίγος τοῦ θανάτου» δὲν εἶχε φρονήσει, δὲν θάχα πά-
θει τὸ μεγάλο αὐτὸ κακό...

Σὰν ἔμεινα μονάχη, προσπάθησα νά ἐξακο-
λουθῶ. Τὸ νοῦμερό μου ὅμως ἦταν φτωχό,
μέτριο. Μιὰν ἄλλη μέρα ξαναἔπαισα... Ἐ,
ἀπὸ τότε ἀναγκάστηκα νά παρατηρῶ ἀπ' τὴ
δουλειά μου... Καὶ κατάντησα ἐδῶ, σ' αὐτὸ
τὸ μὰρ...

Στὸ Μαρόκο, πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, εἶχαν
ὀργανωθῇ ἀγῶνες στρατιωτικῶν ἀεροπλάνων.
Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἔχαν ἀνέβει ἕνας λοχίας μὲ
ἕναν λοχαγὸ-παιδί. Ἐπρόκειτο νά κάνουν
διάφορα ἀκροβατικὰ γυμνάσια πάνω στὸν ἀέ-
ρα. Ἐξαφνα, ἐνῶ δρῶσκονταν σὲ μεγάλο ὕ-
ψος ἀπὸ τὴ γῆ, τὸ ἀεροπλάνο ἔπαιρε φωτιά.

—Πήδηξε κάτω! ἐφώναξε ὁ πιλότος στὸν
λοχία.

Ὁ λοχίας ἔσπευσε νά ὑπακούσῃ. Ἐνα τρο-
μερὸ ὄραμα τότε ξετυλίχθηκε μπροστά του. Ὁ
πιλότος εἶχε φορέσει καὶ αὐτὸς τὸ ἀλεξιπτω-
τό του καὶ εἶχεν ὀρμηθεῖ στὸ κενόν. Τὸ ἀλεξι-
πτωτό ὅμως αὐτό, τὴν ὥρα πού ἀνοίγονταν,
μυλέστηκε μέσα σὰ φτερά τοῦ ἀεροπλάνου...
Κι' ἔτσι, ὁ δυστυχισμένος πιλότος, ἄρχισε νά
καίγεται ζωντανός... Ὁ λοχίας μὲ τὰ μάτια
γυροφόρῳ ἀπὸ τὴν φρίκη, παρακολουθοῦσε
δὴλ τὴν φοβερὴν αὐτὴν ἀγωνία τοῦ προϊστα-
μένου του. Κι' ὅταν ἔφτασε στὴ γῆ, εἶχε τρελ-
λαθῇ...

Ὁ Μπαρμπαζάγκ—ἄλλο θῦμα τῆς δόρας τοῦ
«ρίγους τοῦ θανάτου»... Τὸν ἐγνώρισα σ'
ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας.

Ὁ Μπαρμπαζάγκ, ὑπηρετοῦσε, στὸν πόλε-
μο, ὡς ἀγγελοφόρος-μοτοσυκλίστας. Ὅταν
ἀφυπηρετήσε, συνηθισμένος καθὼς ἦταν σὲ
ἀγαπημένο του σπῶρ, δὲν ἐννοοῦσε νά τὸ ἐγ-
καταλείψῃ. Προσελήφθη ὡς σωφὸρ σὲ μιά
μεγάλὴ αὐτοκίνητιστικὴ ἐταιρία, πού τὸν ἔ-
στειλε νά λαμβάνῃ μέρους στοὺς μεγάλους ἀ-
γῶνας μοτοσυκλετῶν πού γίνονταν, κάθε χρό-
νον, στὴ Νίτσα.

Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ, εἶναι πρωτοφανεῖς στὸ εἶ-
δος τους. Φαντασθεῖτε ὅτι ἡ μοτοσυκλέττα ἀ-
ναπτύσσον ταχύτητα 200 χιλιομέτρων τὴν
ὥρα!... Ἀλλοῖμονο, ἂν καμμιὰ μοτοσυκλέ-
τα, σὲ καμμιὰν ἀπότομη στρόφῃ τοῦ δρόμου, ἀ-
ναποδογιορτήσῃ. Ὅλες ἡ ἄλλες μοτοσυκλέττες
πού ἔρχονται ἀπὸ πίσω τῆς μὲ τόσο μεγάλῃ
ταχύτητά, πέφτουν ἀπάνω της, καὶ βλέπεις,
μηχανήματα καὶ ὀδηγοὺς νά μεταβάλλονται σὲ
μιά σάλτα.

Σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες, ὁ Μπαρ-
μπαζάγκ ἐρχόταν πρῶτος... Ἐξαφνα, σὲ
μὴν ἀπότομη στρόφῃ τοῦ δρόμου, τὸ κόκκινο
σάιντ-καρ του ντεραπάρεσε καὶ... ὤρμησε
μέσα στὸν κόσμο! Ἀποτέλεσμα: τρεῖς νε-
κροὶ καὶ ἀρκετοὶ τραυματίαι...

Ὅποτε ἀπὸ τὸ ἀτύχημα αὐτό, ὁ δυστυχ-
ισμένος Μπαρμπαζάγκ ἐδιώχθηκε ἀπὸ τὴν ἐ-
ταιρία του. Καὶ ἀπὸ τότε, πού εἶχε μείνει κάπ
σὰν παραλήρημα: «Ὅποιον συναντᾷ, ἐννοεῖ νά
τοῦ διηγήτῃ μὲ χίλιες-δυὸ λεπτομέρειες τὸ
τρομερὸ τοῦ ἐπι-
σόδου, καὶ νά τὸν
ρωτᾷ σὲ τέλος:

—Γιὰ πὲς μου
λοιπόν... Φταίω
γώ; Ἦ φταῖν ὅ-
λοι αὐτοὶ οἱ παλὰν
θῦμοι πού εἶχαν
μαγευτῇ μὲ τὴν κρη-
νὴ λαχτάρα πὼς θὰ
γίνονταν τὸ κακό...

Καὶ γιὰ νά τελει-
ώσουμε, ἂς μιλήσω-
με καὶ γιὰ τὸν Γκι-
σλαῖν, τὸν τελευ-
ταῖο ἐραστή-
την τοῦ εἰδους
του...

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

Κι' ἡ ἱστορίαις αὐτὲς
τέλειωσαν ἔτσι...

Ἐνας κομψὸς τόμος
μὲ 13 διηγήματα

Πρόλογος

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ὁ Γισλαῖν αὐτός, εἶναι ἕνας δημοφιλὴς γε-
ροντάκος πού διευθύνει ἕνα παλαιοπολεῖο στὸ
Βουζιράρ. Ὁ δημοφιλὴς αὐτὸς γεροντάκος, ἐν
τούτοις, ὅταν γίνετα καμμιὰ γιορτὴ, σὲ κα-
νένα χωριὸ ἔχει κοντὰ, κλείνει τὸ μαγαζί του,
παίρνει μαζί του ἕνα μακρὸν σῶμα καὶ ξεκινάει.
Ὁ ἀποφύγι, τώρα, βέβαια, τί πάει νά κάνει
στὸ πανηγύρι τοῦ χωριοῦ; Ἀπλοῦστατα: Ἐ-
ννοεῖ μὲ τὸ σῶμα του τὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκ-
κλησίας τοῦ χωριοῦ μὲ τὴν ταρτάσα τοῦ με-
γαλειτέρου σπιτιοῦ του. Κατόπιν, ντύνεται ὡς
ἰνδός, καὶ... ἀρχίζει νά κἀνὴ δόλτες πάνω
στὸ σῶμα, πρὸς μεγάλον ἐνθουσιασμὸν μι-
κρῶν καὶ μεγάλων...

Ἐχει ἐξαιρετικὴ εὐκηνία, παρ' ὅλα τὰ
γιορτεῖα του, καὶ πολλὰ παλλήκρια ζηλεύουν
τὴν περὶφάνη κορμοστασιά του. Καὶ τ' ἀκρο-
βατικὰ του γυμνάσματα εἶναι τόσο πικάντικα,
τόσο πρωτότυπα!

Κι' ἔτσι, μαζί με τῆς ἄλλες τους χαρὲς, οἱ
πανηγυριῶτες ἔχουν τὴ μεγάλη εὐτυχία νά
νοιώσουν καὶ τὸ «ρίγος τοῦ θανάτου».

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ἀνω: Ἀνδρᾶς στὰς Ἀλπεῖς
Κάτω: Μὲ 200 χιλιομέτρα τὴν ὥρα

ΘΑΛΑΣΣΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΔΙΑΖΥΓΙΟ!...

ΥΠΟ ΛΥC LORRAIN

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ζάκ ντε Φοντάν.
Λουκία ντε Φοντάν.
Ρουαγέ, δικηγόρος.
Ένας υπηρέτης.
(Στην αίθουσα αναμονής του κυρίου Ρουαγέ).

Ζάκ ντε Φοντάν (μπαίνει μέσα διασπασμένος. Δίνει το μπιστοτί του και το καπέλο του στον υπηρέτη).—Ο κύριός σου δεν είναι δώ;

Ο υπηρέτης.—Όχι... Μου είπε όμως να καθίσετε να τον περιμένετε.

Ζάκ.—Μά καλά, δεν έλαβε το μπιστοτί που του έδωσα; Τού έγραφα πως είναι καπ διασπασμένος.

Ο υπηρέτης.—Δεν ξέρω, κύριε... Περιμένετε. Δε θαρρήσει... Όπου νάναι θαρρήσει... Θέλετε να σας φέρω της έφημερίδας;

Ζάκ.—Όχι. Δε θέλω τίποτα. Θέλω μονάχα να μ' αφήσει ησυχία... (Ο υπηρέτης του ρίχνει μια ματιά στο δώρο και φεύγει. Ο Ζάκ, σαν μείνει μόνος του, αρχίζει να κλάει βόλτες νευρικές).

Ζάκ (μονολογεί).— Πάντα ο ίδιος, τέλος πάντων, αυτός ο άνθρωπος... Δεν έννοιε να σοβαρευτεί ποτέ του... Τού γράφω «Είμαι ανάγκη να σε δω επείγοντως, για υποθεση εξαιρετικά επείγουσα», κι' αυτός, μάτια μου, ποιος ξέρει, πού θα τρέχει τώρα... Πίσω από κανένα ποδόγυρο, ασφαλώς!... Ούφ!... Έσκασα!... (Ανοίγει το παράθυρο. Έξω φωνή, ανατριχιάζει. Στο διάδρομο ακούει τη φωνή της Λουκίας).

Λουκία (απ' έξω, στον υπηρέτη).—Δεν ήρθε, είπες ακόμα;... Καλά, θα περιμένω... (Μπαίνει με φωνή μέσα στο δωμάτιο. Ο Ζάκ μένει θοητός, στο σκοτάδι, και δεν τον βλέπει. Συνεχίζει την κουβέντα της στον υπηρέτη).—Δεν πιστεύω ν' άρνηση. Δεν είν' έτσι;

Ο υπηρέτης.— Σε πέντε λεπτά θα είν' εδώ. Μου είπε να τον περιμένετε.

Λουκία.—Α!... Όποτε έλαβε να γράμμα μου... Πολύ καλά... Θα περιμένω.

Ο υπηρέτης.— Μήπως θέλετε καμιά έφημη...

Λουκία (τον διακόπτει νευρικά).— Δε θέλω τίποτα. Θέλω να μ' αφήσει στην ησυχία μου, μονάχα... (Χτυπάει νευρικά το πόδι της στο πάτωμα). Φύγε σου λέω!... (Ο υπηρέτης κάνει τον σταυρό του με άποια και φεύγει).

Λουκία (μονολογεί).—Κατάσταση πραγμάτων!... Κι' ύστερα, γράφει στην ταμπέλα του «Είδικός για διαζύγια»!... 'Αυ' φίλος του δεν είναι... Καλέ ποιος άνοιξε αυτό το παράθυρο; Ποιόντασα... (προχωρεί στην πόρτα να ανοίξει, αλλά το σκοτάδι ο Ζάκ και ποχωρεί κι' αυτός προς το παράθυρο). Σεις!... Έδω!...

Ζάκ (προσπαθώντας να υποκριθεί τον ήσυχαιο).—Μάλιστα... Με συγχωρείτε... Έγώ άνοιξα το παράθυρο είν' ος ένοχλη έμους.

Λουκία (σφίγγει τα χείλη της και δεν του άπαντά).

Ζάκ.—Σας ένοχλεί το παράθυρο; Θέλετε να το κλείσω ή να το άρρω άνοιχτώ;...

Λουκία (σηκώνεται και προχωρεί νευρικά στο παράθυρο. Ο Ζάκ την παραλαμβάνει και το κλείνει. Η Λουκία του ρίχνει μια ματιά γεμάτη μίσος και του λέει κατάμουτρα).—Ε-

σθε αναδέσματος!...

Ζάκ (με λεπτή ειρωνεία).—Μή λημονείτε, ότι εύρισκόμθα επί ουδέτερου έδαφους, και ότι ή ευγένεια άπαντεί να σεβασθήτε την φιλόξενη αυτή στέγη και να μη βόλτετε... Έξ' άλλου, δεν υπάρχει τίποτε πλέον το κοινό μεταξύ μας...

Λουκία (έτοιμίζεται πάλι να τον βροίη αλλά συγκρατείται).—Γιατί με κυνηγάτε παντού; Ήταν ανάγκη να σας βρω μπροστά μου ως κι' έδω ακόμα;...

Ζάκ.—Εν πρώτοις όφειλο να σας παρατηρήσω, πως ό χαρακτηρισμός «ανηγάτες» που μεταχειριστήκατε δεν είναι ορθός. "Αν δεν άπαύομαι, έγω καθόμουν ήσυχώτατος δώ πέρα. Είχα άνοιξει μάλιστα και το παράθυρο να πάρω άέρα...

— Έλα να φύγουμε... Τι γινεόμμε έδω;

Λουκία (σαρκαστικά).— Δε λέτε καλλίτερα να να βλέπετε της γυναίκας που περνούν απ' έξω...

Ζάκ.—Τέλος πάντων... Αυτό είναι μια λεπτομέρεια της ιδιωτικής μου ζωής ή όποια δεν σας ενδιαφέρει πλέον... Μη με διακόπτετε όμως... Καθόμουν, λοιπόν, έδω, ήσυχώτατα, όταν ήρθατε σεις να μου χαλάσετε την ήσυχία... Κατά συνέπεια...

Λουκία (άγριοιμένη).—Κατά συνέπεια... Ζάκ (άπαύστατα).—Κατά συνέπεια... αυτός άσφαλώς, δεν είναι έγω...

Λουκία.—Δε σας άπαντώ, γιατί, καθώς είπατε, διοικούμαστε ος έξω οπί και...

Ζάκ.—Δε μου λέτε, όμως, σας παρακαλώ τι γινεόμμε έδω;...

Λουκία.—Έσείς τι γινεόμμε;...

Ζάκ.—Έγω, είν' άπλοστότατο: ό Ρουαγέ είναι φίλος μου, παλιός μου συμπαθήτης,—τό έξερτε καλά αυτό. Είναι έξ' άλλου και δικηγόρος «ειδικός για τα διαζύγια», και έφ' όσον προκύπτει να ζητήσω το διαζύγιό μου, ήταν φυσικότατο ν' άπευθυνώ ο' αυτόν...

Λουκία.—Αυτό είναι μια λεπτομέρεια της ιδιωτικής μου ζωής, ή όποια δεν σας ενδιαφέρει πλέον...

Ζάκ.—Άφησε τ' άστεία, ος παρακαλώ... Μ' ενδιαφέρει και με παρανοιάζει... Τη ξέρω έγω καλά τον Ρουαγέ... Είναι ένας κορτάνας του χειρίστου είδους...

Λουκία.—Φυσικά... κανέναν καλλίτερο θα διαλέγατε για φίλο σας;...

Ζάκ.—Λουκία!... 'Η σωστή σας άρχη να με δάξει σε ύποψία... Μήπως αυτός ό φίλος... Λουκία, γιατί ήρθες έδω;...

Λουκία.—Μά να, καλέ: "Ηρθε και γα για να ζητήσω το διαζύγιό μου...

Ζάκ.—Καλά, και χαίτηκαν οι δικηγόροι; Ήταν ανάγκη νάφθης στον καλλίτερό μου φίλο;... Τι σημαίνει αυτό; Λουκία!...

Λουκία.—Τί φωνές είν' αυτές;... Τι σ' ενδιαφέρει;... Δεν είπαμε πως είμαστε έξω οί ένας προς τον άλλον;...

Ζάκ.—Αφού είναι έτσι, λοιπόν, και γα δεν δίνω διαζύγιο!... 'Α! όποτε έπαυομαι!... 'Ακόμη δε χωρίσαμε και θέλεις να με άπαύσης με τον καλλίτερο φίλο μου... περιμένεις μάλιστα ίσως να πάρης το διαζύγιο για να παντρευτείς... Μά δεν θα σας περάσει!...

Λουκία (κλαίει σιωπηλά).

Ζάκ (Έξω φρενών).—Τώρα ήρθε και κλάμματα! Σας κάλασα τα σβδία!... "Όποτε αυτός είν' ό παλιό-θωπος που μπήκε να χαλάσει την ετυχία μου...

Λουκία (με στό κλάμμα της).—Την ετυχία σου... Έπρεπε να τη συλλογιστής, όταν με άπαύοις... μ' αυτή τη ζωντοχέρη...

Ζάκ.—Αρχίζεις πάλι τα ίδια... Με είδες έξω με μια γυναίκα, κι' άμέσως σου μπήκε ή ιδέα πως ος άπαύ... Αυτή τη ζωντοχέρη ούτε την ξέρω καλά-καλά... Θέλεις μάλιστα να μάθης και το άλλο;... Αυτή ή κυρία είναι φιλενάδα του Ρουαγέ, μάλιστα, το έραστή σου!... Τον περιέμενε όταν την συνήντησα... Αυτός άγόισος... Με παρεκάλει τότε να της κρατήσω λίγο συντροφιά... Και ος πέρασε, μς έδω, και μς παρεξήγησε...

Λουκία (με μάτια που γυαλίζουν απ' την ετυχία).—Όποτε... είναι ελπίδα... Δεν με άπαύοις;... Δεν έπαυες να με άπαύοις;...

Ζάκ.—Σόπα... Μη μιλάς γα' ή γάμη... είν' ούτ...

Λουκία (χαμογελάοντας).—Μά δεν κατάλαβες;... "Ηρθε στον Ρουαγέ, που έβρα πως είναι από τους πιο έμπιστους φίλους σου... (Πονηρά). "Ηδενά να το πω και να μειστήνη... Σου είχα κοιμηθεί και... (τόν άγκαλιάζει). Μά σοβαρά, λοιπόν, μπορούσαμε έμεις να χωρίσουμε;

Ζάκ.—Άγάτη μου... (Την άγκαλιάζει. Την φιλεί). "Ελα να φύγουμε... Τι γινεόμμε έδω; Πάμε στο σπίτι μας... (Φεύγουν).

(Σε λίγο από το διπλανό δωμάτιο προβάλλει το κεφάλι του... Ρουαγέ. Φωνάζει τον υπηρέτη). Ρουαγέ... Γιάννη!... Γιάννη!... (Μπαίνει ο υπηρέτης). Φύγαγε;...

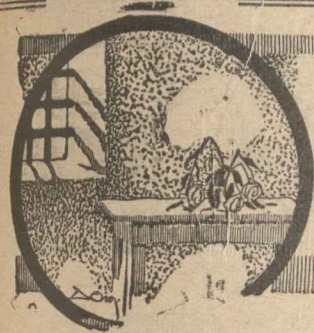
Ο υπηρέτης.—Μάλιστα κύριε... Ρουαγέ.—Και... πως ήσαν όταν φέγαγε;...

Ο υπηρέτης.—Νά... άρχαλισμένοι... Φωνάζαν ένα ταξί κλειστό...

Ρουαγέ (μπαίνει στο δωμάτιο. Φοράει της πιτζάμες του. Τρίβει τα χέρια του. Χαμογελάει).—Ω, βρε άδελφέ!... Άρρώσαν όσπου να φιληθούν... Και ήμουν αναγκασμένος να μένω κει μέσα κλεισμένος μια ώρα...

Άκουσε, Γιάννη... Φέρε μου νερό να ένωσω... Θέλω να πεταχτώ μια στιγμή στους Φοντάν.

ΛΥC LORRAIN

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

PAUL GINISTY

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

Η τήχη τώφερε την ήμερα εκείνη να γυρί- νωός ό κ. Ρολλέ από το γραφείο του, δ- που ήταν ένας κατώτερος υπάλληλος. Βιά- στηκε να έρθη στη γωνιά του. 'Η εγανάξ' αυ- τη βραδιά στην δδδ Φωμπούρν-ντ-Τάμπλ, όπου ή γυναίκα του βαστούσε ένα μικρό μα- γαζάκι φυλίων, και το όποιον τα πενήντα έ- σόδα βοηθούσαν το άντρόγυνο να υπερνικήση το δύσκολο πρόβλημα της ζωής. Τό μαγαζί αυτό τό πήρανε σχεδόν για ένα κομμάτι ψα- μί, μετά από το θάνατο της γιορνούλας που τώ- γε έγκραττήθηκε εκεί. Ένα μικρό διαμέρισμα βρισκότανε από πίσω του, άποτελεμένο από μια μικροσκοπική τουαλέτοια, από μια αυτοσχέδια κωλύνη ος μια γωνιά, και από μια κρεβάτο- κλάρα όπου μόλις χωρούσε ένα κρεβάτι. άε- ρίζονταν απ' ένα στενό φεγγίτη που έβγαζε ος ένα θεοσκότεινο φωταγωγό.

Μήρες μέσα. Τό μαγαζί ήταν άδειο ποόγμα που δεν το φάνηκε έκπληκτικό, έπειδή ή 'Εμμελίν της περισσότερες φορές βρισκότανε στην τρα- πέζα απ' εκεί μπορούσε να τρέχει άμέσως στο πρώτο κλέσμα κανενός πελάτη. Μά ή πόρτα ήταν κλειστή.

—Όρίστε τώρα, μουριούρισε κείνος, τί κατάσταση!...

"Ανοίξε την πόρτα, και δέχτηκε ξαφνικά ένα δυνατό χτύπημα κατάμουτρα. Ένας άν- τρας, ένας πελώριος μαντρόχαλος με μοιτρο διασπορά, ήταν εκεί μέσα ή πλατιά κο- ροιστάτα του έκυρθε σχεδόν την λεπτή σι- λωέττα της 'Εμμελίν. Την κρατούσε από τα δυο μωράκια, και την γέμιζε σιαστή φιλία, χωρίς εκείνη ν' άντιστέκεται διόλου, ελμυγιμέ- νη κάτω από τα δάκρυα χάδια του. Αυτό γινόντανε πως ήταν ή τελευταία φράση μιας αγάπης που είχε προηγηθή και που ό διατυ- χης δεν άγνησε να καταλάβη.

Ο ένοχος ήσαν τόσο πολύ βυθισμένοι στην τρυφερή άπαύση της, που δεν άκούσανε τον Ρολλέ να μπαίνει. Μονάχα ή δορυμένη κωλύνη που έμπηξε τους είδοποίησε για την παρουσία του. Ο άντρας στράφηκε διασπασ- τικά και χωρίς να τον νοιάζει καθόλου για την συ- νήγο του, μάζεψε το καπέλο του, έβωσε μια σπρωξιά στον Ρολλέ, που ήταν άκούμη άπο- σιολομένος από την έκπληξη, άνοιξε διέξοδο, και γίνανε άφαντος.

Η 'Εμμελίν σαστισμένη, δεν τολμούσε ν' άπειση τον άντρα της. Δεν μπορούσε ν' άρ- νηθή τίποτα, δεν ήξευρε τί να κάνει, περιμέ- νοντας τό ξέσπασμα των παρατηρήσεων.

Ο Ρολλέ δεν ήταν προετοιμασμένος για τον ρόλο αυτό του προσβεβλημένου συζύγου, το κατή. Δεν την περιέμενε διόλου μια τέ- τοια καταστροφή! Και να που τώρα όλα σο- ριάζονταν άξαφνα, που ή πεζή ζωή του άντα- ραζότανε μονομιάς μ' αυτή την καταστροφή. Η γυναίκα του δεν ήταν πια έντελως νέα. Την φανταζότανε λογική, άπέχουσα κατά πο- λή από κάθε αισθηματική περιπέτεια. Μπο- ρούσε ο' αυτή την άποκάλυψη, βρόθηκε όλοτετα χαμένος.

Ένοιωσε μια βαθυτάτη θλίψη, με βρισκό- τανε ος μεγάλη στενοχώρια για να την έ- κφράση. Η άσπασία! Αυτό το φαινότανε, μέσα στην άβυσσά του, του μικροσκόπου, κάτι από ρομάντο. Ένα δώμα της άριστοκρατίας, και όμως ήταν άπαράλληλο, όπως τοί το πα- ρουσίαζαν ή ξεφτισμένες αναμνήσεις του από τό διάβασμα μερικών μυθιστορημάτων. Δεν τό είχε φανταστεί ποτέ πως ήταν δυνατόν να έξελιγθ' μέσα ο' αυτές της κακομοιρασμένες σπινθήρες της ζωής του, μέσα ο' αυτή την ά- εδορημένη και πενήνη σκηνοθεσία, και μο- λονόταν ήταν καταλυτικός. Έξαικολοηόσε ός τόσο να στέψη γεμάτος άπορία.

Μολαταύτα, άντελήφθηκε πως όφειλε να μείνη σοβαρά, πως έπρεπε να έπιπλήξη την άπιαστέα, να έδελήσθ' όλα τα συναισθή- ματα που τραυμάζανε μέσα του.

Ο' τα ήθηλα αισθήματα μέσα στο θλι-

βερό πλαίσιο των ταπεινών! Πως να φανή τρομερός μέσα ος μια τρώγη μόλις φωτισμέ- νη, όπου φθάνανε διαρκώς τα ξεφρονιτά της μικρής αλλής.

Κυρία, έκανε ο Ρολλέ με μια τρεμου- λιαστή φωνή, δεν μπορούμε πια να έξαικολου- θήσωμε να ζούμε μαζί.

Η ειλκρίνεια της, άπογνώσεώς του, όσο λίγο εύγλωττος κι' αν ήταν τοίφερε αθόρυμη- τα της λέξεις στο στόμα. Και της μίλησε, για τα άναπάντεχο της προσβολής που του είχε κάνει, για την πενία της ποδοπατημένης έμ- πιστοσύνης που της είχε, για το σκληρό γκρέ- μισμα όλων των ιδανικών του.

Εν τώ μεταξύ μια φωνή άντήχησε από τό

Η 'Εμμελίν σαστισμένη δεν τολμούσε ν' άπειση τον άντρα της.

μικρό μαγαζάκι:

—Εμπορα! Δεν είναι κανείς έδω πέρα; Ο Ρολλέ σταμάτησε ξαφνικά. Η γυναίκα του τον κατέβλε, διασπαστικά, ος κάδελε, να τον ρωτήσει. Έκανε μηχανικά μια κίνηση συ- γκαταθέσεως. Εκείνη έβηκε για μια στιγμή πούλησε μια καρποσταλ σαφάντα λατών ο' ε- να παιδάκι, και ξαναγύρισε.

Ο Ρολλέ συνέχισε κάπως στενοχωρημένος ως τόσο από τη διασπαστική αυτή. Τε θα γινό- τανε τώρα; Τά περασμένα πέθαναν απά. Δεν ήταν δυνατόν να ξαναγυρίσουν πίσω. Και μ' όλο που δεν ήταν από ήσυχνοκρασίας ηλιό- ρης, άνατριχιάζε στη θύνηση των κλειμένων χαδιών απ' έναν άλλο. Ήταν έξω φρενών έ- ναντίον αυτού του άλλου, που δεν ήτοπος μονάχα παρά πως να γλεντήση, που έρόζονε άτμα ν' άρπάξη τα άγαθά του πλάσιν του, βυθίζοντας ος μια άνεπαύνητη άπόγνωση έ- ναν καλό άνθρωπο σαν κι' αυτόν, που δούλευε σκληρά όλημεις.

—Εμπορα! άκούστηκε πάλι απ' το βάθος. Τούτη τη φράση ήταν ή δοσική φωνή μιας εγγάτριας! που άνταποκρίθηκε γιατί δεν έμ- φανίζόταν κανένας... Και πάλι ή δημιουργία του Ρολλέ κώχησε στη μέση. Και πάλι ή κυρία Ρολλέ βγήκε έξω. Η πελάτισσα, την έπέκλειψε έθιμα για την άγοσπορία της. "Η- θελε χαρτί έπιστολογραφίας μ' ένα πανός στην άκρη. Μήπως είχαν τέτοια;

Ο Ρολλέ άκούγε την στιχωμθία, συμπλη- ρωμένη από διάφορους συλλογισμούς για την όμορφιά του καρού κι' άλλες κοινοτυρίες. Μά βαθεία άποθήκων της τον κατέλαβε. Είχε κοιμηδιστή, είχε τόσα πράγματα μέσα στην καρδιά του, και τώρα, μ' αυτές της έξαικολου- θητικές έπεμβάσεις, βρόθηκε σαστισμένος, πα- ραξάλισμένος, άβικανος για τό κάθε τι. Η 'Εμμελίν ξαναγύρισε, μά δεν έβρισκε το χαρ- τί που ζητούσε. Μετά τα μάτια χαμηλωμένα, ρώτησε τον άντρα της, που είχε την φροντίδα των έμπορευμάτων, αν θυμότανε πού είχε δά- λει... Και ο Ρολλέ, μ' όλο που ήταν άνα- στατωμένος, βοήθησε την γυναίκα του να ψά- ξη τό πακέτο, και επί τέλους τό άνεκάλυψε μέσα ο' ένα συτάρι. Η εγγάτρια άρχισε τα παζάρια, και δεν έφυγε παρά έπειτα από δέκα λεπτά της ώρας.

Εκείνος, είχε μείνει στωικισμένος πάνω στο σκαμνάκι που τό χρησιμοποιήσε για να φτάση τό πάνω οράρι. Μά ή άνεπαύνητη μηδαιμόνη της ζωής του παρουσιάστηκε πάλι μπροστά του, και κατάλαβε πως τ' αούτηρά λόγια, ή κατάρες, ή εκδικήσεις, δεν ήσαν για τους φτω- χούς ανθρώπους όπως αυτός... Κι' έπειτα, έτσι στωικισμένος καθώς ήταν ο ένας πάνω στον άλλο μέσα στο στενόχωρο σπίτι, πως θα μπορούσαν να ζήσουν χωρισμένοι, περιμένον- τας να ξεκαθαρίσθ' ή κατάσταση; Πως ν' ά- ποφύγουν ο ένας τον άλλο; πως θα μπορούσαν να μην υπάσχη πια τίποτα κοινό μεταξύ τους; Και πως θα φροντίζονε τάχα γι' αυτό τό μα- γαζάκι, όσο φτωχό και αν είναι, και οι δυό τους;...

—Όχι, δεν υπήρχε καμιά διέξοδος. Ήταν όλοτετα σκλάβος της έλεεινης συμπεριφοράς της.

—Εμπορα! Ήταν τόσα μια δουλειά της γειτονιάς που διόλεγε πολλή ώρα μια καρποσταλ μ' ένα μικρότερο μυσώτιδες, και μια αισθηματι- κή επαγιογή. Τότε ο Ρολλέ άνασπώθηκε γιατί τάχα να συνεχίση μια κατάσταση από την ό- ποία δεν θα κέρδιζε τίποτα άλλο παρά να γίνη γελώτος, γιατί να διαωνίση της προστιβές, της φιλονικίας στής όποιας δεν θα μπορούσε καν να δώση μια διήλ άξιοπρεπείας;

Κοιτοβύωνσε την γυναίκα του, εκείνη που έόνιμασε άκούως από όληνη και κωχημένος από πολύ γεμάτος έγκατέστηση από την έ- πηγνοση πως δεν ήταν παρά ένας στωικισ- μένος σέλιμος, άβικανος να βρη τό δέχο- του, άνίσχυρος να μίσηση για την τήχη του, της άπιασε τα δυο χέρια: —Έλα, μουριούρισε μέσα ο' ένα λυγμό, όραίσου μου... δακρίσαν με την καρδιά σου πως δεν θα τον ξαναδής πια ποτέ αυτόν τον άνθρωπο!

ΠΑΡΑ ΖΙΝΙΣΤΥ

ΣΥΝΗΓΟΡΙΑ

—Η Ζοζέτ σκότωσε τον έραστή της με άέντε πιστολιές, γράφει στην έφημερίδα. —Είναι λιγνάς ζωής... καλό καρίτσι ό- μως κατά βάθος! Ποιος ξέρει τί θα της έ- κανε ο παλιάνθρωπος, ό άπατενάς!

11

**ΕΝΑ
ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟ**

ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΡΙΚΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

XPON

[Σημ. Συντάξεως.— Αρχίζουμε σήμερα την δημοσίευσήν παραφράσεως του πολυκροτού αυτού έργου του Έδμουνδου Άμπτου, έργου που αναμφισβήτητα έκαμε τόσο κακό στην Ελλάδα. Ο συγγραφέας του δεν απέφυγε της υπερβολές και τους ανακριβείς υπαινιγμούς εις βάρος της χώρας μας. Αλλά δεν μπορούμε ν' αγνοήσουμε πως στής γενικής γραμμής του το βιβλίο αυτό περιγράφει ζωντανά μια από της πιο μαυρές σελίδες του νεοελληνικού πολιτισμού. Είναι εύθυμο πως σήμερα το στίγμα της ληστείας που τόσο μας έδυσφημισε επί έναν αιώνα, ανήκει οριστικά πιά στο παρελθόν. Και κάθε Έλληνα που θα διαβάσει το έργο, θα αισθανθή μέσα του να σχηματίζεται η αμοιβαία απόφασις να μη άνεχθή ποτέ να ανάσχηση το αίσχος, που περιγράφει ο Έδμουνδος Άμπτου. Αλλά, όπως έγραψεν ο κ. Δ. Γκ. Καμπούρογλου, ο Άμπτου έγραψεν όπως στηλιτεύει το πράγμα και όχι όπως βλέπει την Ελλάδα. Αποδείξεις ή δοκίμια, που ήτις κατεδείχθη έξοχος φιλελληνική. Η δημοσίευσίς δε του έργου δεν αποτελεί διά το πάντοτε επίκαιρόν του, μόνον ένδοτικὴν ένπαυχίαν, αλλά και πατριωκὸν καθήκον.]

1. Η σπουδὴς που έκαμα στην πατρίδα μου, στην Γερμανία, μου άνέπτυξαν ένα πάθος που έντρεχεν όλα τα άλλα, τὸν πόθο δηλαδή να μαθαίνω όλα ή, αν προτιμάτε, την περιέργεια. Έως την ήμερα που έφυγα για τὰς Ἀθήνας, όπου ήλθα με κάποιαν άποστολή για τὸν Φυτολογικὸ Κήπο του Ἀμβούργου, ή μόνη εὐχαρίστησί μου ήταν να μαθαίνω και ή μόνη λύπη μου ότι δεν ήξευρα πολλά πράγματα. Ἀγαπούσα την Φυτολογία σὸν έρωμένη και δεν εχε θεητή άκόμη το πρόσωπο που θα της άμφοιτούσε την κυριότητα της καρδιάς μου. Πρέπει, ἐν τούτοις, να ομολογήσω ότι δεν ήμουν πολὺ εὐαίσθητος διὰ τὴν πόησις και ὁ Έρμαν Σούλτς—ένῳ δηλαδή—σπάνια συννητὸντο. Ἐγώ ήθα ανάμεσα σὸν κόσμο σὸν μέσα σε άπέραντο μουσεῖο, με τὸ φερό σὸν χέρι και παρακολουθούσα της χαρὸς και της λύπης τὸν ἄλλον ὡς γεγονότα αἰετα μελέτης ἄλλ' άνάστα να προκαλέσουν αίσθηματα φθόνου ή οίκτου. Δεν έζηλοτυπούσα ένα εὐτυχισμένο ζευγάρι παρ' ὅσον θα έζηλοτυπούσα ένα ζευγάρι φονικών που τὸς ένωνε ὁ άνεμος και δεν εχε περιστερη σμιτάνεια για μια καρδιά που την έσχιζε ή άγάπη παρ' ὅσην εχε ένα ένα γερόνι που τὸ έμάρανε ή παγωνιά. Ὅταν μια φορά ανατάμη κανείς ζῶα ζωντανά, δεν ειναι πιά εὐαίσθητος στής διαμαρτυρίες της παλλομένης σαρκὸς. Θά ήμουν καλὸς θεατὴς σὲ θέατρο μονομάχων.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ που δισκόμουν σὰς Ἀθήνας, περιώριζα της ερευνῆς μου ὀλόγυρα ἀπὸ την πόλιν γοήγορα ὅμως θα μπορούσα χωρὶς κανένα φόβο να της επεκτείνω. Ἀρχισε πλέον να ἀποκαθίσταται ή ασφάλεια, οί χωροφύλακες ένιχναν τὸς ληστὲς και τὰ φύλλα ἀνήγγελλαν ότι ή συμμορία του Χατζησταυρού διελύθη. Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς τὸ πολὺ, θα μπορούσα ν' αναχωρήσω για τη Γερμανία, ὅπου θα ζήτοῦσα καμιά θέσι που θα μὲ επέτρεπε ν' ασφάλισω τὸ ψομὶ ὅλης της οικογενείας μου.

Τὴν περιγραφή της ήτης του Βασιλέως τὸν Ὁρέον εἰδιβάσαμε την Κυριακή 28 Ἀ.

πρίλιον σὸν «Αἰῶνα» τὸν Ἀθηνῶν. Η εκθέσεις έλεγαν ότι, εἰκοσι ἀπὸ τὸς ληστὲς ετέθησαν ἐντὸς μάχης, τὸ λημέρι ένυπολήθη, ή συμμορία διελύθη ή χωροφυλακή ένκηνησε τὸν Χατζησταυρό ἔως τὰ ἔλη του Μαυραβάνος. Ὅλοι οί ξένοι εδειχναν πως εὐχαριστήθηκαν για της εἰρήσεις αυτές, ή ὁποῖες ὅμως εφάρνηκαν λιγώτερο εὐχάριστες στοὺς Ἕλληνες. Ὅσο για με ήμουν κατενθουσιασμένος γιατί θα μπορούσα να χαρῶ την έξοχή. Και τὸ πρὸι στὰς 30 τοῦ μηνὸς ξεκίνησα, με τὸ κοντι της συλλογῆς τὸν φυτὸν μου και τὸ μαστοτὶν μου, ἀποφασισμένος να πάω στην Πάργηθα.

Εἶχα περάσει τὸν Ἑλευσίονα Κηφισόν, πρὸς μέγα σκάνδαλον τὸν μικρὸν χελωνῶν που έπιδοῦσαν σὸν νερό σὰ νὰ ήταν ἄλλὰ βατράκια. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ ἐκατό θήματα, ὁ δρόμος εχανόταν μέσα σὲ μια χαράδρα θαλασσινῶν πλατειῶν, που την εχαναν ἀνοίξει δυὸ χιλιάδων ἐτὼν βορρῆς. Ἐπὶ τὴν χαράδρα κ' εἰσακολούθησα τὸ δρόμο μου ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἀπὸτομους ὄχτους, που μοιχρῶν την πεδιάδα, τὸ βουνὸ και τὸ μέρος διου ἐπὶ γαυνα. Ὁ δρόμος ὅμως αὐτός, ὁ τόσο παράξενος, έκανε τὸς σὺς γυρὸς ὥστε σὲ λίγο μὲ ήταν ἀδύνατο νὰ ξεῦρω πρὸς ποῖο μέρος ἐπὶ γαυνα—ίσως και νὰ εχε γυρίσει την πλάτη πρὸς την Πάργηθα. Τὸ καλλίτερο θὰ ήταν νὰ σκαρφαλώσω πρὸς τὸ ένα ή τὸ ἄλλο μέρος και νὰ μπορέσω ἀπὸ ψηλά νὰ προσανατολισθῶ. Ἀλλὰ τὰ βουνὰ ήταν ἀπὸτομα, ήμουν κουρασμένος, εἰπεινούσα και τὸ μέρος ὅπου εὐρισκόμουν ήταν σκιερὸ. Ἐκάθησα λοιπὸν σ' ένα κομμάτι μάρμαρο κ' ἐβγάλα ἀπὸ τὸ κοντι μου ένα κομμάτι ψομὶ, μια σπύλα ἀρνιοῦ κρέα κ' ένα φλασκὶ ἀπὸ ὠρεῖο κρασί. Ἐσυλλογιζόμουν :

«Ἄν εἶμαι ἐπάνω σὸ δρόμο, θα περάσω ἴσως κανείς και θα μὲ βῶν. Πράγματι, έλεινε τὸ μαχαίρι μου κ' εμεῖλα νὰ ἐπαυλώθω στή σκιά, με τη γλυκεῖά ἐκείνη νάρχη που ερχεται εἰπεται ἀπὸ τὸ φαγητὸ στοὺς ταξιδιώτες και στὰ φειδία, ὅταν ἐνόμωσα ότι άκουσα πάτημα ἄλλοι. Ἐβγάλα στή γῆ τὸ ἀπὶ κ' ἐκατάλαβα ότι δυὸ ή τρεῖς καθυλάφηνες ερχόνταν πρὸς τὸ μέρος μου. Ἐκείμωσα τὸ κοντι σὸν ὄμι μου κ' ετοιμάσθηκα νὰ τὸς ἀκολουθήσω, ἀν ἐπὶ γαυναν πρὸς την Πάργηθα. Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά εἶδα νάερχοντα πρὸς τὸ μέρος μου δυὸ κυρίες ἐπάνω σὲ ἄλλα ἱππασίας, ντυμένες σὸν τὸν Ἄγγλιδες ὅταν ταξιδεύουν. Ἀπὸ πᾶσι ερχόταν ένας πρὸς, τὸν ὁποῖον δεν εἰσακολούθηκα νὰ γνωρίσω ήταν ὁ Δημήτριος, που μὲνuche χρησιμοποιεῖ ὡς ὁδηγὸς την πρώτη μέρα της ἀφίξεώς μου.

Ἡ μια κυρία φαινόταν ἀρκετὰ ήλικιωμένη ή ἄλλη ὅμως ήταν ένα ἐξάισιο δείγμα ἄγγλικῆς καλλονῆς. Μὲ κατὶ μάτια που δεν εχε ξαναδῇ ποῦθεν. Τὶ μάτια ήταν ἀνατητοί μου κύριοι! Χάρην της ψυχῆς σας ήρεμίας, εἶχοναι νὰ μὴν ἴδῃτε ποτὲ ὁμοῖα τους. Ὅντε γαλανὰ ήταν, ὅντε μαύρα, ἀλλὰ εἶχαν ένα χρώμα δικὸ τους, καμινωμένο ἐπὶ τὸς γυ' αὐτὰ. Ὅταν ἐπλησίασαν ή δυὸ κυρίες ἐβγάλα τὸ καπέλλο μου, αὐτὲς ὅμως δεν εφάνηκαν πως ἐνδιαφερόντηκαν και πολὺ για τὸ χωρετισμὸ μου. Ἐβόκα τὸ χέρι μου σὸν Δημήτριο και αὐτὸς μὲ δὶκε με δυὸ λόγια της πληροφωρίας που χροιαζόμουν.

—Ἐδῶθε πηγαίνω πρὸς την Πάργηθα ;
—Ναί. Ἐκεῖ πηγαίνουμε κ' εμεῖς.
—Μπορῶ νάρθω μαζί σας ;
—Γιατί όχι ;
—Ποῖς εἶναι αὐτὲς ή κυρίες ;
—Κατὶ Ἀγγλίδες.
—Τὶ εἶδος ἀνθρώποις εἶναι ;
—Πούρ ! Τραφεῖστε τοῦ Λονδίνου. Ἡ γυνὴ εἶναι ή κυρία Σίμωνς τοῦ οἴκου Μπάρελ και Σία. Ὁ μιλῶδός ὁ ἀδελφός της εἶμειν σὸ ξενοδοχεῖο ὁ νέα ή Μαίρη-Ἄννα εἶναι κόρη της.

Ἡ γυνὴ κυρία εχε ἀνυπομονήσει γιατί της έκρατούσα τὸν ὕπερθε της κ' ἐβαλε τὸ ἄλογό της εἰς καλασμόν. Ὁ Δημήτριος εἶρε νὰ προφθάσῃ της κυρίας και άκουσα την κυρία Σίμωνς νὰ τοῦ λέγη ἄγγλικά :

—Μὴν ἀπομακρύνεσθε. Εἶμαι Ἀγγλίδα και θέλω νὰ με ὑπερετιν καλὰ. Δὲν σὰς πληκῶναι για νὰ μιλήτε με τὸς φίλους σας. Πὸς εἶναι αὐτὸς ὁ πατριώτης σας ;
—Εἶναι Γερμανός, κυρία.
—Ἀ ! Καί τί κάνει ;
—Μαζεύει χόρτα.
—Εἶναι φαρμακοποιός ;
—Ὁχι, κυρία. Εἶναι σοφός.
—Ἀ !... Ζεῖτε Ἀγγλικά ;
—Μάλιστα, κυρία. Καί πολὺ καλὰ μάλιστα.
—Ἀ !...

Τὰ τρία εἰς της γυνῆς κυρίας ἐλέχθησαν σὲ τρεῖς διάφορους τόνους, που θὰ τὸς εἰρημεῖονα μ' εὐχαρίστησι, ἀν ήξευρα μουσική. Ἐδειχναν ἀρκετὰ τὰς προσόδους που εχε κ' μετ' ἐκτίμησι της κυρίας Σίμωνς, ή ὁποία ὅμως δεν μὲ ἀπὶ τὸν λόγῳ, ἀκολούθησα λοιπὸν τὸ μικρὸ καθάριον σὲ ἀπὸστασι ὀλίγων δημάτων. Ὁ Δημήτριος δεν ετολμοῖσε πᾶ νὰ μὲ μιλήσῃ και ἐπογορεῖσε ἐμπερὸς ἀπὸ τὸς ἄλλους, σὸν ἀρχαῖος σε ἑμπερὸς.

Ὁ Δημήτριος ὑπελόγιζε πως ή δυὸ κυρίες θα εἰδοναι κατὰ νὰ φανὲ σὸν χάν τὸν Καλιδίον. Δυστυχῶς ὅμως τὸ χάν ήταν ἔρημο και ή πόρτα κλειστή. Ὅταν τὸ άκουσε, ή κυρία Σίμωνς ἐπέτλησε με πολὺ θυμὸ τὸ δημή.

Από κάθε τούφα δέντρων έβγαιναν τρεῖς ή τέσσερες κίανες δαίμων.

την και καθώς εἰσπρεψα πρὸς τὰ πίσω, εἶδα τὸ πρόσωπό της, ένα πρόσωπο σὸν ὁποῖον εἶδα μάταια ποῦθεν. Τὸ Σέφηντ και δυὸ σαρὸς δόντια. Ἐἶμαι Ἀγγλίδα, εἶπε, κ' εἶχον την ἄξιαι νὰ τρώγω, ὅταν πεινῶ.

—Κυρία, ἀπὶ τὴν φοβισμένη ὁ Δημήτριος, θα φάτε στή Χασιά σὲ μισή ὥρα.
Ἀπὸ τὸ χάν ἔως τὸ χωριὸ ὁ δρόμος ήταν ἰδιαίτερος ἐλεεινός. Ὁ δρόμος αὐτός ήταν μια στενή λουρίδα μεταξὺ ἐνὸς ἀπὸτομου ὄρεου κ' ἐνὸς κρημνοῦ παρὸς ἀπὸτομου ὄρεου. Ἐκεί και σὲ ἀγροικατοκα ἀκόμη. Μὰ κ' ὁποῖον ἐπὶ τὸν δρόμο, εἶπα ἀπὸ μια κουραστική πορεία φάνησαν στή Χασιά, τὸ χωριὸ ήταν ἔρημο, ὅπως τὸ χάν τὸν Καλιδίον. Ὁ Δημήτριος ήπνε νὰ χάσῃ τὰ μυαλά του. Ἀφῆσθε τὰ ἄλλα και στή τὸν βόρει, ἐμπερὸς στην ἐκκλησία και πῆγαμε χιτώνοντας ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα. Ψηλά και μὲ τὸ πῶ και σὺ νὰ μὴν τὸ χλαῖς !
—Εἶμαι Ἀγγλίδα, εἶπε σὸν Δημήτριο, και δεν μπορεῖ ὁ καθένας νὰ με κοροιδεῖ. Ὁ εναφερόθω στήν προσοβία. Σὰς ἐπὶ τὴν γὰ εναπερίπατο σὸν βουνὸ και σὲς με πηγαῖνε σὸς γυρομηνούς. Σὰς διατάξῃ νὰ φέρεσε τρώματα και σὲς με κἀνετε νὰ πεθῶν ἀπὸ την πείνα. Πρόκειται νὰ χάν εἶναι ἐγκαταλειμμένο, σὸν χάν και τὸ χάν εἶναι ἐγκαταλειμμένο.

ΔΕΡΟΠΑΑΝΑ... ΤΑΞΙ !

Ένας Γάλλος ἀεροπόρος, ὁ κ. Λάουρενς Σαντόνι, πρόκειται αὐτὲς της ήμερας, νὰ θέσῃ στή διάθεσῃ τοῦ κοινὸ ἀεροπλάνου... ταξὶ τριῶν θέσεων—για τὸν πιλότο και δυὸ ἐπιβάτες—με την ἴδια τιμὴ χιλιόμετρον την ὁποῖαν ἔχουν τὰ συνηθισμένα αὐτοκίνητα ταξὶ.

Τὰ ἀναέρια αὐτὰ ταξὶ θὰ εἶναι ἔτσι ταχύτερα ἀπὸ τὰ ἐπίγεια για δυὸ λόγους : Πρῶτον ἔνεκα της αἰθέσεως της ταχύτητος—που θὰ εἶναι τοῦλάχιστον διπλασιασῇ—και δεύτερον ἔνεκα... της εὐθείας γραμμῆς, την ὁποῖαν θὰ μποροῦν νὰ ἀκολουθοῦν τ' ἀεροπλάνα.

ΜΙΑ ΠΟΛΙΣ ΜΕ... 10.000 ΖΗΤΙΑΝΟΥΣ !

Ἡ ἄγγλική ἐφημερίς «Ὁφερβερ» ἀναφέρει ότι ή πόλις τοῦ κόσμου στήν ὁποῖαν δρῶνται οἱ περισσότεροι ζήτῆται εἶναι ή Κωνσταντινούπολις. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι πλουσιώτατοι, και ἐξασκῶν την ἐπατεῖα ὡς κοινωνικὸ ἐπάγγελμα. Οἱ περισσότεροι ὅμως εἶναι διάφοροι φτωχοὶ χωριάτες, που ἐγκατέλειψαν τὰ χωριά τους για νὰ βροῦν δουλειά, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσουν.

Τελευταίως, ὀλόκληρη ἐκστρατεία εἶνε ἀπὸ την δημοτικὴ ἀστυνομία της Κωνσταντινουπόλεως στοὺς κεντρικώτερος δρόμους της πόλεως : ὅσοι ζήτῆται συνελήφθησαν, ὠδηγήθησαν μέσα σὲ ἰδιαιτέρως καμινῶνα και κλειστήκαν μέσα σὲ εἰδικὰ αὐλά.

Κατὰ την διάρκεια της ἐκστρατείας αὐτῆς συνελήφθησαν 3.500 ζήτῆται !...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ

Στής ἄγγλικῆς ἐφημερίδας γίνεται μεγάλος λόγος για της περίφημης κούρσας τὸν «γιῶν» που πρόκειται νὰ γίνωυν την εποχὴ αὐτῇ, στήν Ἀμερική.

Στής κούρσας αὐτῆς ἐπὶ τριάντα χρόνια τὸ ἐπαθλο της νίκης τὸ παίρνουν Ἀμερικανοί. Ἐφέτος ὅμως, ἐλπίζουν νὰ τὸ πάρουν οἱ Ἀγγλοὶ. Κι' ὅλες τους ή ἐλπίδες στηρίζονται σὸ γιῶν τὸν μεγάλου συμπατριώτου τους, τοῦ σερ Θωμᾶς Αἰπτον, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ διαγωνισθῇ.

Ὁ σερ Θωμᾶς Αἰπτον, ὁ ἐπωνομαζόμενος «βασίλεος τοῦ τσαγιοῦ», ποῖς δεν εχει δοκιμάσει τὸ τσάι Αἰπτον—ὁ ὁποῖος εἰσέτασε πρὸ ὀλίγων ήμερῶν την ὀδοηκοστή ἐπετειο τὸν γενεθλίον του, εἶναι ὁ τελειότερος τύπος τοῦ «αὐτοδημιουργημένου» ἀνθρώπου.

Σὲ ήλικία δεκαπέντε χρῶν ἔφυγε ἀπὸ την πατρίδα του, τὴ Γλασκώδη, και προσεληθήθη ὡς... μούσος, σ' ένα ἐμπορικὸ καράβι που ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσῃ στή Νέα Ὑόρκη. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, στήν ἀρχὴ εἶχε δολάρια για νὰ ζήσῃ. Κατόπιν, ἀρὸς ἔκανε μὴν ἀπύχῃ ἀπὸπειρα ἐμπορίου μπαμποῦ, ξαναγύρισε στήν Γλασκώδη με μερικὰ δολάρια στήν τσέπη.

Μὲ τὰ δολάρια αὐτὰ ἀνοῖξε ένα μικρὸ μαγαζάκι σὸ κέντρο της Γλασκώδης. Ἡ δουλειὰς του ήγαν πολὺ καλὰ, και σὲ λίγο μεγάλωσε τὸ μαγαζὶ του.

Στὰ 1889 τοῦ ήρθε μια ἀνακασία ἐμπνευσις : Προβλέποντας ότι ή τιμὴ τοῦ τσαγιοῦ θ' ἀνέβαινε ὑπερβολικά, ἀγόρασε εἰκοσι χιλιάδες κοντιὰ τσαγιοῦ και ἀρχισε νὰ δολιχαρῇ τοῦσας τὸ ἐμπόρεμά του : Εἰσέθως σφάντα ἀνέγρους και τὸς ἐλανάσαντες αὐτὸς δρόμους της Γλασκώδης με τεράστιες ταμπέλες στήν πλάτη τους : «Πῆνε τσάι Αἰπτον !» Ὅτ' ἀπὸ ἐξή χρόνια, ὁ Αἰπτον εἶχε γίνε πλούσιος. Ἐγκατεστῆθη στήν Κεϋλάνη, ὅπου ἀγόρασε μεγάλες ἐκτάσεις για την καλλιέργεια τοῦ τσαγιοῦ του.

Δεκάδες χιλιάδων ἐργατῶν ἐργάζονται σήμερα στής ἐκτάσεις αὐτῆς. Στήν Ἀγγλία ὁ οἶκος Αἰπτον εἶχε περισσότερα ἀπὸ 500 ὑποκαταστήματα ! Ὡς και στήν Κίνα ἀκόμη, τὸ τσάι Αἰπτον εἶχε μεγαλύτερη κατανάλωσι ἀπὸ τὸ ντόπιό τσάι.

Κι' ἔτσι, ὁ μικρὸς «Τὸν» της Γλασκώδης, ἀρὸς εἶνε θαυόπλουτος ἐλαβε και τὸν τίτλο τοῦ «σέρ» ἀπὸ τὸν βασιλέα. Παρὰ την ήλικία του, εἶναι αἰσιοδοξάτος. Καί ή μεγάλη του ἐπιθυμία εἶναι, ποῖν πεθάνει, νὰ πάρῃ με τὸ γιῶν τοῦ τὸ ἐπαθλο της νίκης ἀπὸ τὸς Ἀμερικανούς...

Σημ.—Οἱ ἄγῶνες ἐτελέσθησαν, και ἐνίκησαν οἱ Ἀμερικανοί.

ΤΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΤΑΞΥ... ΤΑΒΕΡΝΑΣ ΚΑΙ «ΚΡΑΣΟΠΩΛΕΙΟΥ»

Ἡ ταβέρνα και τὸ κρασοπωλεῖο θεωροῦνται σήμερα σὸν ὁποῖον. Ἄλλοτε, ἐν τούτοις, δεν ήταν ἔτσι. Σὲ μια παλιὰ «Ἀστυνομικὴ Νομοθεσία» της Γαλλίας, ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς :

«Πολὺ ἄσχημα κάνουν ὅσοι νομίζουν ότι δεν ὑπάρχει διαφορά μεταξὺ κρασοπωλείου και ταβερνῶν. Τὸ μόνο κοινὸ σημεῖο που ὑπάρχει μεταξὺ τὸς εἶναι ότι και στὰ δυὸ πουλᾶται κρασί. Μὲ τη διαφορά ὅμως ότι στὰ κρασοπωλεῖα δεν πουλιέται παρὰ μόνον κρασί, ἐνῷ στής ταβέρνας, μαζί με τὸ κρασί σερβίρεται και φαγητό».

Μόλις στὰ 1698 ή ἀστυνομία ἐπέτρεψε νὰ σερβίρεται κρέας και στὰ οἰνοπωλεῖα ! Τὸ κρέας ὅμως αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἀγοράζεται ἔξω, και νὰ μὴ πῆνεται μέσα στὸ κατάστημα... Μετὰ δέκα χρόνια ἐπετράθη στοὺς οἰνοπῶλες νὰ ετοιμάζουν τὸ κρέας στὰ καταστήματά τους. Και πάλιν ὅμως δεν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ ετοιμάζουν παρὰ μόνον εφητόν. Οἱ ἐντράδες τὸς ήταν αἰσθητὰ ἀπαγορευμένη !...

ΑΠΟ ΤΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΛΟΥΛΑΚΙ

Τὸ λουλάκι, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται στής πλῆσις για νὰ καταπολεμοῦν τὸ κνέρισμα τὸν ἀσπροφρονῶν, κατασκευάζεται ἀπὸ τὸ γαλάζιο χρῶμα τὸ ὀνομαζόμενο οὐτρε μέρ. Ἄλλοτε, τὸ οὐτρεμὸ ἐβγάλε ἀπὸ ένα σπάνιο μέταλλο, και πρὸ ἐνὸς αἰῶνος, πουλῶταν 6.600 φράγκα τὸ κιλό ! Στὰ 1826 ὅμως, ένας γάλλος μηχανικός, ὁ Γενμὲ, εἰσέφερε γένο τρόπο κατασκευῆς τεχνητοῦ οὐτρεμῶ, τὸ ὁποῖο κατήντησε ἐπὶ νὰ πουλιέται... 0,75 φράγκα τὸ κιλό !

Τὸ οὐτρεμὸ εἶναι τὸ καλὸ ότι εἶναι ἐντελὸς ἀκίνητο. Γι' αὐτὸ, στή Γαλλία, εἶναι τὸ μόνον χρῶμα που ἐπὶ τρεπεται, διὰ νόμου, νὰ μεταχειρίζονται οἱ κατασκευασταὶ παιχνιδίων και καραμελλῶν.

ΣΕ ΠΟΙΑ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ ΑΣΤΕΡΕΣ

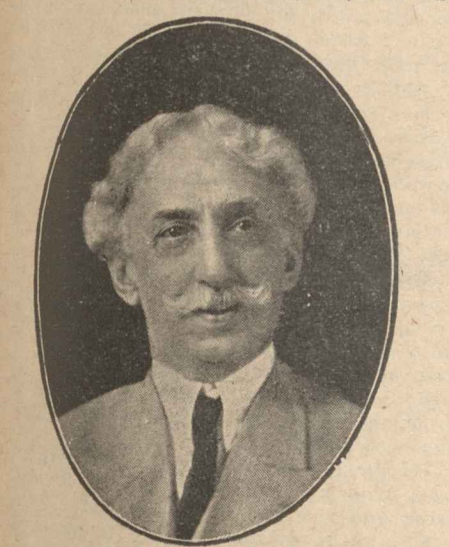
Οἱ διαττοντες ἀστέρες, δεν εμφανίζονται κατὰ νύχτα σὸν στέρεωμα... Ἡ καλλίτερα ἐποχὴ για νὰ τὸς δῇ κανείς εἶναι ἀπὸ της 9 ἔως της 14 Ἀυγούστου. Ἄλλες ἐποχῆς κατὰ της ὁποῖες φαίνονται πολλοὶ διαττοντες ἀστέρες εἶναι : Στής 2 και στής 3 Ἰανουαρίου, στής 12 και 13 Ἀπριλίου, ἀπὸ της 19 ἔως της 23 Ἀπριλίου, ἀπὸ της 26 ἔως της 29 Ἰουλίου, ἀπὸ της 19 ἔως της 25 Ὀκτωβρίου, στής 13 και 14 Νοεμβρίου και ἀπὸ της 27 ἔως της 29 Νοεμβρίου.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΜΟΥΡΟΥ. ΝΟΛΑΔΟ

Στήν Βρετάνη, τὸ μουρονόλαδο κατασκευάζεται κατὰ τὸν ἐξῆς πρωτότυπο τρόπο : Τὸ ήρα και τὰ ἐντόστια τὸν μουρονιῶν τοποθετοῦνται μέσα σὲ μικρὰ ξύλινα βαρέλια, τὸ ὁποῖο, ὅταν γεμισθῇ, σκεπάζεται ἐρμητικά, και τοποθετοῦνται σὲ γὰρ ὑπόγειο. Ἐκεῖ, τὸ λαδὸ που περιέχεται στὰ ἐντόστια αὐτὰ τὸν μουρονιῶν βγαίνει μοναχὸ του, και ἐπὶ πλείε. Κι' ἔτσι, ὅσο ἀπὸ λίγες ὥρες, χροῖς καμιά ἄλλη ἐπέμβασι, τὸ μουρονόλαδο της Βρετάνης—τὸ ἀγνότερο τοῦ κόσμου—εἶναι ἐτοιμὸ !...

Ἡ «Εβδομάς» εχει την τιμὴ και την εἰσγία νὰ συγκαταλέγῃ μεταξὺ τὸν συνεργατῶν της και τὸν κ. Μιχ. Ἀργυροπούλου (ήγαν Ραγαν), ένα τῶ.

κουρφαῖον διανοομένον τοῦ τέως ἀληφτόν «Ελληνισμὸ». Ὁ κ. Μιχ. Ἀργυροπούλου, λογοτέχνης και πολιτευτὴς συγχρόνως, δουλεῖ τὴν Ἀθηνῶν και Ἀναπρόεδρος της Βουλῆς τὸν Ἕλληνα, ἐξέδωκε ἐσχάτως ένα νέον τόμον ἐκλεκτῶν ποιημάτων με τὸν τίτλον «Τραγῳδία της Ἀνατολῆς», τὸ ὁποῖο θα κυκλοφορήσουν λίαν προσεχῶς. Ἀπὸ τὸ βιβλόν αὐτὸ παραλαμβάνομεν τὸ κατωτέρω ποίημα.

Ο ΞΕΝΥΧΤΗΣ

Μὲν μου, μὴν πικραίνεσαι και μὴν κρατᾶς μαράζι, ἀν σου χτυπῶ την πόρτα μας μεσάνυχτα κ' ἀργά.
Στὴν Ἑκκλησίαν ὁ πόνος σου μαλάμει ἀς μὴν και τὸ ρημάδι τοῦ σπιτιοῦ μὴ λυῶνεις σὲ κερὰ !

Ἐγὼ, γλυκεῖα μανούλα μου, σοῦ κάνω τὸ χᾶ-τῆρι,
φθάνει τὸ σπῆτι νὰ τὸ πῶ και σὺ νὰ μὴν τὸ χλαῖς !
Πορνο, με τὸ ήλιοχάραγμα, θ' ἀφῆναι τὸ πο-τῆρι
και με τὸ φῶς θὰ σοῦ ερχομαι, μανούλα μου, ὅπως λές....
ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΑΙΔΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕ
«Ο ΑΠΑΝΤΑΧΘΕΝΕ ΜΕΜΑΣ»
(Ανταποκρίτης της «ΕΒΔΟΜΑΣ»)

Βραζιλία 3 — 9 — 930.

Από τη χώρα του καφέ και των παταγάλων και των μυστηρίων των πεύδων, ο σάς στέλνω ανταποκριτή σουδούλα—για τοις έλλογες, όπου διαλέξαμε την πεύδωρά σου υπηλίκον μας Παρθένω.

—Αλήθεια, αδέρφια, κι' απλήθεια κι' ως μη νοιάζω τόσο απ' ωραϊότητα, μου φαίνεται ως τόσο, πώς δε διαλέξαμε αληθινά την πρώτη. Και ήτανε μια δυστυχία τρομερή στην ανθρωπότητα, που στο Κονσουλτο εύκεινο τοις έλλογες της Μίς 'Υψηλίου Έλλ' ένας Μεμάς με γούστο Ληξουριώτης ή και ακόμη έστω Αργουσολιώτης, να ιδής απόφασι δίκα από σοφού Κονσουλτομ !

—Ακούστε έλλογες με δίχως φρονιμάδα όπου τοις δάλλαν τοις τοις αράδα—λές κι' εξετάσανε σολινάτοι για κατάταξη: τέτοια ρεντιώλο παρόταξη. Και με το τοις τοις όπως μου λένε όλοι οι άλλοι, πάνε άμάντε τόσα κάλλη: «Όξου λοιπόν όχ τον εαυτόνε βλαστημάω τοις πανουργίες των Βραζιλιάνων. Και με τον Άγιο στο μόντο, τοις αρχινάω το παλαμάντο: Τοις αράδιας στην αρχή με λειτουργία, από βλαστημίες με και μία. «Όρε τοις λέω, όντας αρχινάω, ο Διάολος να σάς πάρη όλους μάτσω—πετιέται κάποιος και μου λέει «κάτω!»—γυρίζω του χτυπάω ένα μπάτσω».

—Ω Θεέ μου! τότε παίρν' ο άγιανθρωπος μιά όψη, λές κι' ήθελε με κατωόχη, όπου εθής του αράδιας με ρεσέτ' από βλαστημίες, όχ τοις Ληξουριώτικες, τοις πεύδω φίνες... «Ός τόσο πεύδω έβγηκα όχ τα σωστά μου κι' έβάρηα όποιον εύρισκα όμφοστά μου...»

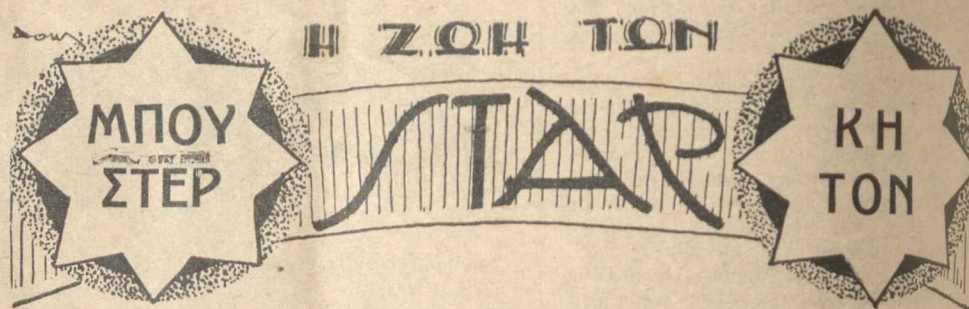
—Ε! πεύδω τί έγινε δεν ξέρω με σάν συνηθα πεύδω στον εαυτό μου, βλέπω πώς είμαι με κρεβάτι ξαπλωμένος κι' απάνωθε μου ένα μέσο γυναικώνα και μέσ' τη μέση ένα παχυόνε, κι' έφώρας γυαλί στο μάτι κι' άρχισε να μου λέη κάτι: «Ός τόσο, λέω άφέντη μου του λόγου σου πώς είσαι...»

—Πούς είμαι; λέει, και με μιάς άγριότητας κι' άσπράνε το δαχτύλι και μου λέει: «Όρέ! είμαι ο πρόεδρος τοις Έλλάδας, γέννημα θεέμα Ληξουριώτης: Μεμάς Δεμπονεράτος: Το σκέφθηκες καλά όόσσο, πώς δε μποώ να σε ήλυτώσω; γιατί με τόσο μεγάλη φασαρία, δεν πάει άμόντε 'δω στη Βραζιλία. Τι ήθελες και μίλαες χωρίς να ξέρεις τα ήθη και τ' έθιμα; Ξέρεις πως στην Πατρίδα θα τα βάψουν πένιμα;... Τι έτοι κι' αυτή τη φασαρία μάς κόβει τον καφέ ή Βραζιλία: Και τόσα πές μου τι θα γίνει, δίχως καφέ ή Ρωμιοσύνη; Και πάνε ένα μιλιούν φαφενέδες και σταματάει ή βιομηχανία τοις ναργιλέδες...»

Κι' απ' άν θες να ξέρης την αλήθεια, απ' τοις παγίους και τα πολλά ψιμύδια καμιά δεν είχε ρυστιμάδα σάν τη δική μας Μίς Έλλάδα: Έπειτα πρέπει να το νοήσης, πώς οι κριτάδες 'δω τοις ωραϊότης έχουνε ούλο γούστο πρώτης, άλλωτίκα απ' τοις Εύρώπης. Κι' έτοι άμόντε πάνε φεύ !! ή έλλογες του ντε Βαλέρ !...

Δε ξέρουνε έφτούν' οι άγιανθρωποι τί τσαμπουνάει ή γηραιά Εύρώπη. Τι δε να πη όρε Κλασική ωραϊότητα; 'Αν ξηγή με όρε ο Ασακαράτος ποίταν τοις ωραϊότης προσέσας βαρβάτος και τότε φέρνανε 'δω πέρα να διαλέξη με να τοις έλεγε εύκείνο το τραγούδι όπου λέει ότι: για να ξακρισθή ή ωραϊότητα είν' απαραίτητο το ψάξιμο εν πρώτοις και έτοι εύρίσκει ή πραγματικότητα: Κι' όχι από μακρόθεν να γίνει' έλλογη και έπειτα διαλογη... Στο κάτω τοις γραφής το γούστο τοις ές έιν' και μαλομένο... Και πώς όρε Κανάγια θάβγαίνε ή Μίς Έλλάς ύψηλως, που στην Άθήνα μας τοις έλλογες τοις Μίς Έλλάς, έγινε πόλεμος έμφύλιος; ... Θά φωνάξω, σιγουραμένο, ο Κώστας ο Αδάνατος.

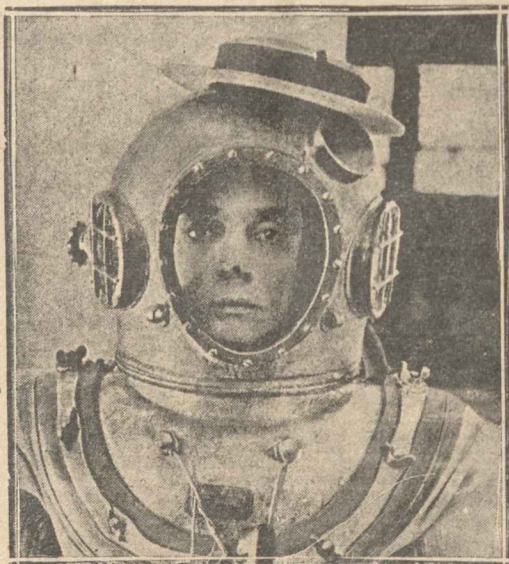
—Αόλους ! Αόλους ! ή πόλεμος ή θά ναιτος ! !
«ΜΕΜΑΣ» Γ. Α.

Ένας «άστηρ» του όποιου ή λάμψης όλο και δυναμώνει περισσότερο, είναι ο Μπούστερ Κήτον. Πριν από λίγα χρόνια ήταν άσημος... «Ήδη, είναι ένας από τους πιο άγαπητούς «άστέρους» του κοινού.

Η αλήθεια είναι ότι, αυτή τη φορά, το κοινόν δεν έπεσε έξω... Γιατί ο Κήτον είναι ένας πραγματικός καλλιτέχνης. Την δόξα την απέκτησε χωρίς στη μεγάλη του ευσυνειδησία. Το κάθε έργο του, ή κάθε κοιμηκή σκηνή του, είναι ένα κομμάτι από τη ζωή του, από τον εαυτό του. Η ζωή του και ο παρόξενος τρόπος κατ' τον όποιον εργάζεται το δείχνουν καθαρά αυτό.

Η Ναταλία Τάλμας διηγείται τελευταίως την εξής χαριτωμένη λεπτομέρεια της ζωής του «άστέρου» μας: «Όταν ο Κήτον έτοιμάζει κανένα καινούργιο φίλμ, του κόβονται και ο ύπνος και ή όρεξις ! «Όλη την ώρα, όλες τις στιγμές, δε συλλογίζεται παρά το φίλμ

Ο Μπούστερ Κήτον σ' ένα θαυμάσιο ρόλο του με σκάφανδρο και... φάρδακι !

του. Τη νύχτα πέφτει στο κρεβάτι του, δε που όμως «Αγαχομαίται»... Τόν παίρνει ένας έλαφρος ύπνος κατά τον όποιον παραληρεί, ανατηδ'ά κάθε στιγμή, και κάθε τόσο... μουγκρίζει...

Έξωφρα σηκώνεται, βγαίνει στον κήπο, σιγουφουρίζει κανένα μάς, επιστρέφει στο δωμάτιό του, ξαναπέφτει στο κρεβάτι, ξανασηκώνεται, αδειάζει μονορούφι ένα ποτήρι ούισου-άντ-σάα, και πλανιέται έτσι όλη τη νύχτα μες στο σπίτι, κυνηγώντας το «τρον» που θα δώση την έπαυχία στο φίλμ του. Τέλος, το βρίσκει. Και τότε, ό,τι όρα και άν είναι, ο Μπούστερ Κήτον... μπηγεί της φωνής και ξυπνάει όλο το σπινικό. Κοιρδίζει άμέσως το γραμμόφωνο, και έννοιον των κατ'ηλεκτρικων συγκατοίκων του άρχίζει να εκτελή το «τρον» που έχει βρεί !

...

Ο Μπούστερ Κήτον είναι ο πιο φαντασιώπληκτος άνθρωπος του κόσμου. Ζή, πραγματικά, μέσα σ' ένα όνειρο. Φαρεξ διαρκώς πώς έχει να κάνει με... νεράιδες και με δράκους. Κάθε τόσο κυριεύεται κι' από μια καινούργια φαντασιοληξία. «Άλλοτε όνειρεύεται να ταξιδέψη... στο κέντρο της γής, άλλοτε να έμπερισηρή κανένα ταξιδάα ως τη σελήνη κλεισιμένος μέσα σε μια όβίδα, κι' άλλοτε να βρη ένα τρόπο συνεννόησης με τους κατοίκους του Άρεως !

Η μόρφωσις του, ως τόσο, είναι και αυτή πε-

ρίεργη, σάν όλο τον εαυτό του. Μπορεί να γνοή π. χ. ώριμένα στοιχειώδη ζητήματα της φυσικής. Αντιθέτως όμως γνωρίζει λίγα-μπα πού ως και πολλοί σοφοί άόμην άγνοούν. Σε κάποια συζήτηση την όποιαν ήρ με πολλούς ειδικούς επιστήμονας, ανέπτυξε λεπτομερώς της δώδεκα θεωρίες που έχουν εφεύρει οι άνθρωποι για να εξηγήσουν την ασμογονία. Έννοείται πώς οι σοφοί έμειναν με άνοικτο το στόμα μπρός στις καταπληκτικές γνώσεις του «άστέρου» μας.

...

Δε θάίρεπε κανένας—πρός Θεού !—να φαντοστή από της γραμμής αυτές ότι ο Μπούστερ Κήτον είναι κανένας σχολαστικός μελετητής που αναγκάζεται να κάνει τον κομμά τοις νηματογράφου για να κερδίξη το ψωμί του και πού έχει την ιδέα πώς εξευτελίζεται κάπως 'αυτό... Κάθε άλλο...

Το καλοκαίρι, κάθε πρωί, ο Κήτον συναντάει να πηγαίνει να κάνει μπάνιο στην πλά της Σάντα-Μόνικα. Έ, λοιπόν ξέρετε πιά είναι ή πιο άγαπημένη του ασχολία εκεί;... Άπλόστα: Αφού κάνει το μπάνιο του, ξαπλώνεται στην άμμουδιά, μαζεύει διάφορα κοχύλια, κι' άρχίζει να κάνει... πρόβα στο φίλμ του ! Κάθε κοχύλι αντιπροσωπεύει κι' από έναν ή τοποϊό... Ο Κήτον τα ταποθετεί, τοις αλάζει θέση, τα μετακινεί, έος ότου βρεί της κατάλληλης θέσεις, στις όποιες θα πηγή στέκονται οι ήθοιοι... Και τότε, λανοποιημένος, τα παρατάει όλα, και... ξανασητάει στη θάλασσα.

Μηπως δλ' αυτά δείχνουν έναν άνθρωπο που έχει πάρει ως ένα βιοποριστικό επάγγελμα την τέχνη του;... Όχι, δέβαια. Και όμως δλ' αυτά δεν είναι τίποτα. Για 'ν' αληθινή και ναίσι τη πραγματική λατρεία τρέφει ο Κήτον προς την τέχνη του, πρέπει να τον παρακολουθήση μετά την πρώτη προβολή καμιάς καινούργιας ταινίας του.

Η μεγάλη άνησυχία του Κήτον άρχίζει ή κοσι τέσσερις ώρες πριν. Είναι σχεδόν άφωστος από την άγωνία. Δεν τρώει... Γνωρίζει με τη γυναίκα του, με τα παιδιά του, και δηλώνει ότι άν το φίλμ του είναι μια άτυχία θα εγκαταλείψη για πάντα τον κινηματογράφο. Πάνω στον πυρετό της άνησυχίας του, κάνει χίλια δυο σχέδια, άποφασίζει 'ν' ακολουθήση τα πιο παράξενα επάγγελάματα, προτείνει στην Ναταλία Τάλμας—τη γυναίκα του—να κάνουν ένα ταξίδι ως την Κίνα κ.τ.λ.

Φτάνει, τέλος, ή ώρα της προβολής. Ο Μπούστερ πηγαίνει στην μικρή αίθουσα που βρίσκεται δίπλα στο ασπινόαπο και όπου προβάλλουν δοκιμαστικά της τελευταίας ταινίας, σφίγγει τα χέρια των φίλων του, σά να τοις άποχαρετ'ά για πάντα, και κατόπιν κάθεται ή μάλλον πέφτει στην πολυθρόνα που σά νάταν... το ηλεκτρικό δόλμιο των κατωδίκων.

Σ' όλη τη διάρκεια της προβολής δεν άνογει το στόμα του να πη λέξη. Όταν τελειώνει ή προβολή, το σκάει για 'ν' άποφνήσι τη συγκαρητήρια των φίλων... «Υστερα όμως πηγαίνει και βρίσκει κανένα τους χωριστά και τοις κοιτάει να τού πουν την αλήθεια, και τοις τρεμετά κι' άν είναι γι' αυτόν ! «Όταν εν τοις αίοι τον δειδώνουν εν έπείσε καλλίτερα από κάθε άλλη φορά, δεν έννοει τοις πιστεύση. Δεν καθιστάει παρά μόνον ότταν προβληθή ή ταινία του έννοιον του κοινού. Η έκδήλωσις της ικανοποίησης των θεατών, και οι έπαινοι των κινηματογραφικών κοινών του ξαναφέρνουν την ήμερία και τον ήπνο

Και πάλιν όμως ή ήσυχία αυτή δεν διαρκεί πολύ. Γιατί σε λίγο άρχίζει να βασανίζεται για το καινούργιο του φίλμ... Ο ΦΑΚΟΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΜΑΡΙΑ

Την στιγμή που ο κ. Μπίλλυ Σάοπ περνοβ-σε από την γωνία της όδου Περγινιάν, όπου βρίσκονται τα γνωστότερα εγγραστάσια νεωτερισμών, αντίκρισε έξωφρα στο αντίκρυνό πα-ζοβόμο τον ταγματάρχη Χάιτενο, ο όποιος στέκονταν σά να περιμένε κάποιον. Η αλήθεια είναι πως μπορεί θαυμάσια ο ταγματάρχη: Χάιτενο να μη περιμένε κανένα. Γιατί ο βεμασιος αυτός ταγματάρχης είχε κάτι πολύ περίεργες συνήθειες, λές και πληρωνόταν από καμιά μυστική εταιρεία Στατιστικών, για να πληροφορηται ένα σωρό σπουδαί-οι και άχρηστα πράγματα, όπως π. χ. τον ζυγίω των αυτοκινήτων που περνούν επί ώριμένη ώρα έναν δρόμο, ή τον μέσον β-ρον του μετρήματος της μέσης: των γυναι-κών...

—Τι κάνεις εδώ, φίλε μου; τον έρώτησε με κάποια έκπληξη ο κ. Σάοπ.

—Βλέπεις, αγαπητέ μου, άπήντησεν ο ταγματάρχης Χάιτενο στρίβοντας το άκραστρο-τό του μυστάκι. Περιμένω νάρθη ή ώρα που σ'όλανε τα μολιςτρόακια...

—Έχεις, μ' άλλα λόγια, καμιά φιλεναδί-τα που ενόχζεται σε κανένα απ' αυτά έδω τα εγγραστάσια;

—Προς το παρόν, όχι... Σε δυο ώρες ή-μος αυτό που είπες έντελως ύποθετικά, θά'ξη έαληθείσθη άσφαλώς.

—Α! Όστε, σά να λέμε, είστε ακόμη στην περίοδο του φλέρε...

—Όχι, βρε άδελφέ!... είπες νευριασμένος ο κομψός ταγματάρχης. Και παίνονας ένν ήρος μυστηριώδες κι' επιστημονικό συγγε-ρονος, επρόσθεσε: Έλα δώ μαζί μου, και θά έννοήσεις...

Ο κ. Σάοπ ακολούθησε τον φίλο του κατ' ήκρας της όδου Περγινιάν.

—Κάθως θ' αντιλαμβάνεσαι βέβαια, έννέ-γιτε ο ταγματάρχης, ένας άνθρωπος σάν και μένα, που ταξιδεύει, δικαίως, δεν μπορεί να έξη μια έπιστημη φιλενάδα. Έξ' άλλου ή ποι-τική και λεπτή φωνή μου δεν μπορεί 'ν' άνε-χθή τους εύκολους έρωτας που έχονται σάν μια ρωτική συνέπεια άγοραπωλησίας. Βίμαι διέπει εκ φύσεως αισθηματικός... Έχω ά-νίκη από τρυφερότητα, από αγάπη ρωμαν-τική, ειδυλλιακή...

Σ' έν έρωτικό σύνδεσμο όπως τον έννοαί, ή άοχή του ειδυλλίου, όπως θά έννοήσε, είναι τον περισσότερο καιρό. Κι' έτσι, έλλεί-ψει διαθεσίμου χρόνου, θά ήσουν αναγκασμέ-νος να ζή σε μια διαρκή γρηναία. Αν δεν εφεύ-ρισκα μια «μηχανή»... «Τον ή μέθοδός μου: Κάθουμαι και περιμένω έξω από κανένα με-γάλο εγγραστάσιο ραπτικής. Στής έξη, την ώρα που βγαίνουν τα μολιςτρόακια, τα παρατη-ρώ προσεχτικά και με ήρος έντελως αδιάφορο καθώς περνούν από μπρός μου. Άν κανένα 'ν' έρση, το παρακολουθώ από μακριά. Πε-ριμένω να φτάση σε κανένα σκοτεινό δρομά-κι. Τότε πηλαζώ το χαρτωμένο αυτό πλά-σμα, κι' ή ένν έκπευκτικό τόνο της λέω ή-πλουστατα της τέσσερης αυτές λέξεις:

—Τι κάνεις ή Μ α ρ ι α;

Το μολιςτρόακι σταματάει, φυσικά, κατ' ήλπηκα και με κυττάζει. «Πού ξεφύτρωσε πα-λι, τούτος δώ ο τραλλάς!» συλλογίζεται. Γι' αυτό έγω παίνοω ένν ήρος άκούη από εύγε-νικό και ήπιοτικό και την έναρωτό:

—Εργάζεσαι στον όικο Σνόρερ και Γκα-νίε. Δεν είν' έτσι, δεσποινίς;

—Μάλιστα, κύριε.

—Συγγνώμης με για το θάρρος μου... Άγπαώ όμως ξέρετε, μια συνάδελφό σας...

Κι' επειδή δεν την είδα απόψε το βράδυ—ό,τι γρηνα ξέρετε από κάποιο ταξίδι—έλαβα το ήθος να σας έννοήσω για να σας ρωτήσω τί κάνεις ή Μ α ρ ι α...

«Πρέπει να ξέρεις, αγαπητέ μου, ότι σ' όλα τα εγγραστάσια ραπτικής, θά υπάρχη πάντα μια Μαρία. Αυτό ένν παρατηρημένο. Της περισσότερες φορές μάλιστα υπάρχουν δυο. Και τότε, ή γλυκερά μου συνομιλήτρια με ρω-τάει με τη σειρά της:

«Ποιά Μαρία; Θέλετε να πηξε για τη Μα-ρία Σλούμα; ή για τη Μαρία Ρατέ;» Τότε, φιλαράκο μου, είναι πού σε θέλω... Πρέπει να προσέξης να μην τά χάζεις, αλλά να δηλώ-σης:

—Δεν γνωρίζω, δεσποινίς, το οικογενε:ακό της όνομα. Δε μούχει φανερώσει παρά το μι-κρό της... Την γνώρισα πού ένός μηνός πε-ρίπου, κι' έννοισα μια μεγάλη συμπάθεια γι' αυτήν... Θά σας την περ γράψω: είναι... άλλων μετρώ αναστήματα... καστανή... Φοράει ένν ζακετάκι κι' έχει μια μικρή μυτί-στα...

—Α! Κατάλαβα! άπαντα το άθωο πλά-σμα. Θάνα ή Μαρία Ρατέ. Και την αγαπάτε; Έ, τελείωσε, φίλε μου! Το κόλπο πέτυχε. Το ψυχάκι πιάστηκε στο δόλωμα. Πιάστηκε

—Τι κάνεις εδώ, φίλε μου;

απ' την περιέργειά του. Ξέρεις τί θα πη νά'ξη έτσι, τού χειρού της, τον φίλο της Μαρίας... αυτής της σιγαναστασιάς που δεν έχει πει τίποτα σ' άλλα κορίτσια... Πρέπει να πη μιά ή δύο, με το νί και με το σίγμα, για να μωρφή να διαδώη στο εγγραστάσιο, πώς ή Μαρία άπατά τίν φίλο της με κάποιον άλλο...

«Έγώ τότε αφήνω όλο τον ρωμαντισμό μου να ξεγυθί από τα λόγια μου: «Αν αγαπώ, λέει, τη Μαρία; Έ, λοιπόν, ναι... Την λα-τρεύω... Περιοργάζω τον έρωτά μας' εφεύρι-σχω διάφορες λεπτομέρειες του ειδυλλίου μας. Είχα χάσει μια λατρεμένη γυναίκα, κι' ήμουν άπαρηγόρητος, όταν γνώρισα τη Μαρία... Της μίλησα... Η θλιβή μου ιστορία την συγκίνησε και δέχθηκε να γίνει φίλος της...

«Όταν έγινουμε φίλοι στο σημείο αυτό της κουβέντας μας, το μολιςτρόακι μου δεν είναι πιά καθόλου άγριο. Σκέπτεται πως αυτή ή παλτο-Μαρία είναι πολύ τυχερή να την αγα-πά ένν έρπωνος κι' αισθηματικός σάν και μένα.

«Μου φαίνεται περίεργη 'ν' αγαπάτε τη Μαρία... μου λέει τότε μ' ένν ήρος σκεπτι-κό. Τι της βρίσκετε; Ποιόν, πού δεν είναι άμορφη...

«Όμορφη; Όχι. Είναι όμως χαρτω-μένη...

«Δεν είσθε φαίνεται πολύ δύσκολος! Εί-ναι κοντή, βλοσυρομένη... Ακούστε με με-να! Την έξωω καλλίτερα από σας. Είναι ή καλλί-... φίλη μου.

—Τι τά θέλετε, έχει κάποιο σίκ... (Το τέλος στην σελίδα 52)

—Ένα τελευταίο γαλλικό περιοδικό δίνει μερικά ενδιαφέρουσες πληροφορίες για την ηλικία των άστέρων του κινηματογράφου.

—Μαθίνουμε π. χ., ότι ή Λίλιαν Χάβεθ είναι Άγγλίδα, έχει ανατρεφθή στην Έλβετία, και μόλις έχει άπατήσει τα είκοσιτέσσερα χρόνια!

—Ο Ρουάν Νοβάρρο άνηκει σε μια άσι-στοκρατική οικογένεια. Ο Γκόστα Έκμαν—ο πρωταγωνιστής του «Η Νύχτα είναι δική μας», είναι Σουηδός, παντρεμένο, και ήλικίας τριανταέννα χρόνων.

—Ο Χάρολδ Λούδ είναι τριανταεπτά χρό-νων, παντρεμένο, και πρωτογένηκε στον κινη-ματογράφο πού δεκαπέντε χρόνων.

—Και ο Νεάβεθ Λή, το παδάκι που παί-ζει με τον Τζόνσον στον «Τσελλό Ταχυοδι-στή», ήταν τριανταεπτά χρόνων όταν έπαιξε στην ταινία αυτή. Σήμερα είναι εξήμισή χρό-νων.

—Μια έξωφρενική είδησις συνετάραξε τε-λευταία τους κινηματογραφικούς κύκλους της Εύρώπης.

—Η είδησις αυτή άνέφερε ότι ο Ραμόν Νοβάρρο άπεφάσισε να... κλειστή σε μονα-στήρι.

—Στο τέλος όμως άπεδείχθη ότι έπρόκειτο περί φάρσας κάποιου άπόπουν φίλου του, δια-σήμεν «άστέρου»...

—Η Κλάρα Μπού «γυρίζει» ένν νέο φίλμ, την «Πρώτη Νύχτα του Γάμου».

—Για το καινούργιο της αυτό φίλμ παρή-γειλε σ' ένν μεγάλο Παρισινό όίκο το έξής θε-στιάριο: δυο φορέματα περικύπτω, δυο φορέ-ματα άπορριματινά, ένν φάρσα βραδυό, ένν φόρεμα σπό, δυο εξαιρετικά σίκ πιτζάμες, και τέλος, μια πολύ όμορφη όόμπα!

—Η Μπενίτε Ντανιέλ—έχει έπιδόθη τε-λευταία στην αεροπλοία. Σε κάτι κορσες αε-ροπλάνου, πού έλαβαν γώραν πού όλίγο και-ρού στη Φλωρίδα, το σύνθημα της άναχωρή-σεως το έδωσαν αυτή!

—Ο Τζέλσον πρόκειται να πάη προσεχώς στο Βερολίνο με την Λόα Μόσα, για να γυρί-σουν μια μεγάλη ήχητική και όμολοσα χρω-ματιστή ταινία!

—Και μια άλλη συνταρακτική είδησις:

—Ο Τζάινο Κούγκαν έπηρεάζεται όλοσι-κως αυτή τη φορά σάνν κινηματογράφο. Πρόκειται να «γυρίση» πού προσεχώς μια ήχητική και όμολοσα ταινία βγαλμένη από ένν μολιςτρόακι του Μάκο Τσούαν.

—Ένας Άγγλος ύπερσπάρτης επρόσθεσε στον Μωρίς Σεβαλιέ το σέβαστο πούον των γλιών πανταχούθεν μωών, πνύω από υιό έκατραυόιο δηλαδή δοξαμίων, για να εύρα-νισθή επί μια όδοιάα συνεχώς στη σκηνή έ-νός μεγάλου μολις-τρόακι του Λονδίνου!

—Η Παρμάκουντ πρόκειται να άρχισή τη «νύχτα» μιας σειράς ταινιών ειδικώς για παιδιά, στις όποιες θα πρωταγωνιστούν οι γνωστότεροι «άστέρους» της Αμερικής.

—Και ένν σπουδαίο καλλιτεχνικό γεγονός:

—Ο διάσημος σκηνοθέτης Ράινχαρτ έτοι-μάζει το «γυρίστω» σε γαλλική και γερμανι-κή ένδοξη του περίφημου ρωμάνσου του Φα-νέ «Ο Άνθρωπος που άπόφασεν».

—Στη γερμανική έκδοση θα πρωταγωνι-σάτη ο Κόνρατ Βάιτε.

—Αναβίεται τελευταίως, μεσ' επιτάσεις, ότι ή Γκεστά Γκάμπο και ή Κορίν Γκρίφοθ άπεφάσισαν 'ν' άποσυρσούν από τον κινηματο-γράφο.

—Διεδόθη επίσης ότι άπεσέρθη από τον κινηματογράφο και ή Μαίρι Πίκφορντ, για 'ν' άποσπώθη από θέατρο.

—Η διάδοσις όμως αυτή δεν είναι αλη-θινή. Η Πίκφορντ όπενώρθη πρηνήσινι συμβό-λαιο για να παίξη στο θέατρο, με το πούον ήμος των παρτάσεων αυτών πρόκειται να ένισχυθούν τα οικονομικά ένός σιανθρωπικού σωματείου, του όποιου είναι πρόεδρος.

JANEI RAUCOUR

Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

Ο κ. και η κυρία Νταβουκίου έτελείωναν το γεύμα τους. Μά από την αρχή του φαγητού, μέσ' στην πλούσια τραπέζια, με τα βαρειά χαλιά και της πολυτελείς κουρτίνες αντιμετώπιζαν μιάν ατμόσφαιρα γεμάτη ανησυχία. Είχε παρουσιασθή μιά ψυχρότης μεταξύ των δύο συζύγων...

Τα μάτια της κυρίας Νταβουκίου ήταν γεμάτα δάκρυα... Ο σύζυγός της πάλι φαινόταν παλιν έρεθισμένος. Στά πρόσωπα μάλιστα τον καθρεφτιζόταν η ζήλεια... Μιά ζήλεια που με κόπο την συγκρατούσε τόσην ώρα...

Ο κ. Νταβουκίου, ξαφνα, σηκώθηκε νευρικά κι έφυγε από το τραπέζι. Ένοιωσε κάτι σαν τήλη... Ήταν η πρώτη φορά που έκανε να κλάμει τη γυναίκα του, τη γυναίκα που έλάτρευε πάνω από κάθε τι σ' αυτόν τον κόσμο...

Η κυρία Νταβουκίου ήταν πρώτα παντρεμένη με τον κ. Μαρσέλ Περίε, αδελφικό φίλο του νυν συζύγου της. Από την πρώτη στιγμή που την είχε ανακαλύψει, ο κ. Νταβουκίου είχε νοιώσει μιά μεγάλη συμπάθεια γι' αυτήν. Η βαθεία άρρασιώσις της στον άνδρα της, η μεγάλη της σεμνότης, η διορατική της—δλ' αὐτὰ δὲν ἀπογοήσαν νὰ μεταβάλουν τὴν μεγάλη αὐτὴ συμπάθεια σὲ φλογερὸ ἐρωτικὸ πάθος. Πρῶτ' ἀπ' όλα ὅμως ἦταν ἔντιμος... Καί ποτὲ, ζώντας τοῦ Μαρσέλ Περίε, δὲν φανέ- ρωσε στὴν γυναίκα του ἐλάτρευσε τὸ βαθὺ αἰσθημα ποὺ ἔνοιωσε γι' αὐτήν... Εἶχε μάλιστα τὸ θάρρος, νὰ ἐπιβλήθῃ στὸν ἐναντὶ τοῦ καὶ ν' ἀραιώσει σιγά-σιγά τὴς ἐπισκέψεις του στὸ ζῆλος.

Ξαφνα, ὅμως, μιά μέρα, ἐντελῶς ἀνα- πάντευσε, ὁ Περίε πέθανε. Ἡ ἀτελείωτη τῆς νεορᾶς γυναίκα του ἦταν κατὰ τὸ σπαρχι- κό... Τὸν πρῶτο καιρὸ φαινόταν ἀπορηγ- ρητή... Ήταν πολὺ νέα ἀκόμη, καὶ ἦταν φυσικὸ νὰ σκεφθῇ... ἢ νὰ σκεφθοῦν νὰ τὴν παντρεύουν... Κι' ἔτσι, μετὰ τὰ πολλὰ, τὴν ἔπεισαν, στὸ τέλος, ἴσως ἀπὸ δεκαοκτὼ μηνῶν χρεῖα, νὰ δεχθῇ νὰ συνδέσῃ τὸ ἐπὶ τοῦ ποὺ βίου της μετὰ τὸν ἀδελφικὸ φίλο τοῦ μακαρίτη, τὸν ἀνθρώπο ποὺ ἐπὶ τόσα χρόνια τὴν ἀγαποῦσε σιωπηλὰ.

Κι' ἀπὸ τότε, ἄρχισε μιά ζωὴ γεμάτη εὐτυ- χία γιὰ τὸν ἐρωτευμένο μας...

Αὐτὴ τὴν εἰκόνα τοῦ παρελθόντος ἀναπο- λῶντες τώρα ὁ Ζωρὲς Νταβουκίου, καὶ ἀσυνα- σκίτως, ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χεῖλιά του. Πῶς μπορούσε νὰ ὑπομείνεται τὴν γυναίκα αὐτή, ποὺ τὸν εἶχε δελεῖσει πάντοτε τόσο τρυ- φερῶτα;... Καὶ νὰ... Τόσο θύλαξε μοναχὴ της, στὴν κάμαρὴ της, χάριν του...

Ἀπότομα σπινθίριζε θὰ πῆγαινε νὰ τὴν εἰ- ρη... Ναί, ἔπρεπε νὰ τὴς ζητήσῃ, νὰ τὸν συγχωρήσῃ... Βγήκε στὸν διάδρομο, καὶ ποσοῦσε πρὸς τὸ δωμάτιό της. Ἦξερε τί γλυκὰ λόγια θὰ τῆς ἔλεγε, γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν ποικιλοτρόπῃ σιγήν...

Σὰν ἀνοίξε ὅμως τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, ἐσταμάτησε καὶ γλώτισσε τρομερὰ.

Ἡ Ἀλὶς δοιοῦσαν μὲ τὸν ἐνὶ μέσῳ κα- θρέφτῃ καὶ ἔριχνε μιά τελευταία ματιά στὴν τουαλέτα της. Φοροῦσε τὸ μαῖο της μετα- ξωτὸ σῶμα, καὶ ἦταν ἔτοιμη νὰ φύγῃ...

—Ποῦ πηγαίνεις, Ἀλὶς, τὴν ἐρώτησεν ὁ Ζωρὲς μετὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

Ἡ Ἀλὶς ἔβρινε ἀναιδῶς λίγα λεπτὰ φανό- ταν σὰ νὰ τὰχε χάσει.

—Πηγαίνω..., ἀπάντησε σὲ λίγο κοιμώ- ζοντα, σηλαίνω... νὰ... στὰ μαγαζιά...

Ἔνω κατὰ νὰ φωνάσῃ...

Μιά τρομερὴ ἱσυχία πέρασε τότε ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ζωρὲς. Τὸ διαστατικό της αὐτὸ ἴ- σως, τὸ ἐλαφρὸ κοκκινισμὸ τοῦ προσώπου της, δλ' αὐτὰ τὰ ὑποπτα σημεῖα, εἶχαν οἶζε στὴν ψυχὴ τοῦ κ. Νταβουκίου τὴν ἀμυβολία...

Δὲν εἶπε λέξη...

Ἦξερε ἀπὸ ἕνα λεπτὸ, ἐκαίρησε τὴ γυ- ναίκα του καὶ βγήκε, ὅπως πάντα, γιὰ νὰ πῇ στὸ γραφεῖο του.

Μόλις βρέθηκε ὅμως στὸν δρόμο, πῆγε καὶ κούφθηκε πίσω ἀπὸ μιά πλατεῖα πέτρινη στή- λη. Ἡ ὑπόφρις του εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸν κά- νουν νὰ ὑποφέρει πάλι... Ἔπρεπε νὰ παρα- κολοῦθησῃ τὴ γυναίκα του, ν' ἀντιληφθῇ μὲ- νος ἂν τοῦ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια...

Ἐπέρασαν λίγα λεπτὰ θανάσιμης ἀγωνίας. Τέλος, ἡ πόρτα τοῦ σπιτοῦ ἀνοίξε καὶ φάνηκε ἡ Ἀλὶς. Γιὰ μιά στιγμὴ εἶχε φοβηθῇ μὴ τυ- χὸν ὁ ἀνδρὸς της τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν συνο- δεύσῃ. Τώρα ὅμως, καθισχυσαμένη, προχω- ροῦσε μετὰ γρήγορο καὶ πεταχτὸ βήμα.

Διέσχισε ἔτσι τὴν ὁδὸ Πετροπολῆως, ὅ- που κατοικοῦσαν, καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ὁδὸ Βωξίωρα.

—Θὰ πηγαίνῃ νὰ πάρῃ τὸ λεωφορεῖο... σκέφθηκεν ὁ Νταβουκίου.

Αὐτὴ ἐν τούτοις δὲν ἐσταμάτησε διόλου.

Ἡ Ἀλὶς γύρισε καὶ τὸν κύτταξε πονεμένα

Ἦξερε ἀπὸ τότε, ἄρχισε μιά ζωὴ γεμάτη εὐτυ- χία γιὰ τὸν ἐρωτευμένο μας...

Αὐτὴ τὴν εἰκόνα τοῦ παρελθόντος ἀναπο- λῶντες τώρα ὁ Ζωρὲς Νταβουκίου, καὶ ἀσυνα- σκίτως, ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χεῖλιά του.

Πῶς μπορούσε νὰ ὑπομείνεται τὴν γυναίκα αὐτή, ποὺ τὸν εἶχε δελεῖσει πάντοτε τόσο τρυ- φερῶτα;... Καὶ νὰ... Τόσο θύλαξε μοναχὴ της, στὴν κάμαρὴ της, χάριν του...

Ἀπότομα σπινθίριζε θὰ πῆγαινε νὰ τὴν εἰ- ρη... Ναί, ἔπρεπε νὰ τὴς ζητήσῃ, νὰ τὸν συγχωρήσῃ... Βγήκε στὸν διάδρομο, καὶ ποσοῦσε πρὸς τὸ δωμάτιό της. Ἦξερε τί γλυκὰ λόγια θὰ τῆς ἔλεγε, γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν ποικιλοτρόπῃ σιγήν...

Σὰν ἀνοίξε ὅμως τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, ἐσταμάτησε καὶ γλώτισσε τρομερὰ.

Ἡ Ἀλὶς δοιοῦσαν μὲ τὸν ἐνὶ μέσῳ κα- θρέφτῃ καὶ ἔριχνε μιά τελευταία ματιά στὴν τουαλέτα της. Φοροῦσε τὸ μαῖο της μετα- ξωτὸ σῶμα, καὶ ἦταν ἔτοιμη νὰ φύγῃ...

—Ποῦ πηγαίνεις, Ἀλὶς, τὴν ἐρώτησεν ὁ Ζωρὲς μετὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

Ἡ Ἀλὶς ἔβρινε ἀναιδῶς λίγα λεπτὰ φανό- ταν σὰ νὰ τὰχε χάσει.

—Πηγαίνω..., ἀπάντησε σὲ λίγο κοιμώ- ζοντα, σηλαίνω... νὰ... στὰ μαγαζιά...

Ἔνω κατὰ νὰ φωνάσῃ...

Μιά τρομερὴ ἱσυχία πέρασε τότε ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ζωρὲς. Τὸ διαστατικό της αὐτὸ ἴ- σως, τὸ ἐλαφρὸ κοκκινισμὸ τοῦ προσώπου της, δλ' αὐτὰ τὰ ὑποπτα σημεῖα, εἶχαν οἶζε στὴν ψυχὴ τοῦ κ. Νταβουκίου τὴν ἀμυβολία...

Δὲν εἶπε λέξη...

Ἦξερε ἀπὸ ἕνα λεπτὸ, ἐκαίρησε τὴ γυ- ναίκα του καὶ βγήκε, ὅπως πάντα, γιὰ νὰ πῇ στὸ γραφεῖο του.

τὸ ὅποιον τοῦ εἶχε κρατήσει ὡς τώρα πιστά. Τί νὰ ἔκρυβε, ἀρὰ γε, μέσα στὸ χρημα- τιστικὸ της;...

Ὁ Ζωρὲς θύνηκε πάλι ἔξω, καὶ τὴν παρῆ- νε, κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιά πόρτα. Σὲ λίγῃ ἡ Ἀλὶς φάνηκε. Μὲ ὅλην σταθερὰ, ποσοῦ- σε σ' ἕνα καφενεῖο, ἀπάνται, ὅπου καὶ μῆ- κε. Στὸ χέρι της κρατοῦσε ἕνα δευτεμά- τιο.

Στὸ καφενεῖο αὐτὸ δὲν ἐσύχνησαν γυναι- κες. Ήταν κέντρο ἐχρηματιστῶν. Ὁ Ζωρὲς σκέφθηκε νὰ μῆλ' αὐτὸς μέσα. Ἀλλὰ ὅ- ρα, μιά ποὺ εἶχαν φθάσει τὰ πράγματα ὡς ἐκεῖ, καλλίτερα νὰ εἶχε λίγη ὑπομονὴ γιὰ νὰ πε- ριμένη νὰ μάθῃ... Μὲ τρόπο, πλήρως ὡς ἕνα τζάμι καὶ κύτταξε μέσα.

Ἡ γυναίκα του εἶχε καθίσει, μόνη της, σ' ἕνα τραπέζι, ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ πῶ- μόν που παραμόνευε ὁ ἀνδρὸς της, καὶ μετὰ πο- σοῦ, ξεδίπλωσε τὸ πακέτο. Χαμογέλασε. Μὲσ' ἀπὸ τὸ πακέτο ἔβγαλε μερικὰ γράμμα- τας. Ὁ Ζωρὲς δὲν μπορούσε νὰ συγκρατῇ τὴν πῆλ' αὐτόμα, μῆτε μὲσα στὸ καφενεῖο καὶ δι- αφάνηκε στὸ τραπέζι της. Αὐτὴ ἀποσπασμένη στὸ διάβασμα τῶν γραμμάτων, μετὰ μῆτα δακρυομένα ἀπὸ τὴ συγκίνηση οὕτε τὸν ἀν- τλήφθη καὶ.

Ὁ Ζωρὲς περιεμενε, σιωπηλός. Κι' ὅταν ἡ Ἀλὶς, ἐτοιμαζόταν νὰ ξεκαταλύσῃ τὸ πακέ- το μετὰ τὰ γράμματα, μετὰ μῆτα κίνησῃ τὴν σια- χή της:

—Τ' εἶν' αὐτὰ, Ἀλὶς;

Ἡ Ἀλὶς ἐγύρισε καὶ τὸν ἐκίτταξε σιωπη- να. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της εἶ- χαν ἀλλοιωθῇ...

—Ἦνῃσας, Ζωρὲς μου... Θὰ σοὶ ἐξη- γήσω... Πῶς μετὰ κατὰ ἀρχὴν... Πῶς τὸ Θεὸ! Μὴν κάνεις καμιά σιγή καὶ με- ξευθῇ ὁ κόσμος...

—Μὴν ἐπαχέρις νὰ με ἐξαπατῇς! Δὲν μου αὐτὰ τὰ γράμματα! Ὁ Θεὸς νὰ τὰ δῷ!

—Ε, νὰ λωπόν, φτωχὴ μου φίλε... Πῶς τα...

Ὁ Ζωρὲς τὰ ἄρπαξε νευρικά. Μετὰ τὴν πῆλ' αὐτὴν ματιά ὅμως ποὺ τοῦς ἔριξε ἐξέλιμασε. Ἦξε ἀναγνωρίσει σὲ ἄλλα τὸ γράμμα τοῦ Μαρσέλ Περίε, καὶ σὲ ἄλλα τὸ δικὸ του γράμ- μα.

—Τί σημαίνουν δλ' αὐτὰ, Ἀλὶς;...

—Ὡ, εἶναι τόσο ἀπλὰ, Θεέ μου... Ἀ- κούσε με... Δὲν πρέπει νὰ θυμώσῃς... Νὰ... Ὅταν μετὰ πικραίνεις... γιὰ μὴ παροτρύνεις μετὰ τὴς αἰώνιας ὑπομονῆς σου, μετὰ τὴν αἰώνια ἐλπίδα σου—τότε ἐρχομαι ἐδῶ καὶ ἐν- διαδιαβάζω τὰ γράμματα τοῦ ποῦ σου, ὅταν ὁ- κῶν δὲν εἴμαστε παρὰ ἀρραβωνισμένοι...

Μοῦ μιλοῦσε τόσο γλυκὰ, μοῦ ἔδειχνε τό- σον ἐμπιστοσύνη, μοῦ ἔδινε τόσες ἐλπίδες... Μοῦ ἔλεγε πῶς θὰ μ' ἔβρινε ἐνθουσιάζον- τας... Ξανάρχομαι μετὰ τὴ φαντασία γιὰ λίγο σ' αὐ- τὴν τὴν ἐποχή, καὶ βρίζω ἔτσι μὴ παρῶν- τὰ... Παιρνω θάρρος... Παρ' ὅσον ἀπαι- τῶνται τὸ ἴδιο, ἐγὼ, Ζωρὲς, σ' ἀγαπῶ τρεῖς... Γλυκερία μου ἀγάπη... Ὁ, ἂν ἦτε νὰ εἶ- πας νὰ εἶσαι τόσο ἐλπίδας...

Ὁ Ζωρὲς ἔβρινε γιὰ λίγο σιωπηλός. Μὲ δακρυομένα τὰ μάτια, ἔσκαψε στὴ γυ- ναίκα του καὶ τῆς εἶπε μετὰ βαθεῖα φωνῆ:

—Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου;

—Ὡ, ναί... ἀπάντησε τρυφερὰ ἡ Ἀλὶς...

Δὲν θὰ εἶσαι ὅμως πᾶς...

—Σὺ... τὴν διέκοψε ὁ Ζωρὲς. Ἐλ, πῶς μαζὶ σου αὐτὸ τὸ πακέτο... Κι' ἂν ποτὲ μετὰ ξεκαταλύσῃ ἡ ἀρραβωνία μου δὲν θάμ' ἐπὶ νὰ σοὶ τὸ δέλεαρ... Νοιώθω ὅμως πῶς μετὰ τρεῖς καὶ γιὰ πάντα...

Ὁ Ζωρὲς ἔβρινε γιὰ λίγο σιωπηλός. Μὲ δακρυομένα τὰ μάτια, ἔσκαψε στὴ γυ- ναίκα του καὶ τῆς εἶπε μετὰ βαθεῖα φωνῆ:

—Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου;

—Ὡ, ναί... ἀπάντησε τρυφερὰ ἡ Ἀλὶς...

Δὲν θὰ εἶσαι ὅμως πᾶς...

—Σὺ... τὴν διέκοψε ὁ Ζωρὲς. Ἐλ, πῶς μαζὶ σου αὐτὸ τὸ πακέτο... Κι' ἂν ποτὲ μετὰ ξεκαταλύσῃ ἡ ἀρραβωνία μου δὲν θάμ' ἐπὶ νὰ σοὶ τὸ δέλεαρ... Νοιώθω ὅμως πῶς μετὰ τρεῖς καὶ γιὰ πάντα...

Ὁ Ζωρὲς Νταβουκίου ἔσκαψε μὴ ματὰ ὁ- λόγησά του. Τὸ καφενεῖο ἦταν ἄδεια. Στάθη- τας τότε, ἐπληρώθηκε στὸ κεφάλι τῆς γυναί- κας του καὶ τὴν ἐβίλησε...

Αὐτὴ χαμογέλασε εὐτυχισμένη...

ZAN PAKOY

ΜΕΡΟΣ Α'.

Η ΠΑΝΣΙΟΝ ΜΕΖΥΡΕ

Ἰάχαξε στὸ Πασού, ἕνας μικρὸς δρομῶ- κος. Κανεὶς δὲν ἔδεικε τὴν ὀνομασία του... ἢ ὅποια, ἄλλως τε, οὕτε διακρίνεται καὶ ἐπ' αὐ- τῇ στὴν παλαιὰ πλάκα... Στριμωγμέ- νος ἀνάμεσα σὲ δύο μεγάλες ἀρτηρίες, ὅπου ἐξέρχεται ὅλο τὸ πορτοῦδες αἷμα τοῦ Παρι- σι, μοιάζει σὰ νὰ κοιμάται ἕναν ἀσθενικὸ βίνο. Τὸ πρῶτ', δὲν περνᾶνε παρὰ τὰ ἀμαξά- κια τῶν φορμάδων. Ὅλες τῆς ἄλλες ὁδὸς τῆς ἡμέρας, δὲν φαίνεται παρὰ κανένα κῶρο καμιά φορά, ὅποτε ὅμως καὶ πάλι ὁ καρο- τιστὴς τὸ παρατίθει στὴν ἀκρὴ τοῦ πεζοδρο- μίου, καὶ μετὰ ἔκρος κοροσισμὸν καταλήγει στὸ γειτονικὸ καφενεῖο, τὸ ὅποιον διευθύνει ἕνας μονόφθαλμος ποὺ πουλάει καὶ κάρθουνα.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ 1924, στὸ νοῦμερο 12 αὐτοῦ τοῦ ὅρου καὶ ἀνώνυμον δρόμον βοι- σιόταν μιά οἰκογενειακὴ πανσιόν. Ἡ πρόσο- ψή της ἦταν γριζα καὶ σκουπισμένη. Τὰ πρόσω- πα παραθιρόφυλλά της, ποὺ εἶχαν νὰ βα- φτοῖν χρόνια, δὲν ἐξωρίζαν ἀπὸ τὸν τοῖχο—ἔτσι, ποὺ κατὰ τῆς μικρῆς ὁδὸς, τὸ σπῆτ' ἐκείνη σὰ νὰ μὴν ἔχῃ διόλου παράθυρα...

Στὸ ἐσωτερικὸ, ἀπὸ τὰ χιλοκατημένα χαλιά, ἀπὸ τὰ ἐπιπλὰ τὰ ταπετσαρισμένα μετὰ ἔσθω- ρισμένα βελούδα ἔβγαινε μιά μυροδιά μοῦ- χλας. Ἀπὸ τὴ μεγάλη τριφυλὴ πόρτα δια- κοινούνταν, στὸ βάθος ἕνας μικρὸς κήπος ἔξω- ρος καὶ γυνὸς, κλεισμένος μετὰ ἐναντινῆ- λὸ μαντρότοχο. Κι' ἐκεῖ αὐτὰ φαινόταν τὸ- σο πεθαμένα, ποὺ ἔμενε κανένας ἐκπληκτος διέκοπτας νὰ ἀντανάκωνται στοὺς καθρέ- φτες τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν πανσιόν, καὶ παρὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς ἐποχῆς, ἡ δεσποινὶς Ὑδὲτ Με- ζυρὲ, ἀντὶ εἰκοσιτεσσάρων φράγκων τὸ εικο- σιτεσσάρω, παρείχε στέγη καὶ τροφή. Ἡ δεσποινὶς Μεζυρὲ ἦταν πολὺ εὐσυνείδητη. Ἐ- φωνάζε μοναχὴ τῆς νύκτι καθαρὰ τὰ κρεβ- βάτια καὶ περαιομένο τὸ φαγητὸ. Καὶ δὲν ἔπρεπε μεγαλειότητα ἐκαιοποίηση γι' αὐτὴν ἀπὸ τὸ ν' ἀκούῃ ἐπαίνους καὶ τῆς ἐντολῆς τῆς ἀπὸ καμιά γυνὴ κυρία, ἢ ἀπ' τὸ νὰ τὴν δευαῖνῃ, κανένας γέρος, κοροσισμὸς κατη- γητής, πῶς πέρασε μὴν ἦσυχῃ νύκτα...

Δὲν τῆς φαινόταν πρὸς ὅλογο ποὺ ἐρχόνταν νὰ κατοικήσουν στὴν πανσιόν τῆς μόνον ἄν- θρωποι ποὺ εἶχαν ἦδη τὸ ἕνα πόδι τους μέσα στὸν τάφο. Ἦταν τόσο φτωχὰ, Θεέ μου, αὐ- τὰ... Καὶ ταῖριαξε τόσο μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς μαλλιά, μετὰ τὴν ἐξορία τῆς ἐπιπλὰ, μετὰ τῆς προτιμωμένης τῆς συνήθειας...

Λίγα χρόνια ἐν τούτοις μετὰ τὸ μεγάλο πό- λεμο, ἡ δεσποινὶς Μεζυρὲ ἄρχισε ν' ἀνησυ- χῶντο. Οἱ νοικιαστές δὲν σήγαινε καὶ σπᾶ- νίζαν περισσότερο... Ὅταν δὲ κανένας ἀπ' αὐτοὺς ἔφτανε γιὰ τὸ ἀγνοῖστο περαιομένο τοῦ, δδοῦδες ὁλόκληρες—πολλὲς φορές καὶ μῆνες—ἔμενε ἄδεια ἡ κάμαρά του.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ παραδεχθῇ κανένας ὅτι ἡ εὐγενεῖα, σιωπηλὴ καὶ διακριτικὴ γενεὰ, μέσῃ στὴν ὁποῖαν ἡ δεσποινὶς Μεζυρὲ ἦλπε ν' ἀφίση τὴν τελευταία τῆς πνοή, εἶχε οὐδέ- σι γιὰ πάντα στὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὅταν δὲν ὑ- πῆρχαν πᾶ τίμιοι ἔμποροι, οὕτε ἀφωσιωμέ- νου ὑπέρτατα καὶ ποὺ ἡ γυναίκα δειχνόταν στὸν κόσμο τὰ γόνάτα τους;

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν ἄργησε δυστυχῶς νὰ μεταβληθῇ σὲ βεβαιότητα. Τὸ διοικητικὸν κῆμα τῶν πελατῶν ποὺ τροφοδοτούσε τὴν παν- σιόν τοῦ ἀνώνυμου δρομάκου κώπτεκε κάποτε ἔσχαρκα. Καὶ ἡ δεσποινὶς Μεζυρὲ εἶδε ὅλον τὸν κόσμο τῆς νὰ πέφτῃ, μέσα σὲ μιά στιγ- μὴ, σὲ συντριμμα...

Τότε ἀκριβῶς ἔφτασε στὴν πανσιόν τῆς ἑ- νας ξανθὸς ἀνθρώπος, μετὰ δερματὶνὸν σακάκι, καὶ ποὺ, ὅταν παρουσιάστηκε στὴ δεσποινίδα Μεζυρὲ, ἔβγαλε τὸ σκούφο τοῦ σωφὸρ ποὺ φο-

ροῦσε. Τὰ γαλλικά, τὰ μιλοῦσε μετὰ μεγάλη εὐ- γένεια, ἀλλὰ καὶ μετὰ προφορὰ ποὺ παρα-

ἔφανε τὴν γρησαὶ δεσποινίδα.

—Κυρία, τῆς εἶπε, ἂν μοῦ ἐπατρέτετε, καὶ ἂν ἔχετε χωρὸν, θὰ λογιστώ εὐτυχὴς νὰ ἐγκα- τασταθῶ στὴν πανσιόν σας. Τὸ γαρὶ μὲν βρίσκεται δὴ κοντὰ... στὴν ὁδὸ Πόμπ... Σ' ἄλλους καιροὺς, ἡ δεσποινὶς Μεζυρὲ οὐ- τε θὰ στεκόταν διόλου ν' ἀκούσῃ ἕναν ἄγνω- στο ντυμένο ἔτσι περιεργὰ. Τώρα ὅμως, τὰ πράγματα εἶχαν ἀλλάξει... Τὸ μὲν σπῆτ' ἦταν ἄδεια, καὶ τὰ ἔξωδα ὑπερόγκια. Ἦ- ταν ἔτοιμη, λοιπὸν, νὰ δεχθῇ, ὅταν ὁ ἕνος ἐπρόσθεσε:

—Ἐπειδὴ ἐργάζομαι τὴ νύκτα, κυρία, καὶ θὰ γυρῶ κατὰ τῆς πέντε τὸ πρωί, σὰς πα- ρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ δώσετε τὸ κλειδί τῆς ἐξοικίας, γιὰ νὰ μὴν σὰς ἐνοχλῶ κάθε φορά.

Ἡ δεσποινὶς Μεζυρὲ, μολοντὴ ἦταν πολὺ λεπτὴ στοὺς τρόπους, δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ἀ-

ἕνας μικρὸς δρομάκος ποὺ μοιάζει σὰν νὰ κοιμάται...

ναπηδῇ! Γι' αὐτὴν, μετὰ τὴν δεκάτη γυ- κερνὴν, τὸ Παρίσι μετεβάλλετο σ' ἕνα εἶδος ἐπικίνδυνος καὶ διεφθαρμένης ζώνης, στὴν ὁ- ποῖαν κανένας ἔντιμος ἀνθρώπος δὲν θὰ ἐπέ- τρεπε ποτὲ στὸν ἐαυτὸν τοῦ νὰ ἀνυποψήσῃ... Καὶ νὰ τώρα ποὺ αὐτὸς ὁ σωφὸρ εἶχε τὴν ἀ- παίτησιν νὰ τῆς μεταφέρει κάθε μέρα διὰ αὐ- τὴ τὴν ταραχώδη ζωὴ στὸ σπῆτ' της!

Βλέποντας τὴν νὰ μὴν συλλογιμένη ὁ ἄ- γνωστος ἐξηκολούθησε:

—Μὴ φοβόσαστε, κυρία, δὲ θὰ ξυνηθῶ ποτὲ κανέναν... Ἐξῶν νὰ περαιοθῶ σὰ σκᾶ...

Μιλοῦσε μ' ἕνα τόνο τόσο γλυκὰ, χαμογε- λῶδες μετὰ τὴν εὐλαχία καὶ ἀγνώστῃ, ὅ- στε ἡ δεσποινὶς Μεζυρὲ, μολοντὴ καυχόταν ὅτι δὲν ἔβγαινε ποτὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς της, καὶ τάλυβε ξαφνικὰ πῶς δὲν θὰ μπόρουσε ν' ἀρ- νηθῇ στὸν παρόξενον αὐτὸν ἕνο.

Ἐκανε ἐν τούτοις μιά τελευταία προσπά-θεια:

—Ὅσο γιὰ τὸ κλειδί, κύριε, τοῦ εἶπε μετὰ αὐστηρότητα

ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΛΩΝΕΣ

Οι πρόγονοί μας έθετοίησαν και ελάτρευαν τὸ κάλλος. Ἀλλὰ καὶ οἱ σύγχρονοι πολιτισμένοι λαοὶ εἶνε υπερέφανοι ὅταν καταλέγουν μεταξὺ τῶν ὁμοφύλων τους, τῆς «προφύσιαναλ μπιούτους» των, τὰ ἀνθρώπινα ἀριουργήματα πού ἐσαρκώνουν τόσο καλὰ τὴν θεία ἀρμονία. Ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ δὲν στερήθηκε ποτὲ ἀπὸ τὰ ἰδεώδη αὐτὰ πρὸς τῆς δημοφιλίας. Καὶ ἡ «Ἑβδομάς» ἀοχίζει ἀπὸ σήμερον νὰ δημοσιεύῃ μιὰ πινακοθήκη στὴν ὁποία θὰ παραλάσσουν ἡ ὡραῖοι-τερες ἑλληνίδες μας.

Ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία τῆς δεσποινίδος Πέρλς Ἀλ. Ἀναστασιάδου, θυγατρὸς τοῦ Προέδρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου καὶ γεροντιστοῦ, παριστάνει μὲν ἀληθινὴ ἑλληνικὴ «π. οφύσιαναλ μπιούτυ» σὲ ἀρχαίᾳ στάς.

[Ἀνέκδοτος φωτογραφία διὰ τὴν «Ἑβδομάδα» τοῦ Φωτο-Πρακτορείου Ε. Μεγαλοκονομίου].

Δεξιὰ μέσον: Μιὰ μοναδικὴ φωτογραφία. Πέντε λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὸ τραγικὸ δυστύχημα ὁ φρονευνθεὶς ἀεροπόρος Μπριτζολάρι φωτογραφηθεὶς ἀπὸ τὸν φωτορεπόρτερ τῆς «Ἑβδομάδος» μπρὸς τὸ ἀεροπλάνο του. Σὰν νὰ προησθάνετο τὸν θάνατό του—καὶ ξέρομε ὅλοι πόσο προληπτικοὶ εἶνε οἱ ἀεροπόροι—ὁ Μπριτζολάρι φαίνεται ἐξαιρετικὰ μελαγχολικός, στηρίζοντας τὸ πρόσωπό του μὲς' στὰ χέρια του.

[Ἀνέκδοτος φωτογραφία διὰ τὴν «Ἑβδομάδα» τοῦ Φωτο-Πρακτορείου Ε. Μεγαλοκονομίου].

Δεξιὰ κάτω: Τρεῖς «ἄσσοι» τοῦ γυναικείου ἀθλητισμοῦ μας. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ: ἡ δίδες Σοφία Μπεργαροῦ (τοῦ Πανωνίου Συλλόγου), Λιλίκα Ἀγγελιοπούλου (τοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου Παλ. Φαλήρου) καὶ Ἀλίκη Τοιμπουράκη (τοῦ Πανωνίου Συλλόγου) πού ἐπέτυχαν τῆς καλύτερης ἐπιδόσεως στοὺς τελευταίους γυναικίους ἀθλητικὸς ἀγῶνας τοῦ Σταδίου.

[Ἀνέκδοτος φωτογραφία διὰ τὴν «Ἑβδομάδα» τοῦ Φωτο-Πρακτορείου Ε. Μεγαλοκονομίου].

Ἀπὸ τὸ ἀεροπορικὸν δυστύχημα τοῦ Τατοῦ: Οἱ ἑλληνικοὶ ἀεροπορικῆς μοίρας πού ἐπισκέφθη πρὸ ἡμερῶν τὸς Ἀλ. ἐπέτυχον ἀεροπορικῶν ἐπιδείξεων εἰς τὸ Τατόι. Τέταρτος ῥῶν ὁ γενναῖος εἰκοσιτριετής ἀεροπόρος Τζινο Μπριτζολάρι νεύθη τὴν 22αν Σεπτεμβρίου κατόπιν συγκρούσεως τοῦ του πρὸς τὸ ἀεροπλάνον τοῦ ἀεροπόρου Σανόνε, πρῶτον ῥῶν, ὁ ὁποῖος ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος.

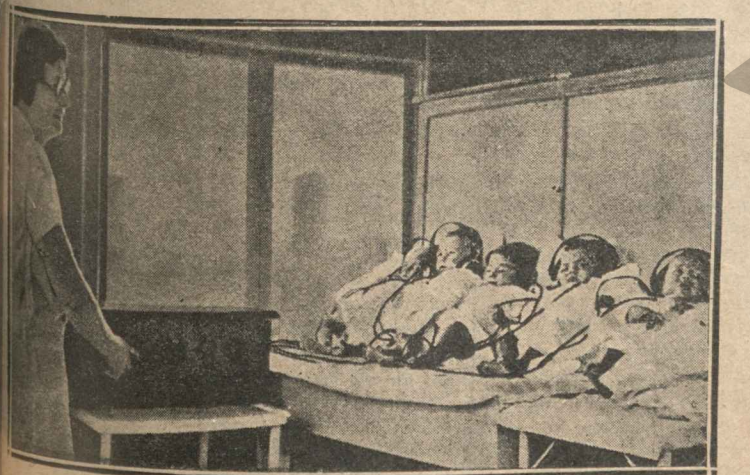
[Ἀνέκδοτος φωτογραφία διὰ τὴν «Ἑβδομάδα» τοῦ Φωτο-Πρακτορείου Ε. Μεγαλοκονομίου].

Ἐδημοσιεύσαμε πρὸ τινος τὴν εἰκόνα τοῦ μεταλλίνου ἀεροστάτου πού κατασκεύασε ὁ γάλλος φουικιμοθηματικὸς Πικάρ γιὰ νὰ ἀνέλθῃ σὲ ὕψος 16 χιλ. μέτρων καὶ νὰ προβῇ εἰς μετεωρολογικὰς παρατηρήσεις. Ἡ ἀπόπειρα ὅμως ἀπέτυχε. Ἀνωτέρω ὁ Πικάρ καὶ ὁ βοηθὸς του Ρισπὸ μὲ τὰ περιεργὰ πλεκτά καλύμματα πού κατασκεύασαν γιὰ νὰ προσφύζον κατὰ τὴν ἀνάβασιν τὰ κεφάλια των ἀπὸ τὰς συγκρούσεις μὲ τὰ τοιχώματα τῆς μεταλλίνης σφίρας. Ὁ Πικάρ θὰ ἐπαναλάβῃ συντόμως τὴν ἀποτυχούσαν ἀπόπειρα.

Ἡ γεροντὶς κολυμβήτρια μίςς Ἰλέν. Ντουνκαν, ἐτῶν 19, πού διηγήθη τὴν Μαγγιν ἀφοῦ ἐκολύμβησε ἐπὶ 14 ὥρες συνεχῶς, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀπώλειας της σὺν Αὐτρεον. Κρατεῖ στὰ χέρια τῆς μιὰ ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφικοῦ της Βουλώνης, πρὸς τὸν σὺν ἀδελφὸν του δήμαρχον τοῦ Δούβρου.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μιὰ ὑπέροχη φωτογραφία τοῦ Ραμόν Νοβάρο, ἀπ' τὴν δμι-λουσα ταινία πού γυρίζει τώρα ἡ Μέτρο-Γκόλντουϊνι: «Ὁ τραγουδιστὴς τῆς Σεβίλλης». Ὁ Νοβάρο παίζει τὸν ρόλο τοῦ νέου ἰσπανοῦ τραγουδιστοῦ πού κλέβει ἀπὸ ἑνὸς μοναστηρίου μιὰ μικρούλα φυλακισμένη.

Ἐνὰ πρωτοφανὲς συνοικέσιον: Ὁ Παρισινὸς λαοπόλητης Φραν-σίς Ρέε, συλληφθεὶς ἐσχάτως ἀπὸ τὴν ἀυτονομία, ἐξηγεῖται νὰ ὑπανδρευθῇ μὲ τὴν φίλῃν του πρὶν δικάσθῃ. Ἴδου τον, πού δίνει τὸ πρῶτό συνυγικὸ φιλίμνι στὴν γυναῖκα του μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, μπροστὰ στοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ στοὺς περιέργους. Σημειωτέον ὅτι κρύβει μὲ τὸ καπέλλο του τὰς χειροπέδας πού φορεῖ στὰ χεῖρα.

Ἀριστερά: Στὸ δημοτικὸ βαρενοκομεῖον τοῦ Βερολίν ν χροῖ-μοποιοῦν τὰ ἀκουστικά τοῦ ραδιοφώνου στοὺς μικροὺς μπεμ-πέδες πού κλαίνε. Ἡ μελωδία κατενύζει ἀμέσως τὰ κλάμματα τους.

J. BRUNO-RUBY

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΣΜΟ

—Νά τον! φώναζε ο Λουί Ντιάζ.
Και δάχτυλός τ' αψι του γιά ν' ακούση τὰ
δύο ματιά που ανέβαιναν τὴν σκάλα, στράφηκε
πρὸς τὴν θύρα τῆς εἰσόδου μ' ἕνα χαρούμενο
χαμόγελο. Ἡ γυναίκα του, ἡ Μαρία Ντιάζ,
σπύχθηκε καὶ ἀνὰ πλάγια βίλες τῆς λάμ-
πης. Ἐγινε κατακόκκινη. Ἡ σκέψη γιὰ τὴν
χαρὰ τοῦ Πιέρ, ποὺ τὸν περίμενε ἀπὸ τὸ πρῶτο,
ἔκανε τὰ γκρίζα μάτια τῆς νὰ σπινθηρίζουν
ἀπὸ εὐχαρίστηση.

Ὁ νέος ὑπῆλθε στὸ δωμάτιο. Ἦταν μύλις
δεκαεφτά χρονῶν, ἀλλὰ φαινότανε παρὰ πᾶν.
Ψηλός, νευρώδης, μ' ἀνοιχτόχρωμα μαλλιά
καὶ ἕνα προσωπάκι ἀγγελικό. Ἐνὰ ωραϊότατο
δείγμα τῆς ἀνθρώπινης φυλῆς!

—Μητέρα!... εἶπε κείνος, καυὰ!...
Αὐτὴν σκέφθηκε πρῶτα, βλέποντας τὸ
στρωμένο τραπέζι, τὰ ἄνθη καὶ τὰ δύο δέματα,
ποὺ ἦσαν τοποθετημένα πάνω στὴν πετσέτα.
Τὴν ἐφίξε μὲ δέουρη στὴν ἀγκυλιά του, ἔπει-
τα ποχώρησε πρὸς τὸν πατέρα του καὶ τὸν
φίλησε.

—Λοιπὸν μπαμπά! ἡ μεγαλειότερη χαρὰ
μου εἶναι ποὺ σὰς βλέπω εὐχαριστημένους καὶ
τοὺς δύο!

Τὰ ὠραία χαρακτηριστικά του, ζωηρεμένα
ἀπὸ τὴν καλωσύνη, σκορπίζανε γύρω του μὴ
ἀκατανίκητη γοητεία.

Ὁ Πιέρ Ντιάζ, ἐκείνη τὴ μέρα, πῆρε τὸ
ἀπολυτήριο του. Γιὰ τοὺς Ντιάζ αὐτὸ ἦταν
ἡ ἀρχὴ ἑνὸς θαύματος ἐναντίον ὧν ἐκείνων
τῶν ἀνυπερέβλητων ἐμπειρῶν ποὺ κόβουν τὸν
δρόμο στοὺς στωχρὸς ἀνθρώπους.

Τόσο δύσκολα εἶχε ἀρτίσει ἡ ζωὴ τους!
Ἐνὰ ἀλγερνικὸ χωριὸ στὰ σύνορα τῶν ψη-
λῶν βουνῶν, ἀντικεῖ στὴν ἔρημο: θοάχια,
καρόδοι, ἄμμος. Ἡ Μαρία, κοπιᾶσε σὰν
σκληρὰ μέσα στὸ μικρὸ χωριό τοῦ πατέρα
τῆς. Ὁ Ντιάζ ἦταν ἐργάτης σὲ μὴ ἐπιχει-
ρησι, ὅπου ἡ γκαυλὴς τρεφόντουσαν πρὸ
καλὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Δούλευε σκληρὰ
γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ μεροκάματο. Καὶ ἔπειτα, ἄ-
σχημοι καθὼς ἦσαν καὶ οἱ δύο τους, ἐκείνη
κοιτῶν, ὁ ἄλλος κατέκτυπο ἀνθρώπου, χωρὶς
νῆστρο τίποτα, μὴ ἀπολύτως τίποτα γιὰ ν'
ἀείσουν. Ὡς τόσο ἔκουσαν μεγάλες καρδιές,
κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄθλιο πεδῖλημα καὶ ἀγα-
πητικῶς ἔπειτα παντρεύτηκαν.

Καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀκατανόηστο ζευγάρι
γεννήθηκε τοῦτος ὁ μικρὸς Πιέρ, ποὺ ἦταν
ωραϊότατος. Αὐτὸ ἦταν πιά ἀπίστευτο.
Ἦταν ἕνα θαῦμα. Ἀμέσως ἡ Μαρία καὶ
ὁ Ντιάζ καταλάβαιναν πὺς θὰ τὸ πληρώνα-
νε ἀκριβῶς. Ὁ Λουί Ντιάζ, ποὺ ἀπὸ καιρὸ τὸν
βασάνιζαν οἱ πυρετοὶ, λίγο κόντεψε νὰ πεθā-
νῃ. Ἀλλ' ὅμως γινώσκει στὴ Γαλλία, εἶχε πεῖ
ὁ γιατρός, καὶ νὰ μὴ ξαναπατήσετε πιά ἐδῶ
πέρα! χρειάζεται ἀλλοιώτικο τοῦμα ἀπ' τὸ
δικό σας γιὰ νὰ ἀνέθετε!

Ἀπέναντος, κακομοιριασμένον, φύγαν φτά-
σανε στὸ Παρίσι. Ἀ! πόσα πράγματα εἶ-
δαν τότε τὰ μάτια τους!...
Ὁ γιατρός ὅμως δὲν εἶχε ἀπατηθῇ. Ὁ ἄρ-
ρωστος ξαναβρέθηκε πρὸς σύντομα τὴν ὑγεία
του. Ἀλλὰ πόσες μὲριες! τί ἀνῶνες! Μόνο
ἕνα πῶμα εἶνε κοινόχρηστο στὸν Ντιάζ:
ἦταν ἡ σκέψη πὺς αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ παιδί
δὲν ἔπρεπε νὰ ζῇσθ ὅπως αὐτός! πὺς μὴ μὲρα
ἔπρεπε ν' ἀποκτήσῃ περιουσία, δόξα!

Τίποτα δὲν μπορούσε ν' ἀντισταθῇ στὴν ἐ-

πίμονη ἐργασία, στὴν θέλησι ποὺ δὲν ἔννοε
νὰ λυγίσῃ. Πράγματι ὁ Πιέρ φοίτησε στὸ σχο-
λεῖο, ἔπειτα στὸ λύκειο. Τώρα ὁ Ντιάζ καὶ ἡ
γυναίκα του ἦσαν θυρωροὶ στὸ ἴδιο ἀκριβὸς
κολλέγιο ὅπου τὸ ἀγὸρι τοὺς τελείωνε τὰ μα-
θητικά του χρόνια: ὁ διευθυντής, οἱ καθηγη-
τὲς εἶχαν γι' αὐτὸν τῆς μεγαλειότερες ἐλπίδες.
Ὁ Ντιάζ σκεπτότανε πὺς ὁ Πιέρ θάχε στὴ
ζωὴ βλα βλα στερόφηκε ἐκεῖνος, καὶ αὐτὸ τὸ
πράγμα θὰ τὸν ἀποζημίωνε γιὰ βλα τὰ βάσα-
νά του!

—Σπουδαστὴς τοῦ Πολυτεχνείου! καταλα-
βαίνεις!... Αὐτὸ μὴ τὸ θεοκρίσει ὁ κ. Μου-
ασσὸν σήμερα κι' ἔλας, ἐπανελάμβανε ὁ Ντι-
άζ, ἐνῶ ὁ Πιέρ ἄνοιγε χαρούμενα τ' ἀκριβὰ
δῶρα ποὺ τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ μητέρα του.
—Σπουδαστὴς τοῦ Πολυτεχνείου! τί ἔχεις
νὰ πῇς σ' αὐτό;

Δούλευε σκληρὰ ὁ Ντιάζ γιὰ νὰ βγάλῃ
τὸ μεροκάματο.

Ὁ Πιέρ χαμογέλασε χωρὶς ἐνθουσιασμό.
—Ξεῦρετε μπαμπά, γιὰ μένα ἡ ἐλευθερία
ζωὴ ἀξίζει πότερον ἀπ' ὅλες τῆς κοινωνικῆς
θεσῆς: θὰ προτιμῶνα νὰ ζῶω ἐκεῖ κάτω, στὸ
Ἀλγῆρι, στὸ ἀγρόκτημα τοῦ παπποῦ!

Ὁ Ντιάζ ἔτριψε τὰ δάχτυλά του. Ἡ ἀπάν-
τησις αὐτὴ, πάντα ἡ ἴδια, ἦταν τὸ μοναδικὸ
μαῦρο σημεῖο τοῦ δριζόντιου του. Ὁ Πιέρ δὲν
εἶχε φιλοδοξίες: ἡ ἀνεξαρτησία, ἔστω καὶ μὴ
τὴν φτώχεια ἀκόμη, αὐτὸ ἦταν τὸ μόνον πρᾶγ-
μα ποὺ ἐπιθυμοῦσε!

Μελαυτὰ, δὲν ἐπέμενε ποτέ, μὴ ἔχοντας
τὸ κουράγιο ν' ἀπογοητεύῃ τοὺς γονεῖς του,
νὰ τοὺς περσεύει τὴν παροικιὴ στενοχω-
ρία.

Ὅταν ὁ Ντιάζ ἐπανελάβε γιὰ τρίτη φορὰ
τὸ «Πολυτεχνεῖο», ὁ Πιέρ σήκωσε χαριτωμένα
τὸ ποτήρι του. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ
κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα καὶ μῆκε μέσα
ἀμέσως. Ἦταν ἕνας ὑπηρετὸς τοῦ λυκείου,
ἕνας ἀνθρώπος παχὺς, ντυμένος μ' ἕνα χρυδαῖο
τόπο... Οἱ τρεῖς Ντιάζ κυττάζανε ἑαυρι-
σμένοι, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τίποτα.

—Σεῖς εἰσθε ὁ Πιέρ Ντιάζ;
Μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, ὁ ἄγνωστος
προχωροῦσε πρὸς τὸν νεό.

—Εὐχαριστῆτε νὰ μ' ἀκολουθεῖτε.

Ὁ Λουί Ντιάζ δὲν μπόρεσε νὰ κινήθῃ ἀπὸ
τὴ θέσι του: καὶ τὸν ἔπνιγε σὸν λαϊμὸ. Ὁ
Πιέρ σπύχθηκε ἀργά.

—Ἐλάτε, ἐπανελάβε τὸ ὑποκείμενο αὐτό,

ἀνοίγοντας τὴν θύρα του. Στὸ σπῆτι τοῦ
καίσαρος σας ἔγινε μὴ λυγιστὴ, καὶ ὅμως
κοντὰ στὸ γραφεῖο τοῦ δύο πράγματα ποὺ
ἀνέκουν...

Ἦδὴ πρὸς τὸν μαζὶ τοῦ Πιέρ. Ἡ
κλειστήκε κατόπι τους.

Ὁ ὑπηρετὸς τοῦ λυκείου ἐπεχείρησε νὰ
δώσῃ στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἐξηγήσεις ποὺ
δὲν τῆς εἶχανε ζητήσει. Ὁ λυκαίος ἰα-
θόταν ἀπέναντι, στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς ἑλ-
λῆς, εἶχε ἐπιστρέψει σπῆτι τοῦ νοτίου τοῦ
συνήθους. Στὸν προθάλαμο εἶδε ἕνα κορίτσι
καὶ ἕνα ἀνδρικό καπέλλο. Ἡ γυναίκα τοῦ
ταν νέα, φιλάρεσκῃ. Μῆκε ἀπότομα τὸ
λόγιν ἦταν ἄδω. Ἐπειτα στὴν κἀμαρὰ του.
Τὴν βόηκε ἐκεῖ μέσα, φημιμένη πάνω στὴ
χαλὶ... Μὴ κλοπῇ!

Στὴν ἀρχὴ, σκέφθηκε μόνον νὰ τὴν
σῇ καὶ νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν ἀδελφήν. Ὡς
καὶ τὴν θυμήθηκε αὐτὸ τὸ καπέλλο, αὐτὸ τὸ
σκόλ... Τὰ δύο πράγματα, ὅμως, ἀντίκει-
σὸν Πιέρ Ντιάζ, ὅλοι οἱ ἀνθρώποι ποὺ
κείνου τὰ εἶχαν ἀναγνωρίσει.

Ὁ Ντιάζ ἔκανε μὴ κίνησι μὲ τὸ χέρι
ἄλλος τὸν λυπήθηκε, σάπασε, καὶ βόηκε.

Τώρα χίλιες ἀντιβολίες ἀνέβηκαν μετὰ
στὴν καρδιά τοῦ Ντιάζ. Θέλοντας νὰ πῇ
τὸν Πιέρ, ἕναν ἀνθρώπο ἀνώτερο τῆς τάξε-
ς του, τὸν εἶχε ἀγαπήσει ἐγωιστικά. Ἐγινε ὁ
ποχωρήσει σὲ μὴ ἀτομικὴ ὑπερτίμηση. Ὁ
Πιέρ ζοῦσε ἀνάμεσα σὲ συμπαθεῖς καὶ πρὸς
πλουσίους ἀπ' αὐτόν. Ὁ δὲ ὑπεκλῆσε τὸν
πειρασμό... ἡ διακεχάσει... καμιά γυ-
ναίκα... Καὶ ἔκλεψε! Ἡ ψυχὴ... ἦταν ἡ
ψυχὴ του σημαδεμένη!

—Ἀκουσε! τραύλισε ἡ Μαρία σὰν λα-
νισμένη.

Κάποιος ἀνέβαινε τὴν σκάλα πρὸς τὸ
κά. Κάποιος ὑπῆλθε: ὁ ὑπηρετὸς ποὺ εἶχε
δεῖ καὶ πρὸ ὀλίγου. Τὸ παιδί τους δὲν ἔ-
νοιγο: κάποιος συμπαθὴς του τὰ ὠρλόγια
ἔλα. Ὁ Πιέρ θὰ ξαναγύριζε σὲ λυγιστὴ!

Ὁ Ντιάζ στοάθηκε γιὰ νὰ μὴ τὸν δῶν
ποὺ ἔκλειγε καὶ ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του
στὸ τῆμα. Κάτω στὸ δρόμο τὸ Παρίσι ἐκεί-
νο καὶ λαμποκοπούσε: τὸ Παρίσι, ὅπου ἐπὶ
εἶχε ἐπιθυμήσει νὰ δῇ μὴ μὲρα τὸν Πιέρ
ἀπὸ τοὺς ἀργοντῆς του. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ
Παρισιῶ, ποὺ ἦταν γεμάτο πειρασμοὺς, ὁ
Πιέρ ἔβλεπε γιὰ τὸ ἴδιο του τὸ παιδί, γι' αὐτὸ
τὸν μικρὸ του ἀγρόκη, καὶ αὐτὸ δὲν ἔ-
θεβαινα τὸ τελευταῖο θάνατο, ποὺ ἡ μετὰ
κοσμοδόλις θ' ἄνοιγε ἀνάμεσα τους! Ἀν-
κετὰ πιά... Ὅμως πᾶν τ' ἀπαρηγόνησε
ἐξαγινόντων ταπεινῶν, νὰ ξαναγυρίσουν στὴν
πρωτόγονη ζωὴ. Τόσο τὸ χειρότερο ἂν ἦταν
αὐτὴ ὑπερβολικὰ τραγικὰ γιὰ τὸν Ντιάζ! Τὸ
σο τὸ χειρότερο ἂν ἦταν πᾶν τὸν Ντιάζ! Τὸ
κάτω νοήματα ἀπ' ὅπουδήποτε ἄλλο!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ἀκουσε τὴν Μαρία νὰ
κλαίῃ μ' ἀναφυλλήτα, καὶ τὸ παιδί ποὺ ἔ-
γύρισε νὰ τῆς λέγῃ:
—Μὰ ἔλα λοιπὸν μαμά, πὺς μπόρεσε
τὸ πιστέψῃς αὐτό;
Καὶ αὐτὸς ἀκούσῃ ὁ Ντιάζ, ἔκανε μὴ κατὰ
σκέψῃ! Ἐλ, λοιπόν! ἔπρεπε νὰ τὸ πληρώσω
—Ἀκούστε, ἔκανε στεροφένος: ἡ ζωὴ ἐ-
ναι πολλὰς φορὲς ἀσκήρη ἐδῶ! Ἐγινε ὁ
Πιέρ! Σὲ δύο μέρας σὺν γινε κάποιον πῶμα
τὸ Ἀλγῆριον... Τί λές ἀν τὸ πᾶν; Ὡς
ἡ ἐρώτησις ἔπρεπε μὲσα σὲ μὴ σὴν γε-
ἀπορία. Ἐπειτα ὁ Πιέρ ἔπρεπε στὴν ἀγκυλιά
τοῦ πατέρα του... Ἐγινε καταλάβε! Σο-
μῶς πᾶν στὸν ἄλλο, εἶχαν πόσα πολλὰ
ποῦνε... Μὰ ἴσα-ἴσα ἐταν ἡ καρδιά ἐναι ἐ-
χειλῇ, τὰ λόγια βγαίνουν πρὸ δύσκολα!

Τότε μὲ μὴ σπρωξιά, ὁ Ντιάζ τρέβησε
Πιέρ στὴν κἀμαρὰ του:

—Εὐτυχῶς, εἶπε ἡρωικά. Εἶναι ἀπο-
σμένο πιά: πᾶς νὰ ἐτοιμάσουμε τὰ πᾶν;

—Ἐλάτε, ἐπανελάβε τὸ ὑποκείμενο αὐτό,

Ζ. ΜΠΟΥΝΟ-ΡΟΥΜΠ

ΓΡΗΓ. ΖΕΝΟΠΟΝΤΑΝ
(ΓΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ)

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ

Α.

Ὁ καίμος τῆς ἦταν ποὺ δὲν εἶχε ἰδεῖ ἀκόμα
τὴν Ἀθήνα.

Κι' ὅμως ταξίδευε κάθε καλοκαίρι.
Ἀπὸ τὸ νοσάκι τῆς—ἕνα χαριτωμένο νησά-
κι τοῦ Ἰονίου ὅπου ἦταν ἡ κοιντῆα τῆς, τὰ
κίματά τῆς—πῆγανε στὴν Κεφαλλονιά, στὴν
Κέρκυρα, στὴν Ζάκυνθο καὶ, χρόνον παρὰ χρό-
νον, στὴν Ἰταλία.

Καὶ στὴν Ἑλβετία εἶχε πάει μὴ φορὰ. Ἀ-
κόμα καὶ στὴν Αἴγυπτο. Καὶ στὴν Ἀθήνα
—εἰκοσι χρόνων κοπέλλα τώρα—ποτέ!
Μὰ φυσικὰ. Στὰ νησιά τοῦ Ἰονίου εἶχε
συγγενεῖς, σπῆτα, συμπερόντα. Στὴν Ἰταλία,
ἀκολουθοῦσε παθητικὰ τὸν πατέρα τῆς ποὺ
εἶχε μανία μὲ τὴ Νάπολη καὶ τὴ Σάντα-Λου-
σία. Στὴν Ἑλβετία, μὲ περισπούδστη καὶ
ἐλευθερία κι' εὐχαρίστηση, ἀκολουθοῦσε μὴ
φιλικὴ τὴν οἰκονομία. Καὶ στὴν Αἴγυπτο πῆ-
νε νὰ ἰδῇ μὴ θεὰ τῆς ἐγκαταστημένη στὴν
Παρθ-Σάιτ. Μὲ τὴν Ἀθήνα ὅμως δὲν τὴν ἔ-
δενε τίποτα. Καὶ ποτέ δὲν τῆς εἶχε δοθεῖ
καμιά νὰ ταξιδεύῃ ὡς ἐκεῖ.

Ἡ φιληνάδα τῆς ἡ Ἀγγέλα—μὴ Κεφα-
λονιάσσα, ποὺ σπουδάζε στὴν Ἀθήνα ἰατρι-
κῇ—τῆς εἶπε:

—Κάνεις! Ἡ Ἀθήνα ἀξίζει. Πρέπει νὰ
τὴν ἰδῇς!

Κι' ἡ Χρυσὴ τῆς ἀπαντοῖσε:

—Φέτος χωρὶς ἄλλο! Λὲ θὰ ρωτήσω κα-
νένα. Θὰ πάρω τὸ βαπόρι καὶ θὰ σοὺ παρου-
σιαστῶ σὰ φράντες-μαστούνης! Ὅ μὴ ξανα-
γῆς καμιά δεκαριά μέρες καὶ θὰ γνωρίσω.

—Ὡραία! Νὰ σὲ περιμένω λοιπὸν;

—Χωρὶς ἄλλο σοὺ εἶπα!

—Μὰ... ὄχι σὰν πέρουν...

—Ὄχι, ὄχι, φέτος θάρθω!

Τοῖα χρόνια ἔδινε στὴν Ἀγγέλα αὐτὴ τὴν
ἐπὶσηση. Μὰ πότε τῆς ἔδινε τοῖτο, πότε καί-
νο. Καὶ πάλι τὸ καλοκαίρι, στὴν Κεφαλο-
νιά τὰ ἴδια:

—Φέτος, Ἀγγέλα μου, χωρὶς ἄλλο!

—Ἀλήθεια;... Ἐγὼ δὲ σὲ πατεῖνο πιά...

—Ὄχι, νὰ μὴ ποτένης. Τώρα ἔχω κι' ἕνα
λόγο παραπάνω.

Καὶ τῆς ἐξομολογήσατο:

Εἶχε ἀνοίξει ἀλλήλογραφία μ' ἕναν ποιητὴ
ἀθηναῖο. Κάποιον ποιητὴν τοῦ τῆς εἶχε
ἐπινοήσει—ἡ Χρυσὴ ζωγράφισε σχεδόν
αὐτοδίδακτον—ἔστειλε τὸ σκίτσο σὸν ποιη-
τὴ, αὐτὸς ἐνθουσιάστηκε, τῆς ἔγραψε ἕνα ὠ-
ρο γράμμα, ἐκείνη ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὸ
γράμμα του, τοῦ ξαναγράψε, τῆς ἀπάντησε,
κι' ἀπὸ τὸν ἐξομολογήσαν κι' ἀλλὰ πᾶν ἀπὸ
ἐνὰ-δύο γράμματα τὸ μῆνα. Φυσικὰ, ἡ ἐπιθυ-
μία τῆς Χρυσῆς ἦταν νὰ γνωρίσῃ μ' αὐτόν.

τὸν κ. Νελῆ, ποὺ ἀπὸ μικρὴ, ἀπὸ μαθήτρια
στὸ Ἀρσάκειο τῆς Κέρκυρας, τὸν ἐθαύμαζε
σὰν ποιητὴ καὶ τώρα, μετὰ τὴν σγκατάβαση
καὶ τὴν καλωσύνη ποὺ τῆς εἶχε δεῖξει, τὸν ἐ-
θαύμαζε καὶ σὰν ἀνθρώπο. Δὲν ἤθελε παρὰ
νὰ τὸν ἰδῇ μὴ φορὰ, νὰ μὴ τῆς καμιά ὥρα
μαζὶ του, καὶ... νὰ φύγῃ. Τοῦ ὅχι γράφει
μάλιστα στὸ τελευταῖο τῆς γράμμα: «Θὰ σὰς
ἔρθω, θὰ μὲ ἰδῇς ἔξωθεν μισροστὰ σας σὰ
φράντες-μαστούνῃς! Κι' ἐκείνος—τί καλὸς
τί εὐγενής!»—τῆς ἀπάντησε: «Θὰ εἶναι ἡ
μὴ ἐπιθυμία ὥρα τῆς ζωῆς μου».

Εἶχε σὲ σπῆτι τῆς δέκα τοῦλάχιστο φωτο-
γραφίαι, σκίτσα καὶ νελιογραφίαι τοῦ ποιη-
τῆ, κομμένες ἀπὸ διόδια, περιδικὰ, ἐφημερι-
δες. Εἶχε καὶ τὴν τελευταία του φωτογραφία,
μὲ ἰδιόχειρη ὑπογραφή, ποὺ τῆς εἶχε στείλει
ὁ ἴδιος. Αὐτὴν τὴν ἔφερε πάντα μαζί τῆς,
στὸ ταξιδεῖο τῆς, καὶ τὴν ἔδειχνε σ' ὅλες τῆς
καμῖες: «Ὁ μεγάλος μου φίλος! Ὁ ποιητὴς
Νελῆς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὁ μεγαλύτερος ἑλλη-
νιστὴς ποιητὴς μ' ὁ λαμπρότερος ἀνθρώπος τοῦ
κόσμου!»

Παραγεννιόταν λυγὰ ἡ γελούσαν πονηρὰ
μ' αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμό γιὰ ἕνα ἄνθρωπο
στὴν φωτογραφία του φαντάζον ἀκόμα νέος.
Ἀλλ' ἡ Χρυσὴ τοῖς ἐξηγοῖτο: «Ἄ, εἶναι
μεγάλος! Σὲ μὴ βιογραφία του, στὰ Νεο-

ελληνικά τοῦ ἀδερφοῦ μου, εἶδα πὺς γεννή-
θηκε στὰ 1881. Κοντεύει πενήντα χρόνων,
φαντασθῆτε! Ἀπὸ τὴν τριάντα χρόνια διαφο-
ρά ἀπὸ μένα. Πατέρας μου, ἔξ»

Αὐτὰ στοὺς συγγενεῖς τῆς καὶ στοὺς ξένους.
Στὴν Ἀγγέλα ὅμως, ποὺ ἦταν ἡ καλύτερη
φιληνάδα τῆς, ἔλεγε καὶ κατὰ παραπάνω:

—Κόμιμας!... Χάθηκε νάνα δέκα χρόνια
νεώτερος!...

—Τί, θὰ τὸν ξαυρνες;

—Αὐτόν; Ὄ, τρέχοντας!

Τῆς ἔφτανε, βλέπετε, τῆς Χρυσῆς ποὺ ὁ
κ. Νελῆς ἦταν ἀντίπατος. Κι' ἦταν δέβαιν,
πὺς ἂν δὲν ἐμπόδιζε ἡ ἡλικία καὶ τοῦ ἐπο-
τεινε γάμο, θὰ δεχόταν εὐθὺς. Ἡ πεποίθησι
αὐτῆς τῆς Χρυσῆς στηρίζονταν καλὰ στὴν ὁμο-
φῆα τῆς, στὴ μόρφωσιν τῆς καὶ στὴν προικα
τῆς. Αὐτὸ ἐκατομμύρια θὰ τῆς ἔδινε ὁ πατέρας
τῆς, ὁ μεγαλοπληθίας. Κι' εἶχε μεγαλώσει
μὲ τὴν ἰδέα πὺς ὅλος ὁ κόσμος ἦταν δικὸς

τῆς. Ἡ φιληνάδα τῆς ἡ Ἀγγέλα—μὴ Κεφα-
λονιάσσα, ποὺ σπουδάζε στὴν Ἀθήνα ἰατρι-
κῇ—τῆς εἶπε:

—Κάνεις! Ἡ Ἀθήνα ἀξίζει. Πρέπει νὰ
τὴν ἰδῇς!

Κι' ἡ Χρυσὴ τῆς ἀπαντοῖσε:

—Φέτος χωρὶς ἄλλο! Λὲ θὰ ρωτήσω κα-
νένα. Θὰ πάρω τὸ βαπόρι καὶ θὰ σοὺ παρου-
σιαστῶ σὰ φράντες-μαστούνης! Ὅ μὴ ξανα-
γῆς καμιά δεκαριά μέρες καὶ θὰ γνωρίσω.

—Ὡραία! Νὰ σὲ περιμένω λοιπὸν;

—Χωρὶς ἄλλο σοὺ εἶπα!

—Μὰ... ὄχι σὰν πέρουν...

—Ὄχι, ὄχι, φέτος θάρθω!

Τοῖα χρόνια ἔδινε στὴν Ἀγγέλα αὐτὴ τὴν
ἐπὶσηση. Μὰ πότε τῆς ἔδινε τοῖτο, πότε καί-
νο. Καὶ πάλι τὸ καλοκαίρι, στὴν Κεφαλο-
νιά τὰ ἴδια:

—Φέτος, Ἀγγέλα μου, χωρὶς ἄλλο!

—Ἀλήθεια;... Ἐγὼ δὲ σὲ πατεῖνο πιά...

—Ὄχι, νὰ μὴ ποτένης. Τώρα ἔχω κι' ἕνα
λόγο παραπάνω.

Καὶ τῆς ἐξομολογήσατο:

Εἶχε ἀνοίξει ἀλλήλογραφία μ' ἕναν ποιητὴ
ἀθηναῖο. Κάποιον ποιητὴν τοῦ τῆς εἶχε
ἐπινοήσει—ἡ Χρυσὴ ζωγράφισε σχεδόν
αὐτοδίδακτον—ἔστειλε τὸ σκίτσο σὸν ποιη-
τὴ, αὐτὸς ἐνθουσιάστηκε, τῆς ἔγραψε ἕνα ὠ-
ρο γράμμα, ἐκείνη ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὸ
γράμμα του, τοῦ ξαναγράψε, τῆς ἀπάντησε,
κι' ἀπὸ τὸν ἐξομολογήσαν κι' ἀλλὰ πᾶν ἀπὸ
ἐνὰ-δύο γράμματα τὸ μῆνα. Φυσικὰ, ἡ ἐπιθυ-
μία τῆς Χρυσῆς ἦταν νὰ γνωρίσῃ μ' αὐτόν.

Η όμορφη αυτή ταινία είναι της τελευταίας παραγωγής της Μέτρο-Γκόλν-τουν-Μάγερ, προβάλλεται δε εις τὸ Πάνθεον. Προταγωνιστοὶν ἡ θεία Γκρέτα Γκάμπο ὡς Ἰρέν Γκαρρύ, καὶ ὁ Κόνραντ Νάγκελ ὡς δικηγόρος Ντυμπάιγ.

Ἡ κυρία Γκαρρύ ἦταν μὴ ἀξιολάτρευτη γυναικί. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐξήγαγε ἐξαιρετικὰ τὴν ζηλιτυπία τοῦ ἀνδρός της, ἐνὸς πλουσίου βιομηχανοῦ τῆς Λυόν. Ὁ μεσόκοπος κ. Γκαρρύ εἶχε παντρευτῇ πρὸ ἔτους τὴν Ἰρέν Ντελακούρ, μὴ μικρὴ διδασκαλίσα μουσικῆς, καὶ τὴν εἶχε τοιοῦτοτρόπως εἰσαγάγει εἰς τὴν καλλιτέχνη κοινωνία τῆς Λυόν.

Ἡ διαφορά τῆς ἡλικίας τῶν δύο συζύγων θὰ δικαιολογοῖτο ἴσως τὸς φόβους τοῦ μεγαλοβιομηχανοῦ. Παρὰ ταῦτα ὅμως, ἡ στάσις τῆς κ. Γκαρρύ ἦταν πάντοτε ἀμειψιστὴ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Σὲ κανένα θαναστὴ τῆς—καὶ τὴν περιτριγυρίζαν ὅχι λίγο—δὲν εἶχε δώσει τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα. Ἦταν ὁ πόδεμα σεμνῆς καὶ πιστῆς συζύγου. Καὶ ὁ κ. Γκαρρύ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν κατηγορήσῃ γιὰ τίποτε· εἰς τὸ βάθος ὅμως τῆς ψυχῆς τοῦ αἰσθανότανε καλὰ διὰ τὸ νεαρὸ ἐκείνου κορίτσι δὲν ἔτρεφε γι' αὐτὸν καμιά ἀγάπη.

Πρὸ τοῦ γάμου τὸν δόγμα τῆς Ἰρέν Ντελακούρ εἶχε δώσει θέμα σὲ διάφορα κοινοτομολογία. Εἶχε διαδοθῇ ὅτι τὴν ἀγαποῦσε τρολλὰ ὁ νεαρὸς δικηγόρος Ντυμπάιγ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐλαιοῦσε ἐπὶ ἀρετὸν διάστημα. Ἄλλοι πάλι ἔλεγαν ὅτι τὴν εἶχαν δι' ἐπανειλημμένους μὲ ἓνα νεαρὸ δόκιμο, τὸν Πέτρο Λασάλ.

Μετὰ τὸν γάμον τῆς ὁμοῦ, ἡ Ἰρέν κράτησε τέτοια στάσις, ὥστε ἐπέβαλε σ' αὐτοὺς τὸν σεβασμὸν. Καὶ αὐτὸς ὁ ζηλιτυπὸς Γκαρρύ ἀνεγνώριζε μόνον τὸν, πολλὰς φορὰς πᾶσαν ἀβάσμιον ἦσαν οἱ φέροι τοῦ. Ὑπῆρχαν ὅμως στιγμὲς πού ὁ δαίμων τῆς ζηλιτυπίας ἦταν ισχυρότερος ἀπὸ τὴν λογικὴν, καὶ τότε ὁ κ. Γκαρρύ λυσσοῦσε ἀπὸ τὸ πάθος. Ἐφάπαξ μὲν τοῦ σημείου νὰ ἀναβῇ σ' ἓνα ἰδιωτὴ ἀστυνομικὸ νὰ παρακολουθῇ τὴν γυναῖκα του, ἀνεῖ ὅμως ἀποτελέσματος.

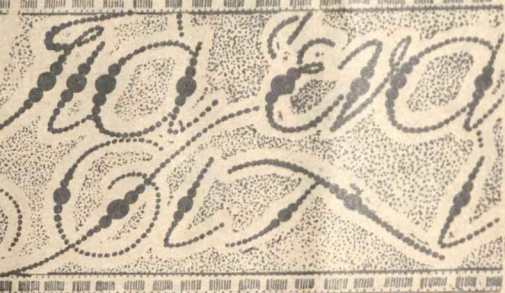
Ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι ὁ Πέτρος Λασάλ ἐπισκέφθηκε γιὰ διακοπὰς εἰς τὴν Λυόν καὶ πότε-πότε συναντοῦσε σὲ τένις τὴν Ἰρέν Γκαρρύ. Μία μέρα, τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε δευρὸν ἐνθὺ τὸ αἷμα τοῦ πλημμυρίζοντος ποταμοῦ:

—Αἰδοῦ φεύγει γιὰ τὴν Σχολὴ τῶν Δοκίμων...

—Ἀλήθεια; ῥώτησε μὲ χαμόγελο ἡ Ἰρέν. —Φεύγω... Καὶ θὰ κάμω ἓνα χρόνο νὰ σὰς δῶ πάλι...

Σταμάτησε ἓνα λεπτὸν. Κι' ἔπειτα, παίρνοντας θάρρος ἐξακολούθησε: Ὁρᾶτε ἀρὰ γὰ τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ δώσετε κατ' ὄνομα, μὴ φωτογραφία σας, κατὰ πού νὰ μοῦ θυμίζει σὰς, τῆς ὁμοῦ τῆς μοναξιάς καὶ τῆς ἀπελπισίας;

Ἡ ἐκφρασὴ τοῦ ἦταν τόσο ἀγνή, τόσο παθητική, πού ἡ Ἰρέν δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀρνήθῃ.

«Ἡ Ἰρέν Γκαρρύ στὴ φυλακὴ καὶ ὁ δικηγόρος Ντυμπάιγ».

Καὶ τὸν προσκάλεσε νὰ πᾶν τὸ ἀπόγευμα σπὶ τῆς γιὰ νὰ διαλέξῃ μὴ φωτογραφία της. Πράγματι, ὁ Λασάλ ἐπισκέφθη τὸ ἀπόγευμα τὴν Ἰρέν καὶ πῆρε τὸ ἐνθύμιον. Τὴ στιγμὴ πού ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ, σπῆρε τὰ δακρυζόμενα μάτια τοῦ πρὸς τὸ ἰνδαλμὸν τοῦ, καὶ εἶπε:

—Καὶ τώρα, γιὰ νὰ φύγω ἥσυχος, μὴ ἤρεμην τὴν ψυχὴν, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ζήσω ἓνα ὀλόκληρο χρόνο μακριὰ σας, θέλω νὰ μοῦ ἐπαρτρέψετε νὰ σὰς φιλήσω...

Τὰ μάτια τοῦ ἐξέφρασαν τόσο πόθο, πλημμυροῦσαν ἀπὸ τὴν ἰκεσίαν, πού ἡ Ἰρέν μαγνητισμένη, ἔσκιψε τὸ κεφάλι χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί κάνει, σὶν νὰ προσεφέρετο στὸν ἔνοχο ἐκείνου ἀσπασμῷ. Μεθυσιμένος ἀπὸ τὸ πάθος ὁ Λασάλ ἀρπάξε τὸ χαριτωμένο μικρὸ κεφάλι μέσα στὸ δικὸν του χέρι, καὶ ἀπέθεσε ἓνα παρατεταμένο φιλium. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μῆκε μέσα τυχερὰ ὁ κ. Γκαρρύ. Τὰ μάτια τοῦ ἀστράψαν ἀπὸ ἓνα θανάσιμον θυμὸν, προχώρησε ἀμέσως πρὸς τὸν Λασάλ, τὸν ἀρπάξε μὲ τὰ σιδερένια χέρια του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾷ ἀλύτῳ.

Τρολλὴ ἀπ' τὴν ἀγωνία ἡ Ἰρέν προσπάθησε νὰ χωρίσῃ τοὺς δύο ἀνδρες. Ὅταν εἶδε ὅτι δὲν κατόρθωνε τίποτε, ἔτρεξε στὸ σινδρά τοῦ συζύγου της, ἀρπάξε τὸ περιστροφὸν τοῦ καὶ τὸ ἔστρεψε ἐναντίον τοῦ. Ὅταν κύλησε τὸ πτώμα τοῦ Γκαρρύ στὸ δάπεδο τότε μόνον ἀντέληφθη τὴν συμφορὰ της.

Εἶχε σκοτώσει τὸν ἀνδρα τῆς! Ὅταν εἶδε ἐν τῷ μεταξὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ὅταν κατέφθινε ἡ ἀστυνομία, ἡ Ἰρέν ὑπεστήριξε διὰ ὁ ἀνδρας τῆς αὐτοκτονήσας. Παρὰ ταῦτα συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη. Ὁ παλιὸς φίλος τῆς, ὁ δικηγόρος Ντυμπάιγ προσεφέρθη νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

Προηγούμενος τὴν ἐξόρισεν νὰ τοῦ πᾶν ὅλη τὴν ἀλήθειαν. Ἡ Ἰρέν ἐπέμεινε ὅτι πράγματι ὁ ἀδρας τῆς εἶχε αὐτοκτονήσει. Μὲ τὴν καρδιά τοῦ ἐραστοῦ, πού ἐπαθιμοῦσε φλογερὰ νὰ πιστέψῃ εἰς τὴν ἀθωότητα τῆς Ἰρέν, ὁ Ντυμπάιγ ἐπέσθησε καὶ γεμάτος χαρὰ περῶμενος τὴν στιγμὴν πού θὰ ἔκανε νὰ λάμψῃ μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμον ἡ ἀθωότης τῆς ἀγαπῆμένης του.

Τὸ δικαστήριον πράγματι τὴν ἀπέδωσε. Καὶ τὴν ἔδωκε ἡ δικαιοσύνη. Ὁ Ντυμπάιγ ἐσφίξε εἰς τὴν καρδιά τοῦ τὴν Ἰρέν, ἐλευθέρῳ πλέον.

—Μ' ἀγαπᾷς, δὲν εἶν' ἔτσι; τὴν ἐρώσε γιὰ πρώτη φορὰ.

Ἡ Ἰρέν τὸν κῆνυσε μὲ λατρεία. Ἀντὶ αὐτοῦ ἀπαντήσας τοῦδωσε τὰ χεῖλιά της ποῦρεμαν ἀπὸ ἔρωτα. Κι' ἐνθὺ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα—δάκρυα χαρὰς αὐτὴ τὴν φορὰ—τοῦπε μὲ πάθος:

—ὦ, θέλω νὰ μὲ κάμῃς νὰ ξεχάσω τὸν φρικτὸ ἐριδωλὸν τῆς ζωῆς μου. Ζοῦσαν τώρα καὶ οἱ δύο μέσα σ' ἓνα ἀτέλειστον δεινόν.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἰρέν ἐδέχθη τὴν ἐ-

πίσκεψιν τοῦ Λασάλ πού ἐρχότανε νὰ ἀναλογισθῇ.

Ὁ Λασάλ τῆς ἀρπάξε μὲ πάθος τὰ χεῖρα καὶ τᾶφερε στὰ χεῖλιά. Τὴ στιγμὴν ἐκείνην—ταχυὴ σύμπτωσις—μῆκε ὁ Ντυμπάιγ. Ὅσο ὁ Λασάλ ἀποσύθηκε, ὁ δικηγόρος μὲ τρεῖς τα χεῖλιά μπόρεσε νὰ προσφέρῃ:

—Δὲν ἤξερα κυρία μου, τὴν στιγμὴν πού ἐπρόκειτο νὰ γράψῃς πὸς κρατῆτε μὴ καὶ ἀπὸ μένα...

Ἡ Ἰρέν ἔμεινε γιὰ μὴ στιγμὴν ἀσπασμῷ, μὴ τρομερὴ πᾶν γινόντανε μέσα της. Τὴν κατόρθωσε νὰ πᾶν:

—ἔχεις δίκιο. Δὲν πρέπει νὰ ἔχω μὴ καὶ ἀπὸ σένα. Πές μου ἀκόμα μὴ φορὰ πᾶν μ' ἀγαπᾷς! Αὐτὸ θὰ μοῦ δώσῃ... τὴν ἰκεσίαν νὰ σοῦ ἐξομολογήθῃ τὴν ἀλήθειαν!

—Σ' ἀγαπᾷ, ἀπάντησε ἀπλᾶ καὶ ἐλαφρὰ ὁ Ντυμπάιγ.

Πέφτοντας ἐπάνω σὲ μὴ πεισμένην, καὶ ἀποφασίζοντας συστηματικὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ἐλέμνιον τοῦ Ντυμπάιγ, ἡ Ἰρέν ἄρχισε τὴν βίβλην ἱστορίας της. Δὲν παρέλειπε καμιά λεπτομέρεια ἀπὸ τὸ δράμα τοῦ φόνου. Ὁ Ντυμπάιγ τὴν κῆνυσε κατωχρὸς, τρέμοντας εἰς τὴν ὁρᾶν καὶ τὴ λήπῃ:

—Ὅστε δια ἦταν ψέματα! φωνάζει ἀπὸ πεισμένη.

—Φοβόμουν νὰ σοῦ πᾶν τὴν ἀλήθειαν! Φοβόμουν νὰ χάσω τὴν ἀγάπην σου... ἀπάντησε ἡ Ἰρέν. Καὶ ἐλπίστας τὴν τραγικὴν σκηνὴν τοῦ φόνου της, ἐρώτησε πάλι, καὶ ἡ ἰστορία της φαινότανε σὶν νᾶσθιν:

—Ὅστε μὴ καταδικάζεις καὶ σὺ;

—Πές μου τα ὅλα, πές μου τα ὅλα, φώναξε πάλι ὁ Ντυμπάιγ μὲ λίσσα, θέλω νὰ μάθω: ὁ Πέτρος Λασάλ ἠπῆρε ἔρωτα σου! Εἶναι ἀκόμα ἐρωμένος σου!

—Ὅχι, Θεέ μου, ὄχι! Σοῦ τὸ ὁμολογῶ, εἶπε ἱκετευτικὰ πλησιάζοντάς τον.

—Τί νὰ κάμω, Θεέ μου, γιὰ νὰ σὲ πιστέψω; Ὁ Ντυμπάιγ τὴν ἀπῆλθε ἀπότομα. Κι' ἡ Ἰρέν ἐξέσπασε σὲ λυγμούς:

—Τὴν νὰ κάμω, Θεέ μου, γιὰ νὰ σὲ πιστέψω; Ὁ Ντυμπάιγ κῆνυσε μ' ἀμυδρὰ τὸ κεφάλι:

—Δὲν πιστεύω τίποτε ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπες. Μὴ ἀτέλειωτη ἀπελπισία πλημμυρίζουν τὴν Ἰρέν. Ὅλα γὰρ τῆς κομμιζόντανε σὲ φρεσίν. Δὲν ἠπῆρε πᾶν λόγον νὰ εἴπῃ. Ἀρπάξε ἓνα χαρτὶ καὶ ἔγραψε σπασμωδικὰ:

«Κύριε εἰσαγγελεῖ,

Παρακαλῶ νὰ μὲ καλέσετε ἐκ νέου σὶν ἀνάγκῃ. Θὰ σὰς ἀποκαλύψω ὅλη τὴν ἀλήθειαν: ἐγὼ ἐσκοτώσα τὸν συζύγόν μου.

Ἰρέν Γκαρρύ.

Κι' ἔστειλε τὸ γράμμα σὶν εἰσαγγελεῖ. Ὅταν τῷμαθε ὁ Ντυμπάιγ, ἔκανε σὶν τρεῖς λόγους.

—Συγχώρησέ με, συγχώρησέ με, φώναξε μὲ λυγμούς, καταφιλοντῶντας τὰ χεῖρά της.

—ὦ, μὴ λυπᾷσαι καθόλου! ἀπάντησε κῆνυ: Μοῦ φθάνει νὰ ξέρω πὸς πιστεύεις τώρα εἰς τὴν ἀγάπην μου...

Κι' ἀγκαλιασμένοι περιμέναν τὸ μοῖρα...

—Φοβόμουν νὰ χάσω τὴν ἀγάπην σου!

Σ' ἓνα νοσοκομεῖο τοῦ Παρισιῦ, συνέβη, τελευταία, ἡ ἑξῆς σκηνή:

Σ' ἓνα κρεβάτι θοισκόμενος πεσμένος ἓνας νέος, ἐξαιρετικὰ χλωμός. Δίπλα τοῦ καθύπαινε μὴ γερῶν. Καὶ πᾶν ἀπ' τὸ κρεβάτι, ὁρᾶς, στεκόταν ἓνας ἀστυνομικός.

—Ἀκουσε, ἔλεγε ὁ ἀστυνομικός, σκύδοντας σὶν νέο. Σὲ ρωτῶ γιὰ τελευταία φορὰ νὰ μοῦ πᾶς, πὸς σε πυροβόλησε... Ἄν εἶσαι ἀντὺς, ἀντὺς ἀκόμα καρδιὰ ἀπάντησε.

Ὁ νέος, μὲ τὰ χεῖλιά σπασμωδικὰ σφιγμένα, δὲν κουνήθηκε διόλου.

Ὁ ἀστυνομικός σηκώθηκε καὶ κύτταξε τὴν γερῶν πού ἐτοίμα...

—Προσπαθήστε σὶν νὰ τὸν κάνετε νὰ μιλήσῃ, κυρία μου... Προσπαθήστε σὶν νὰ τὸν κάνετε νὰ μαρτυρήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου...

Ἡ γερῶν ἀνστάναζε. Μὲ τί πόνον σὶν φωνὴ εἶχε τρέξῃ ἀπ' τὴν ἐπαρχία της ὅταν εἶπε λάβε τὸ τηλεγράφημα τοῦ νοσοκομείου, τὸ ἐπιστομὸν τηλεγράφημα πού τὴν εἰδοποιούσε νὰ διαστῇ ἂν ἤθελε νὰ προφύγῃ νὰ δῇ τὸν γιὸν της. Δίχως νὰ πολυκαταλάβῃ ἀπὸ πού τῆς ἐρχότανε τὸ τρομερὸ αὐτὸ χτύπημα, ῥώτησε κι' ἔμεινε ἄκρως μέσας ἀπὸ κάποιο νοσοκομείο. Ὁ Φερνάντος, τὴν ὥρα πού ἔδωκε ἀπὸ κάποιο ὑποπτο γοροδιδασκαλῆς, εἶχε δελεῖσθαι ἀπὸ μαγιστρὸν ἀπὸ ἓνα ἀνταρτικόν.

—Δὲ βαρύνει... Συνθησιμένοι «λογαριασμοὶ» μεταξὺ ἀπαχθῶν... εἶχε προσθέσει ὁ νοσοκόμος ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους.

Ἡ δυστοχημένη ἡ μάννα ἔσκυψε πᾶν ἀπὸ τὸν ἐτοιμοθάνατον, καὶ κυττάζοντάς τον μὲ ἄπειρη τρυφερότητα, τοῦ εἶπε:

—Μικροῦλόν μου, ἀρρώστῳ μου, πές μου... πὸς σε χτύπησε;

Ὁ νέος σήκωσε τὰ μάτια, τὴν εἶδε πού-καί, καὶ ἓνα θλιμμένον χαμόγελο ἀνθῆκε στὰ χεῖλιά του.

—Ἄσε, μητέρα... εἶπε ἀργά. Ἄσε...

Δὲν μπορῶ νὰ πᾶ...

Ὁ ἀστυνομικός ἔφυγε. Πέρασαν ὁμοῦ... Ἡ γερῶν ἔμεινε κῆ, μαῦρος ὅγκος σαρμασμένος σὶν μὴ γυναικί. Τὸ κρεβάτι τοῦ Φερνάντου ἦταν σὶν ἀκρὴ τῆς αἰθουσᾶς, παράμερα, καὶ κανεὶς δὲν εἶχε τολμήσῃ νὰ τῆς πᾶ, πὸς ἐπρεπε νὰ φύγῃ.

Κατὰ τὸ σούρουπον ἔφτασε μὴ γυναικί, ἀδελφὴ, γυναικί μὴ σ' ἓνα παλτὸ μὲ φετίλ-κῆ γυναικί. Στὰ χέρια κρατοῦσε τὸ καπέλλο της, ταλακωμένον... Τὰ ἔξωρα μωλὶα τῆς ἔσαν ὡς τὰ μάτια της.

Προχώρησε, σφίγγοντας σπασμωδικὰ τὰ ἔξωρα της. Καταλάβαινε κανεὶς ὅτι θάθελε νὰ ἐπυροῦσε νὰ ὁρᾶσῃ κλαίγοντας σὶν κρεβάτι τοῦ ἐτοιμοθάνατου, μὴ πὸς δὲν τολμούσε νὰ γὰρ ἦτο ὅτι αὐτὸ τῆς ἦταν ἀπαγορευμένον.

—Φερνάντο!... κατῶρθεσε νὰ πᾶ μόνον, μὴ σ' ἓνα λυγμῷ.

Αὐτὸς τὴν ἐκύτταξε ἀδιάφορα.

—Ἀκουσε... τῆς εἶπε σφυριχτά.

—Τὴν ἔβαλε νὰ ὑποσχεθῇ πὸς ἀπὸ δὴ καὶ ἐμπρὸς θάνα ἦσυχῃ μαζὶ σου... Ὁ γιὸς πὸς εἶναι καλὸ κορίτσι, πρέπει ὅμως νὰ τῆς κρατῆς σφιχτὰ καὶ λουρὰ... ἔχει φαντασίαν... Δὲν σε μαρτυροῦν, φυσικά...

Ἀπ' αὐτὴ τὴν μεριά δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτε...

Ὁ Ἀλμπέρ σφίγγοντάς τὸν ὤμους.

—Ὅχι. Ἐγὼ θέλω νὰ σὶν πᾶν. Ἐγὼ φταίω... Μὲ σκοτῶσε, εἶσαι ἐν τάξει...

Ὁ Ἀλμπέρ δὲν ἀπάντησε. Μέσα σὶν θλίμ-μα τοῦ ὅμως διακρίνονταν δύο τρομερὰ ἐρωτηματικά...

Ὁ ἐτοιμοθάνατος τότε, κατὰ-βάλοντας ἓνα τελευταῖον κόπον, μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια εἶπε:

—Τὴν ἔβαλε νὰ ὑποσχεθῇ πὸς ἀπὸ δὴ καὶ ἐμπρὸς θάνα ἦσυχῃ μαζὶ σου... Ὁ γιὸς πὸς εἶναι καλὸ κορίτσι, πρέπει ὅμως νὰ τῆς κρατῆς σφιχτὰ καὶ λουρὰ... ἔχει φαντασίαν... Δὲν σε μαρτυροῦν, φυσικά...

Ἀπ' αὐτὴ τὴν μεριά δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτε...

Ὁ Ἀλμπέρ σφίγγοντάς τὸν ὤμους.

—Ὅχι. Ἐγὼ θέλω νὰ σὶν πᾶν. Ἐγὼ φταίω... Μὲ σκοτῶσε, εἶσαι ἐν τάξει...

Ὁ Ἀλμπέρ δὲν ἀπάντησε. Μέσα σὶν θλίμ-μα τοῦ ὅμως διακρίνονταν δύο τρομερὰ ἐρωτηματικά...

Ὁ ἐτοιμοθάνατος τότε, κατὰ-βάλοντας ἓνα τελευταῖον κόπον, μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια εἶπε:

—Τὴν ἔβαλε νὰ ὑποσχεθῇ πὸς ἀπὸ δὴ καὶ ἐμπρὸς θάνα ἦσυχῃ μαζὶ σου... Ὁ γιὸς πὸς εἶναι καλὸ κορίτσι, πρέπει ὅμως νὰ τῆς κρατῆς σφιχτὰ καὶ λουρὰ... ἔχει φαντασίαν... Δὲν σε μαρτυροῦν, φυσικά...

Ἀπ' αὐτὴ τὴν μεριά δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτε...

Ὁ Ἀλμπέρ σφίγγοντάς τὸν ὤμους.

—Ὅχι. Ἐγὼ θέλω νὰ σὶν πᾶν. Ἐγὼ φταίω... Μὲ σκοτῶσε, εἶσαι ἐν τάξει...

Ὁ Ἀλμπέρ δὲν ἀπάντησε. Μέσα σὶν θλίμ-μα τοῦ ὅμως διακρίνονταν δύο τρομερὰ ἐρωτηματικά...

Ὁ ἐτοιμοθάνατος τότε, κατὰ-βάλοντας ἓνα τελευταῖον κόπον, μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια εἶπε:

—Τὴν ἔβαλε νὰ ὑποσχεθῇ πὸς ἀπὸ δὴ καὶ ἐμπρὸς θάνα ἦσυχῃ μαζὶ σου... Ὁ γιὸς πὸς εἶναι καλὸ κορίτσι, πρέπει ὅμως νὰ τῆς κρατῆς σφιχτὰ καὶ λουρὰ... ἔχει φαντασίαν... Δὲν σε μαρτυροῦν, φυσικά...

Ἀπ' αὐτὴ τὴν μεριά δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτε...

Ὁ Ἀλμπέρ σφίγγοντάς τὸν ὤμους.

—Ὅχι. Ἐγὼ θέλω νὰ σὶν πᾶν. Ἐγὼ φταίω... Μὲ σκοτῶσε, εἶσαι ἐν τάξει...

Ὁ Ἀλμπέρ δὲν ἀπάντησε. Μέσα σὶν θλίμ-μα τοῦ ὅμως διακρίνονταν δύο τρομερὰ ἐρωτηματικά...

Ὁ ἐτοιμοθάνατος τότε, κατὰ-βάλοντας ἓνα τελευταῖον κόπον, μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια εἶπε:

—Τὴν ἔβαλε νὰ ὑποσχεθῇ πὸς ἀπὸ δὴ καὶ ἐμπρὸς θάνα ἦσυχῃ μαζὶ σου... Ὁ γιὸς πὸς εἶναι καλὸ κορίτσι, πρέπει ὅμως νὰ τῆς κρατῆς σφιχτὰ καὶ λουρὰ... ἔχει φαντασίαν... Δὲν σε μαρτυροῦν, φυσικά...

Ἀπ' αὐτὴ τὴν μεριά δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτε...

Ὁ Ἀλμπέρ σφίγγοντάς τὸν ὤμους.

Αὐτὴ ἔσκυψε. Κι' αὐτὸς τότε τῆς εἶπε γρήγορα-γρήγορα, ῥίχνοντας πλάγιες ματιὰς σὶν μητέρα του, πού μὲ τὸ βλέμμα ἀπλάνες, οὔτε ἄκουγε οὔτε ἔβλεπε τίποτε...

—Θὰ ξαναπᾶς νὰ μείνῃς μὲ τὸν Ἀλμπέρ... Δὲν μοῦφρε γοῦρι αὐτὸ πὸς κάναμε... Καὶ φυσικά, μόλι! Πρόσεξε...

—Ἄν πᾶς λέξῃ...

Δεῖλ, ἔβαλε τὸ χεῖρ της σὶν μᾶγουλόν του.

—Αὐτὸς σε σκοτῶσε! εἶπε μὲ λυγμούς.

Γιὰ μὴ στιγμὴν, παρ' ὀλίγον νὰ συγκινηθῇ. Τὴν κύτταξε πᾶν ἔντονα... Τὰ μάτια του, θορὰ ἀπ' τὸ ἀντίκρουμα τοῦ θανάτου, γεμί-σαν δάκρυα. Αὐτὸ ὅμως διάρκεσε μὴ στιγμὴ μόνον. Ἀμέσως, κατῶρθεσε νὰ ξαναγίνῃ κύριος τοῦ αἰματοῦ του, ἔφυγε μὲ μὴ κίνησιν τοῦ κεφαλοῦ ἀπὸ τὸ χᾶδι της, καὶ σάρκασε:

—Δὲ βαρύνει... Ἀὐτὰ δὲν εἶναι σοβαρά. Τὸ λοιπὸν, σύμφωνα! Ὁ ξαναπᾶς μὲ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Φραγκίσκος του Μονμορανού, πρωτότοκος γιος του Κοντόσταυλου, νυμφεύεται ένα θράυτο κρυφά την Ιωάννα της Πιέννης, αδιαφορώντας για το άθεστο μίσος που χωρίζει της δυο οικογένειες. Το ίδιο θράυτο του γάμου επιστρέφει στο Μονμορανού ο Κοντόσταυλος και προστάζει τον Φραγκίσκο να τρέξει στο Τερονάν έπ' κεφαλής των ευπατρίδων του γιατί η Γαλλία κινδυνεύει. Ο Φραγκίσκος, αναγκασμένος να φύγει άμεσως αποκαλύπτει τον γάμο του στον αδελφό του Έρρικο και τον εξορίζει να προστατεύη την Ιωάννα, της οποίας ο πατέρας πέθανε το ίδιο θράυτο. Φυσικά, δεν υποφέρεται καθόλου το θανάσιμο μίσος που τρέφει γι' αυτόν ο Έρρικος, αφού τον η Ιωάννα, στην οποία εξομολογήθηκε

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗ ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ

(το πιο συγκινητικό και περιπετειώδες ιπποτικό μυθιστόρημα)

Διά τους μη παρακολουθήσαντας την άρχη δημοσιεύεται σήμερα πλήρης περίληψις των προηγουμένων.

πρώτος τον φλογερό ξωτά του, τον άπερουνσε χάριν του Φραγκίσκου.

Η Ιωάννα της Πιέννης περιμένει με αγωνία τον αγαπημένο της στο σπίτι της, στο Μαρξενού, αλλά αντί αυτού ξεχεται ο Έρρικος ο οποίος, τρέμοντας δολιχόητος από την διαμαρτυρία της εκδικήσεως, της αναγγέλλει ότι ο Φραγκίσκος έφυγε για να μην ξαναγυρίσει ποτέ. Ύστερα για να συμπληρώσει την εκδικήσή του, την διαβάζει από το Μαρξενού το οποίο σύμφωνα με μια τελευταία απόφαση του Παριζιανού έπιδεικνύει στους Μονμορανού. Η Ιωάννα, εξαλλή από τον πόνο και την απελπισία, μόλις προφταίνει να καταφύγει στο σπίτι της γρηφας παρμένης της, όπου σωριάζεται αναίσθητη. Έπειτα από μερικούς μήνες αποκοιτώντας χαριτωμένο κοριτσάκι, την Λουίζα.

Εν τώ μεταξύ, διαδόθηκε ότι το Τερονάν έπεσε και ο Φραγκίσκος σκοτώθηκε στη μάχη. Ο Έρρικος που το φλογερό πάθος του για την Ιωάννα φούντωνε όλοένα, άρχισε να ελπίζει. Είχε αποφασίσει να κάνει την Ιωάννα δική του είτε ήθελε είτε όχι. Μία μέρα όμως δέχεται έναν άγγελιοφόρο ο οποίος του αναγγέλλει ότι ο άρχων Φραγκίσκος που ήταν αλχημίσκος και όχι νεκρός επιστρέφει το άλλο πρωί στον πόρο. Η είδηση αυτή αναστάτωσε τον Έρρικο. Στο θολομένο μυαλό του γεννήθηκε ένα διαβολικό σχέδιο. Ξέροντας την απέραντη λατρεία που έτρεφε η Ιωάννα για την Λουίζα της διατάζει έναν έμπιστό του, τον Ιππότη Μπαρνταλιάν, να κλέψει την Λουίζα. Ύστερα τρέχει στην Ιωάννα που γυρίζει με τρελή αγωνία το παιδί της και της λέγει ότι η σωτηρία του παιδιού της εξαρτάται από αυτήν: τώρα που θάβει της εξαρτάται από αυτήν, αυτός θα του μιλήσει και αν η Ιωάννα δεν αποκαλύψει ότι λείπει ψέματα το παιδί της θα σωθεί άλλως, θα κάνει το συμφωνημένο σύνθημα σ' αυτόν που φυλάει την Λουίζα και το παιδί της θα πεθάνει άμεσως.

Ο Φραγκίσκος φθάνει στο σπίτι μεθυσμένος από ετυχία και μένει έκπληκτος όταν βλέπει την Ιωάννα, πονεμένη και αόλητη σαν ένοχη. Ο Έρρικος λέγει στον αδελφό του ότι αυτός έδωσε την Ιωάννα από το Μαρξενού γιατί η γυναίκα αυτή πρόδινε τον άντρα της και ήταν ανάγια να φέρει τ' όνομά του. Η Ιωάννα με μιάν ύπεροχη και τραγική μητρική αυτοθυσία μένει βουβή παρ' όσον φρονιτή συκοφαντία, θυσιάζοντας τον εαυτό της για να σώσει το παιδί της από τον θάνατο.

Ο Φραγκίσκος, κλωσών σαν πεθαμένος από την αποκαλύψη αυτή, νοιώθοντας το λογικό του να σαλεύει φεύγει από το σπίτι μηχανικά και προχωρεί σαν αυτόματος σ' ένα γειτονικό δάσος. Ύστερα πέφτει εξαντλημένος στη σκιά ενός δέντρου και κρύβοντας το πρόσωπο μ' ένα στήθος του, αναλύεται σ' ένα σπαρακτικό λυγμικό κλάμμα. Ο Έρρικος τον έχει παρακολουθήσει και ο Φραγκίσκος βλέποντάς τον ξαφνικά δρ' οτροσύνη τον κυριεύει από μια ακατανίκητη έπιθυμία να μάθει τ' όνομα εκείνου που συνέτριψε έτσι άδικα την ετυχία του και προστάζει τον αδελφό του να του το αποκαλύψει. Ο Έρρικος χαρρώνει στον Φραγκίσκο ένα βλέμμα γεμάτο μίσος και μ' ένα σατανικό χαμόγελο του άπαντά σαρκαστικά ότι ο έρωστής της Ιωάννας της Πιέννης ονομάζεται Έρρικος Μονμορανού! Οι δυο αδελφοί μονομαχούν· ο Έρρικος πληγώνεται βαρύνει και ο Φραγκίσκος φεύγει άμεσως για το Παρίσι.

Εν τώ μεταξύ ο Ιππότης Μπαρνταλιάν πηγαίνει στο Μαρξενού και βλέποντας τον άδασταχο πόνο της μητέρας που παραληρεί κλώντας το παιδί της με λυγμούς, νοιώθει βαθιές τύψεις συνεδήσεως και τρέχοντας σπίτι του άρπάζει το μωρό και το επιστρέφει στην Ιωάννα που φιλεί γονατιστή τα χέρια του κατασπαραγμένου Ιππότη βλέποντας το παιδί της ξαντανό. Εκείνος της λέγει ότι έμαθε τυχαίως την άρπαγή του παιδιού της και έσπευσε να το πάρει κρυφά για να της το αποδώσει.

Η Ιωάννα ρωτά τ' όνομά του για να εδωλή αιώνα τον σωτήρα του παιδιού της, μα εκείνος άρνείται να το αποκαλύψει. Όταν όμως η Ιωάννα άπαιτεί να της πει τ' όνομα εκείνου που έλεψε το παιδί της ο Ιππότης θέλοντας να εξηλωθεί γι' αυτό που έκανε, της λέγει ότι ο κλέφτης του παιδιού της ονομάζεται Ιππότης Μπαρνταλιάν και εξαφανίζεται άμεσως για να μην ακούσει της βαρείας κατάρας που προφέρει η Ιωάννα χωρίς να ξέρει ότι αυτός που ευγνωμονεί βαθιά και αυτός που μισεί θανάσιμα είναι το ίδιο πρόσωπο, ο Ιππότης Μπαρνταλιάν! Ύστερα για ν' αποφυγή την όργη του κυρίου του Έρρικου, παίρνει τον μοναχογυλιό του, τον Παύλο, και φεύγουν άμεσως από το Μονμορανού.

Η Ιωάννα, μαθαίνοντας ότι ο Φραγκίσκος ανεχώρησε ξαφνικά για το Παρίσι, παίρνει την κόρη της και πηγαίνει προς συνάντησή του. Αντί του Φραγκίσκου όμως συναντά τον Κοντόσταυλο ο οποίος εξαναγκάζει την δυστυχισμένη να υπογράψει μιά αίτηση διαζυγίου, λέγοντας ότι αν άρνηθη θα διατάξει να κλείσουν τον Φραγκίσκο στην φυλακή για όλη του της ζωή.

Δεκαπέντε χρόνια πέρασαν από τότε. Ο Φραγκίσκος παρ' όσον έμεινε στο Κοντόσταυλο και τον βασίλεα Έρρικο πο έχει νυμφευθεί την Διάνα της Γαλλίας. Δεν συνήνησε ποτέ την Ιωάννα γιατί λείπει πάντα σε διαδοχικούς πολέμους. Η Ιωάννα της Πιέννης και η κόρη της Λουίζα που είναι ένα θαύμα μορφής και αγνότητας κατοικούν σ' ένα φτωχικό σπίτι στην δόδ Σαιν-Ντενί, κλώντας διάφορα κεντήματα κι' εργάσιμα για να ζήσουν. Εξεί μονάχα ότι η δυστυχία τους φέρει τα σ' δυο άνδρες που και οι δυο άπαιτούνται ο ένας από τον άλλο. Ο Έρρικος, ο οποίος είναι άριστος Ιππότης Μπαρνταλιάν.

Απέναντι στο σπίτι της Ιωάννας, στο πανδοχείο της Μάντιδος, κάθεται ο νεαρός Ιππότης Παύλος Μπαρνταλιάν με τον πατέρα του. Είναι τρελλά έρωτευμένοι με την Λουίζα η οποία αισθάνεται κάποια κρυφή συμπάθεια για τον άμορφο αυτόν Ιππότη που την κυττάζει άδιακόπως από το παράθυρό του και τον οποίο δεν ξέρει καν τ' όνομα. Ο Ιππότης Μπαρνταλιάν πατήρ, φεύγει από το Παρίσι νοσταλγώντας την παλιά παλαιά ζωή του άρνηται στον γάμο του το σπαθί του και τρεις συμβουλές: να διασπαστεί στους άδελφους, να διασπαστεί στις γυναίκες, να διασπαστεί στην εαυτό του.

Ο νεαρός Ιππότης μένει μόνος με τους τρεις άχώριστους συντρόφους του: τον Γαλαρό, την Φλογέρα και την Άσπαση, δηλαδή το έλγό του, τον σκόλλο του και το σπαθί του.

Ο Έρρικος του Μονμορανού λέγει στην Ιωάννα πως η σωτηρία του παιδιού της εξαρτάται από την ίδια...

Μία μέρα ο Μπαρνταλιάν παρακαλούσε την Κυρία με τα μαύρα—έτσι άνωμαζαν την Ιωάννα στην δόδ Σαιν-Ντενί—σκοπεύοντας να της αποκαλύψει τον φλογερό έρωτα που νοιώθει για την κόρη της. Έξαφνα όμως έπεσε πάνω του ένας άνθρωπος που κούβει από τα μάτια του. Ο λαός του Παρισιού είχε συναντήσει εκεί για να υποδεχτεί τον δούκα Έρρικο Γκιζ. Από ένα σπίτι, δίπλα σ' ένα ξύλινη γέφυρα, η βασίλισσα Αικατερίνη των Μεδίκων, μητέρα του βασιλέως Καρόλου του οποίου ο φίλος της άστρολόγος Ρουτζιέρι παρακολουθούσε το θέαμα χωρίς να φαίνεται.

Ενθ' ο λαός ζητωκραυγάζει τον Γκιζ, η βασίλισσα ένδυσασα, διασχίζει την γέφυρα και κλειστό φορείο με κατεβαμένους της κορτίνες, στο οποίο βρίσκεται η βασίλισσα της Ναβάρρας Ιωάννα ντ' Άλμπρεκ, θανόμενη έλθουσα της Αικατερίνης των Μεδίκων με την ακολουθία της Άλκις ντ' Λούξ. Η Άλκις η οποία είναι κατ' άσκον βαλμένη κρυφά από την Αικατερίνη άνασπάρει, δίδει τυχαίως της κορτίνες του φορείου. Ο λαός αναγνωρίζει την βασίλισσα της Ναβάρρας και όμας εξαγριωμένος για να σκοτώσει επί τόπου την σκηνή...

γενόταν. Έπεμβαίνει όμως ως από μηχανής θεός ο Ιππότης Παύλος Μπαρνταλιάν και με μιάν επεξεργασμένη γενναίότητα, μ' έναν άφάνταστο ήρωισμό κατορθώνει να σώσει την βασίλισσα της Ναβάρρας και την συνοδεία της από βέβαιο θάνατο, μπροστά στα κατάληκτα μάτια του δικού Γκιζ και της Αικατερίνης των Μεδίκων.

Την άλλη μέρα δέχεται στο ξενοδοχείο του τρεις άπεσταμένους: τον κόμητα Σαιν-Μεγρέν, εκ μέρους του Έρρικου Γκιζ, ο οποίος του διαβιβάζει την έπιθυμία του δούκα να προσλάβει τον Ιππότη στην υπηρεσία του. Τον άστρολόγο Ρουτζιέρι ο οποίος του άρχει συνέντευξη για τον ίδιο λόγο με την Αικατερίνη, άσπομπώντας όμως τόσο τ' όνομα της Αικατερίνης όσο και το δικό του. Και τέλος, έναν άγνωστο νέο εκ μέρους της βασίλισσας της Ναβάρρας. Ο νέος αυτός του οποίου η καταπληκτική όμορφος με τον Ρουτζιέρι έκανε έντονη, αισθάνεται άμέσως για τον Ιππότη μιά έστιακη συμπάθεια και του εξομολογείται ότι είναι ένα παιδί έκδοτο το οποίο περιμάζεψε η βασίλισσα της Ναβάρρας και ότι ονομάζεται Θεόδοτος. Ο Ιππότης βρίσκει έξαιρετικά συμπαθητικό τον Θεόδοτο και οι δυο νέοι γίνονται άμεσως φίλοι.

Ο Ιππότης ένα θράυτο γίνεται τυχαίως μάρτυρας μιάς συνομιλίας εναντίον του βασιλέως Καρόλου του. Στην συνομιλία αυτή μετέχουν ο δούξ Έρρικος Γκιζ, ο στρατάρχης της Τεβάνης, ο άρχοντας της Βασιλίας ντ' Ερβαν, ο Έρρικος του Μονμορανού που είναι τώρα στρατάρχης της Νταμπίλλ και άλλοι.

Ο Έρρικος της Νταμπίλλ επιστρέφοντας ένα θράυτο σπίτι του άκούει έναν όμιλο ένθεν από προηγείται μερικά όμιματα να αναβέβαι τα όμιματα 'ΕΙΩΝΑΝ και 'ΕΛΟΥΖΑ. Θέλοντας να βεβαιωθεί αν πρόκειται για εκείνους παρακολουθεί τους ένθεν και άναγνωρίζει μεταξύ αυτών τον δούκα του Άνζυ, ο οποίος έμμελλει να μπει με τους τρεις συντρόφους του στο σπίτι της Ιωάννας. Εκείνη την στιγμή άκούει επιστρέφει στην Μάντιδα ο Ιππότης Μπαρνταλιάν ο οποίος κατορθώνει να τους έμπεσει με το άκνητο σπαθί του.

Ο Έρρικος του Μονμορανού κρυμμένος σε μια γωνία, μένει εκεί ως το πρωί ώσπου βλέπει στο παράθυρο την Ιωάννα της Πιέννης. Στο μικρό σπίτι, δίπλα στην ξύλινη γέφυρα, η βασίλισσα Αικατερίνη των Μεδίκων και ο άστρολόγος Ρουτζιέρι περιμένουν τον Ιππότη Μπαρνταλιάν. Η Αικατερίνη δηγγείται στον Ρουτζιέρι το μαρτύριο που έντεμνε επί τρανταχτή χρόνια, την ταπεινότητα, την περιφρόνηση και τον έξευτελισμό που ένφερε από την πρώτη μέρα του γάμου της. Την μισούσαν όλη και περισσότερο ακόμα ο σύζυγός της Έρρικος της Γαλλίας.

Η βασίλισσα, πελιδνή σαν πεθαμένη από της τρομερές αυτές άναμνήσεις, λέγει στον άστρολόγο ότι τώρα πρέπει να φανή δυνατή για να κρατήσει εκείνη το βάρος του στέμματος που θα συνεβεί το κεφάλι του παιδιού της Έρρικου, ο οποίος θα βασίλευσε πολύ γρήγορα αφού ο σημερινός βασιλεύς—ο δευτερότοκος γιός της Καρόλος που άνέθηκε στον θρόνο μετά τον θάνατο του πρώτου παιδιού της—δεν κατορθώσει ν' άντάρει πολύ άκόμα στην τρομερή νευρασθένεια που τον βασανίζει.

Ο Έρρικος, δούξ του Άνζυ, είναι το αγαπημένο της παιδί, γιατί της μοιάζει σε όλα ένθ το τρίτο παιδί της δούξ του Άλανσόν φαίνεται κι' αυτός συμπαθής ένθ τ' όνομα σαν τον άλλον δυό. Ο Ρουτζιέρι την άκούει σιωπηλά. Ύστερα με κεφάλι σκαρτό, με φωνή που τρέμει της έντενθμει ότι έπρεπε να θυμώτανε κάποτε και ένα άλλο παιδί—το παιδί της Ιωάννας—για το οποίο η βασίλισσα δεν μιλεί ποτέ. Η Αικατερίνη εξαλλή τον προστάζει με φωνή πνευματική να σιωπήσει. Όταν όμως ο Ρουτζιέρι της λέγει ότι ορίστηκε τ' άστρο για εκείνη και τ' άστρο που άνήνησαν, η Αικατερίνη των Μεδίκων που τρέμει μπρος στην άπληκτη των άστρων άνατριχιάζει δολιχόητος και ο άστρολόγος, βέβαιος τώρα ότι θ' άκουσθ, πνευματίζει, δηγγείται ότι περνά άπνοος δολιχόητος ματωμένες νίχτες και όταν κατορθώσει να κοιμηθί το ίδιο τρομερό όνειρο, φριχτό σαν έρωτο, παραοικαζεται μπροστά του: Βλέπει έναν άνθρωπο να βγαίνει από το παλάτι, μιά γυναίκα σιωπηλή, ένθ η γυναίκα, η έρωμένη, η λαλή, τέλος, του κάνει ένα τελευταίο άκαμυτο νόημα...

Αυτός ο άνθρωπος έλαμπε, έκτεπε μάτια, η έρωμένη πρόφερε μιάν άμετάκλητη κατάβλη... Και ο άνθρωπος αυτός βγαίνει λοιπόν από το παλάτι, κρατώντας, κάτω από τον μανδύα του, κάτι που ξη παρ' όλη αυτά, κάτι που πάλλεται, που φωνάζει έλεος... και όμως αυτός μένει άνένδοτος γιατί, για πρώτη φορά έλδως στη ζωή του, φοβάται την γυναίκα... Προχωρεί, άφνει το μωρό στα σκαλιά της εκκλησίας... και ύστερα φεύγει!

Η Αικατερίνη, με τα χαρακτηριστικά σκληρότά, το πρόσωπο άκνητο και παγερό, ψιθυρίζει υπόκωφα:

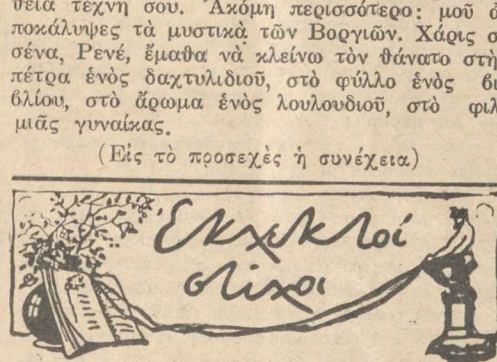
—Ξεχνάς ένα πράγμα, Ρενέ! Ξεχνάς το σπουδαιότερο! Άφου θέλησες ν' άναπολήσω με πράγματα περασμένα πέστα όλα τουλάχιστο!

—Όχι, δεν ξεχνώ! Όχι, Αικατερίνη! Θάμουν έντυχισημένους αν μπορούσα να ξεχάσω... Πριν να πάω το μωρό έστειλα στα χέρια του μιά σταγόνα... μιά μονάχα... ένός άστρου ύγρου... Αυτό θέλατε να πείτε, δεν εν' έτσι;

—Φυσικά! Άφου χάρις στο δηλητήριο αυτό, το παιδί δεν θα ζούσε περισσότερο από δυό μήνες. Φάνηκες γενναίος, Ρενέ, φάνηκες στωικός... και δεν πρόρεσα να μετανοήσω που σ' άγάπησα αφού κατέστρεψες την άπόδειξη της μοιχείας της βασίλισσας...

Μά γιατί να ξυπνούμε της άμνησης αυτές; Σ' άγάπησα, εν' αλήθεια! Άπομονωμένη, περιφρονημένη, ταπεινωμένη, βασανιζόμενη από λύπια και την άπελπισία, είδα μιά μέρα στα μάτια σου, μιά άστρα ή οίκου... Κάτι μιάς έσπρωξε τον ένα στον άλλο. Μου έδιδες την θεία τέχνη σου. Άκόμη περισσότερο: μου άποκάληψες τα μυστικά των Βοργιών. Χάρις σε σένα, Ρενέ, έμαθα να κλείνω τον θάνατο στην πέτρα ένός δαχτυλιδιού, στο φύλλο ένός βιβλίου, στο άρωμα ένός λουλουδιού, στο φιλί μιάς γυναίκας.

(Είς το προσεχές ή συνέχεια)

ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ...

ΕΙΚΩΝ Ι.

ΕΦΥΓΕΣ...

Ποιός θά το πίστευε, Ριρή, ποιός θά το πίστευε πώς θά μου χάριζες τόσο νωρίς τον πόνο; Άχ! Και να σκέφτομαι πως όλη αυτή η ιστορία μας δεν ήταν... παρά «χέτημα ήμερών»... και μόνο!...

Τί λίγος χρόνος Θε μου!... Μόλις που προφτάσαμε

κάτι, από τα τόσα που θά λέγαμε, να πούμε κι' όμως, παρ' όλη αυτά, καθόλου δεν άρρήσαμε βαθιά, κι' άνυπολόγιστα... ν' άγαπήθουμε!

... Ήταν μοιραίο;... Ποιός το ξέρει!...

Πάντως ήσανε κάτι, όχι από τα κοινά και τετριμμένα. (Γιατί στον είκοστόν αιώνα, δεν είναι κοινό το ν' άγαπήσουμε έντελώς εξιδανικευμένα!)

...Κι' ό!...Τί γλυκειά παύσαν η άγάπη μας, Ριρή, και τί πρωτότυπη μέσ' στην άπληστη της τα λόγια μας, δεν ήσαν... «λόγια για να ληγώνται»...

κι' ήσαν τα χάρδια μας άδράτα... σαν υπάτης!...

—Μά έφυγες!... Κι' είναι γεγονός άναμφισπαστόν

έφυγες... κι' έως δεν ξανάρθε πιά για πάντα!...

Γι' αυτό, και τα όνειρα που μέσ' στη νύχτα έφάνηκαν

φοβάμαι... πώς θά μείνουν όνειρα... για πάντα!...

(Άνέχδοτον) ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

ΜΙΑ ΠΑΟΥΣΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Κάποιος ταχυδακτυλουργός, έπληγε κάποιον Φίλιππο Αύγουστο και το έζητησε μιά χρηματική βοήθεια.

—Ξέρετε, άλλωστε, του είπα είμαστε και συγγενείς...

—Μπα! άπήνητησε μ' έκπληξη ο βασιλεύς. Και τίπως θαμώ, παρακαλώ;

—Μά... είμαστε άδερφοί θαρρώ!... Γιατί αν πιστέψουμε πολλούς ήθικους και σφοδούς ανθρώπους καταγόμεστε κι' οι δυο μας κατ' εύθειαν γραμμή από τον Άδάμ!... Η μόνη διαφορά είναι ότι στη μοίρα της κληρονομιάς υπήρχατε τυχερώτερος από μένα!

—Έστω! είπα τότε ο βασιλεύς. Άφου άδικήθηκες, να πάρω το μερίδιο που σου άναλογεί από την κληρονομιά σου!...

Και, δίνοντάς του έναν... όβολο, έπρόσθεσε:

—Όταν δώσω το ίδιο αυτό ποσό σε καθεναν από όλους τους... συγγενείς μου, δε θα μου μείνει λεπτό τακιστό! Άσπε βλέπεις πως βγαίνεις και κερδισμένος!...

ΜΙΑ ΜΠΟΤΙΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

Όταν ο Λουδοβίκος 14ος πήγαινε κυνήγι, οι άνθρωποι της ακολουθίας του κουβαλούσαν μαζί τους σάραντα μπουτίλιες κρασί.

Ο βασιλεύς όμως δε συνήθιζε να πίνει καθόλου κρασί, κι' έτσι, της περισσότερες φορές, της μπουτίλιες της άδειάζαν οι αλλικοί του.

Μία μέρα, εν τούτοις, ο Λουδοβίκος έδωσε κι' έζητησε ένα ποτήρι κρασί.

Δεν υπάρχει πλέον, Μεγαλειότατε! του άπήνητησαν.

—Πώς δεν υπάρχει! Δεν κουβαλούν λοιπόν πιά της σάραντα μπουτίλιες που έχω διατάξει;

—Πώς! Της κουβαλούν! Οι άνθρωποι σας όμως της ήπιαν όλες...

—Πολύ καλά, άπήνητες γελώντας ο βασιλεύς. Στο μέλλον σας παρακαλώ να φέρνεται σαρανταμία για... να μείνη μία και για μένα!

ΤΑ ΠΕΝΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Ο σουλτάνος Μαχμέτ ο Β' έπρεπε μεγάλη άδυναμία σε μερικά πεπόνια του βασιλικού του κήπου, τα οποία είχε φυτέψει και περιποιόταν ο ίδιος. Κάποτε, εν τούτοις, παρά της αυστηρής διαταγής του, ένα πεπόνι εξαφανίστηκε. Κάποιος νεαρός άχόλουτος του σουλτάνου δεν είχε υποφέρει ν' άντάρει στον πειρασμό, και το είχε κλέψει για να ικανοποιήσει τη λαμπρότητα του.

Ο Μαχμέτ, έτω φρονών εκάλεσε όλους τους άκολουθούς του και τους διατάζει να μαρτυρήσουν τον ένοχο. Κανένας τους όμως δεν μιλούσε... Ο σκληρός μοναρχός τότε, τυφλωμένος από το θυμό του, διατάζει... ν' άνοήσουν διαδοχικά της κοιλίες όλων των ακολουθών του, άσπου ν' άνακαλυφθί ο ένοχος.

Και πράγματι το πεπόνι βρέθηκε, μισχωμένο, στην κοιλία του δεκάτου τεταρτού.

Η ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΝΗ

Ο Γάλλος συγγραφέας Άρθουρ Σανκτόν στα τελευταία του, όταν τον έπεσχεύθη κάποιος συνάδελφός του για να του ζητήσει τα χειρόγραφα ένός έργου που του είχε δώσει για να διαβάσει.

Άφου πήρε τα χειρόγραφα, ο συγγραφέας άισχυρήθηκε προς την πόρτα του δωματίου για να φύγ. Πριν φύγει όμως, είπα στον ένομοθάνατο:

—Δεν ξέρω αν θα βρω την σκάλα, γιατί το χολιντόρ είναι πολύ σκοτεινό...

Ο Άρθουρ, καταγανακτισμένος, πετάχτηκε από το κρεβάτι του, και φώναξε άνοήτως την πόρτα:

—Λένε κορινθίους, και όχι κολιντόρ, άγαμμάστε!...

Κατόπιν, κατασπαραγμένος, πήγε και ξανάπεσε στο κρεβάτι του.

Ύστερ από λίγο, ο δυστυχής Άρθουρ πέθανε. Το γραμματικό αυτό λάθος τον είχε σκοτώσει...

[illegible]

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' επιστολής απευθυνόμενης εις τὰ γραφεία μας με την σημείωσιν: «διὰ τὸν ἰατρόν», οἰανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλήν.

Παρακαλεῖται ὅμως διὰ νὰ εἶναι σαφέστερος καὶ νὰ μὴ χρονοτριβῶμεν εἰς ἐρωταποκρίσεις, νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις (συμπτώματα) τοῦ νοσήματός του, τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐμφάνισώς των, τὸ εἶδος τῆς θεραπείας ὅπερ ἔκαμε καὶ ἐὰν προηγήθησαν ἄλλα νοσήματα.

Προσέτι νὰ σημειῖ τὴν ἡλικίαν του, ἐὰν εἶναι ἕγγαμος ἢ ὄχι, τὸ ἐπάγγελμα του καὶ ἐὰν κάμῃ κατάχρησιν οἰνοπνευματικῶν ποτῶν.

Πάσχουσιν, Κοκκινά.—Ὅταν συχνὰ ἐξογκῶνται, αἰμορροῦσιν ἀφθόνως καὶ εἶναι λιαν ὀδυνητοί, ἀπαιτεῖται ἐγγεινήσας πρὸς ριζικὴν θεραπείαν, ἥτις ἐνδεῶς καὶ ἀκινδύνως ἐκτελεῖται. Ἐὰν ὅμως δὲν ὑποφέρετε ὑπὸ τοῖς ἀνωτέρω ὅροις, τότε μεθ' ἐκείστην κένωνιν νὰ τὰς πλύνετε καὶ ἀπαξ ἢ δις τῆς ἡμέρας μέχρις ἀνακούφισως νὰ ἐπαλείφετε :

Solution d'adrenaline à 1 0,00	3,0
Stovaine	3,0
Orthoforme	1,0
Oxyde de Zinc	15,0
Vaseline	10,0
Lanoline	20,0

Χοῆσις ἐξωτερική.

Προσέτι ν' ἀποφεύγητε νὰ εἰσθε δυσκοίλιος, λαμβάνοντες ἐνίοτε διλίγον ριτινέλαιον. Εἰς δὲ τὴν διατροφήν σας νὰ προτιμᾶτε τὰ γαλακτερά καὶ χορτὰ.

Διὰ τὴν ἄλλην ἐρώτησιν σὰς πληροφοροῦ ὅτι βλέπτε, ὡς ἐκ τούτου διενεώθησαν διάφορα μέσα πρὸς πρόληψιν.

Μίγκαν, Θεσσαλονίκη.—Ἐὰν τὸ προκαλοῦν αἷτιον δὲν εἶναι ὁργανικὴ πάθις τῆς καρδίας, ἥτις ἐξελέγχεται παρ' ἱατροῦ, τότε θεοδαῖος θ' ἀποδώσωμεν τὰς ἀναγραφόμενας ἐνοχλήσεις εἰς ἀναιμίαν με ὑπερκόπωσην διανοητικὴν καὶ σωματικὴν, ὅτε ἐνδείκνυται τὸ Sirop d'Iodure de fer, ἐν κοιλίᾳ τῆς σούτας μεσημβρίας καὶ ἐσπέρας.

Τὰ σημειούμενα ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας τονωτικά εἶναι ἀνατάλληλα δι' ὑμᾶς.

Μιτροπολίτην, Θεσσαλονίκη.—Ἐπειδὴ προόρως ἐπαύσατε τὴν θεραπείαν, διότι ἀπαιτεῖται διπλάσιον χρονικὸν διάστημα μετὰ τὰς περιόδους τῶν ἀναγκαιούντων δύο διακοπῶν καὶ ἐξ ἄλλου λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν ἀναγραφομένην προϋπὸν ἐμφάνισιν, ἥτις οὐδέποτε παρατηρεῖται εἰς τοὺς ὑγιεῖς, ὑποχρεοῦμαι νὰ σὰς συστήσω νὰ ἐκτελέσετε τὴν θεραπείαν πρὸς ἀποφυγὴν ἐπικειμένης ὑποτροπῆς.

Εἶναι ὅμως κανὼν ἀπαραίτητος νὰ ἐξετάζηται ἐπανειλημμένως, ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος, τὸ ἔκκριμα ἐὰν ἐνέχῃ τὰ εἰδικὰ μικρόδια διὰ νὰ πιστοποιηθῇ ὅτι ἀπηλλάγητε καὶ ἐκλείψῃ πᾶς κίνδυνος μεταδόσεως, ὅστις δικαίως σὰς ἐμβάλλει εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν.

Ἀνυπομονοῦντα, Ἀθήναι.—Ἡ τόσον ἐνωρὶς ἐμφάνισις σημαίνει ὅτι δὲν πρόκειται περὶ σοβαροῦ αἰτίου.

Πρὸς ἀποφυγὴν ἐντραχύνσεως καὶ θεραπείαν, νὰ τὸ κατηρῶτε ἀπαξ τῆς ἡμέρας διὰ θερμοῦ ὕδατος, πουδράρισμα με Calomel (χοῆσις ἐξωτερική) καὶ νὰ τὸ καλύπτετε με λεπτὸν στρώμα βάμβακος, ἵνα μὴ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ αἵματος.

Πτωχοπαίδον.—Διὰ νὰ ἀπαλλαγῇτε, ὀφείλετε νὰ ἐπαναλάβετε τὴν θεραπείαν, ὑπὸ τὸν ὅρον αἱ καθήμεναι πλύσεις νὰ γίνονται μεθοδικῶς μέχρι τῆς κώσεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν στομαχικὴν ἐνόχλησιν θὰ παρέλθῃ με αὐστηράν δίαιταν εἰς τὴν τροφὴν σας καὶ παῦσιν τῶν οἰνοπνευματικῶν ποτῶν.

Ἀπαρηγόρητον, Ἐνταῦθα.—Ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος νὰ διευκολύνετε τὰς κενώσεις μ' ἐν ἡ δύο κοιλία τῆς σούτας ριτινέλαιον. Προσέτι ἡμίσειαν ὄραν πρὸ τοῦ φαγητοῦ νὰ

λαμβάνετε :

Extrait de belladone 0,40
Sucre q. s.
Diviser en paquets No. 20

Διὸ τὴν ἡμέραν καὶ δύο φορές τὴν ἐβδομάδα τὸ θερμὸν μπάνιο ὀφείλου, ἐνῶ τὰ οἰνοπνευματικὰ ποτὰ καὶ τὰ γαλακτερά βλέπτε.

Τερεζάν, Ἀθήναι.—Ἡ χρονία φαρυγγική πάθις σας προέρχεται συνήθως ἐξ ἀνωμαλίων τῶν παρακειμένων μερῶν (ρινός, ἀμυγδαλῶν, κτλ.). Νὰ ἐξακολουθῇτε ἐπομένως, ἀφοῦ βλέπετε ὀφείλει, δις τῆς ἐβδομάδος με κλύσμα μεθοδικῶς τὰς κοιλίας ριτινέλαιον ἀπαξ ἡ δις τῆς ἡμέρας 8000 καὶ γαργαρισμοὺς τοῦ ὀπίσθιου μέρους τοῦ στόματος: Εἰς ἐν ποτήριον νερὸ νὰ διαλύετε ἐν κοιλίᾳ τοῦ καφὲ bicarbonate de soude καὶ δύο κοιλία τῆς σούτας eau oxygénée.

Εἰς πρώτην ὁμως εὐκαιρίαν νὰ συμβουλευθῇτε εἰδικὸν ἱατρόν διὰ ν' ἀπαυρῇ τὸ προκαλοῦν αἷτιον καὶ ἀποφύγηθ' ἅς κίνδυνος ἐπεκτάσεως εἰς τὸ μέλλον τῆς παθήσεως πρὸς τὰ ὅσα καὶ τὸν λάρυγγα.

Διὰ τὴν ἄλλην παρατήρησιν σας ἐὰν εἶναι πραγματικὴ, ὅπερ ἀδύνατον, καὶ ὄχι φανταστική, διορθώνεται μόνον διὰ τεχνικῶν μέσων, ὅπως ὁρθῶς τὸ ἐκείφητε.

Σαγκλιβέριον.—Δὲν ἀγνοῖτε, ὑποθέτω, ὅτι τὰ καλῶς κείμενα δὲν πρέπει νὰ ταράσσονται, ἐν τούτοις διὰ νὰ διευκολύνω τὴν ἐπαυρίαν σας συνιστῶ εἰσπνοὰς ὑδατῶν ἀπαξ ἢ δις τῆς ἡμέρας ἐπὶ πέντε λεπτά, κατὰ τὴν ὥραν δὲ τοῦ θρασμοῦ νὰ ὀρίτετε ἐν κοιλίᾳ τοῦ γλυκοῦ: Solution alcoolique de menthol 8% (Χοῆσις ἐξωτερική.)

Ἀναγνώστην «Εβδομάδος» Ἀμφισσα.—Ἀπαντῶ κατὰ σειράν εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας:

1) Θὰ ἐξαφανισθῇ τὰ ἐξογκώματα ἐὰν ἐξακολουθῇτε νὰ λαμβάνετε Sirop iodotannique (δύο κοιλία τῆς σούτας εἰς τὸ γαῖμα καὶ δεῖναι). Προσέτι διὰ τῆς θεραπείας τῶν σεσηπτότων ὀδόντων σας ὑπὸ ὀδον-

ΠΟΛΛΑ
ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ
ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ ΜΕ
ΣΟΛΕΣ

KREP
ΕΚΦΥΣΙΚΟ CREPE RUBBER

τοῖατροῦ, ἐσεῖς δὲ καθ' ἐκείστην θὰ λαμβάνετε αὐτὰ με σάπωνα καὶ θὰ ἐξαλείψετε χλιαρὸν νερὸ, προσθέτοντες εἰς ἐν ποτήριον κοιλία τῆς σούτας eau oxygénée.

2) Τὸ συρίγγιον θὰ κλείσῃ διὰ τὸν χρόνον ἐκβληθῶσιν διὰ τὰ ὑπολείμματα πυώδους συντήξεως τῶν λεμφικῶν αἰμάτων. Τὸ συρίγγιον θὰ κλείσῃ ἐνῶ τὸ ἱατρικὸν διακάλληται ἐγγύς. Δὲν σὰς σπᾷ ἐπέμβασιν χειρουργικὴν διὰ προηγήθη ὀξυμὴ στάσις.

3) Θὰ παῖση διὰ τακτοποιήσεως τῆς λειτουργίας φυσιολογικῶς.

Ἡ Δουλιὰ

σας τελειώνει γρηγορώτα
μέ τὸν PARKER-DUOFOLD

Ἡ τριχοειδὴς ροὴ τῆς μελάνης ἐν συνδιασμῷ μετὰ τὴν βαρύνει τοῦ συνόλου ἐξασφαλίζουν εἰς τὸν Parker-Duofold τὴν ἀναμνηστικὴν ὑπεροχὴν ταχείας καὶ ἀντίγραφης.

Κάθε σύγχρονος ἄνθρωπος ἔχει πλέον ἀπὸ ἑκατὸ φορές τὴν ἡμέραν τὴν ἀνάγκην ἑνός

PARKER-DUOFOLD.

Θὰ τὸν εὕρετε πάντοτε ἐντοιμὸν ὅχι ἐργασίαν χωρὶς καθυστέρησιν, χωρὶς ἀντίστασιν καὶ χωρὶς τινάγματα.

Ἡ ἀπαστρέπτουσα ὡς ὀφθαλμικὸν γράφει τοῦ εἶναι ἐγγυημένη διὰ 25 ἔτη καὶ ὁρίζει τὴν μακράν αὐτὴν διάρκειαν εἰς τὴν ποσότητὴ τοῦ χρῆστος πρὸς χρησιμοποίησιν διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς.

Τὶ ἁρμονικὰ χρώματα!

Ὁ Περμανέντης μεταξὺ τῶν πολλῶν προτερημάτων ἔχει τὸ ἴδιον καὶ ἀποδίδει καὶ ἀξιοθαύμαστα χρώματα.

Κόκκινο λάκ, ἐλαφροῦν πρᾶσινον, κανοῦν λαζουρίτου, κίτρινον, μανδαρινί, μαῦρον γαγγάν, ὡς καὶ τὸν Parker πολυτελείας ἐκ μαργαροκόχνης μετὰ τὰς γοητευτικὰς ἀργυροχρῶους ἀναλαμπάς του.

Μεταξὺ τῶν 4 μεγάλων τῶν στυλογράφων μας καὶ τῶν 6 διαφόρων γραφίδων μας δὲν θὰ δισκολευθῇτε ποσὸς νὰ εὕρετε ἐπακριβῶς ἐκεῖνο πού σας χρειάζεται, σὲ κάθε καλὸν Κατάστημα ἢ Χρυσοχοεῖον.

Parker
Duofold

Γεν. ἀντιπρ. διὰ τὴν Ἑλλάδα
ΒΑΣΙΛ. Γ. ΔΕΡΤΙΑΝΗΣ
ΑΘΕΝΑΙ.
Σταδίου—Ἀμερικῆς 1

ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ MAILLOTS

ΚΟΡΣΕΔΕΣ CLAVERIE

ΖΩΝΑΙ ΙΑΤΡΙΚΑΙ

ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥΣ

ΚΑΛΤΣΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ CLAVERIE

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ, ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15α (πλησίον Σταθμοῦ Ὀμονοίας)

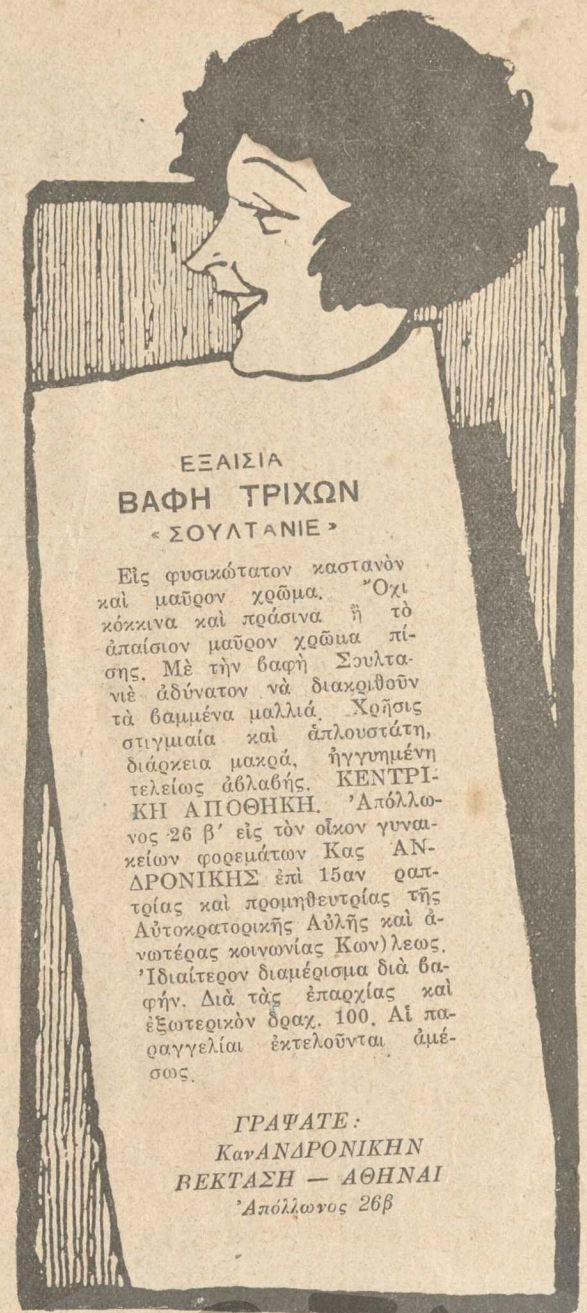
Α.Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ

μείνετε εκπληκτος καὶ κατενθουσιασμένη μετ' τὴν

ΡΟΔΑΛΙΝΗ
XIONA

ΕΞΑΙΣΙΑ
ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ
«ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ»

Εἰς φυσικώτατον καστανὸν καὶ μαῦρον χροῖα. Ὅχι κόκκινα καὶ πράσινα ἢ τὸ ἀπαίσιον μαῦρον χροῖα πίσης. Μετὰ τὴν βαφὴν Σουλτανιὴ ἀδύνατον νὰ διακριθῇ τὰ βαμμένα μαλλιά. Χοῆσις στιγμιαία καὶ ἀπλουστάτη, διάρκεια μακρά, ἡγυμνημένη τελείως ἀβλαβής. ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ. Ἀπόλλωνος 26 β' εἰς τὸν ὅκον γυναικείων φορεμάτων Κας ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ ἐπὶ 15αν ῥαπτορίας καὶ προμηθευτῆς τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ἀδελφ. καὶ ἀνωτέρας κοινωνίας (Κων) Λεως. Ἰδιαιτέρων διαμερίσμων διὰ βαφὴν. Διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ ἐξωτερικῶν δοσθ. 100. Αἱ παραγγελίαι ἐκτελοῦνται ἀμέσως.

ΓΡΑΨΑΤΕ:
ΚΑΝΑΝΔΡΟΝΙΚΗΝ
ΒΕΚΤΑΣΗ—ΑΘΗΝΑΙ
Ἀπόλλωνος 26β

URODOL

Κατὰ τὸν ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΝ
ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ
ΑΡΘΡΗΡΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΝ
ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΥἱΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία
Πειραιᾶ

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Τὸ Νέον Γαλλικὸν φάρμακον θεραπεύει τὴν χρονίαν
Κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροαν.

Ἀντιπρόσωποι ΥἱΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία Πειραιᾶ.

ΑΥΠΝΙΑ
ΛΟΓΩ. ΔΥΣΠΕΨΙΑΣ
 Λάβετε άμέσως μία κουταλιά
ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Μετά 10 λεπτά της ώρας θα
 κοιμάσθε τον γλυκύτερον ύπνον

ΕΧΕΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΓΕΥΣΙΝ
ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ

ΔΡΟΣΙΖΕΙ

ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ

τὸν στόμαχον καὶ τὰ έντερα.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΕ ΓΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6. ΑΘΗΝΑΙ

